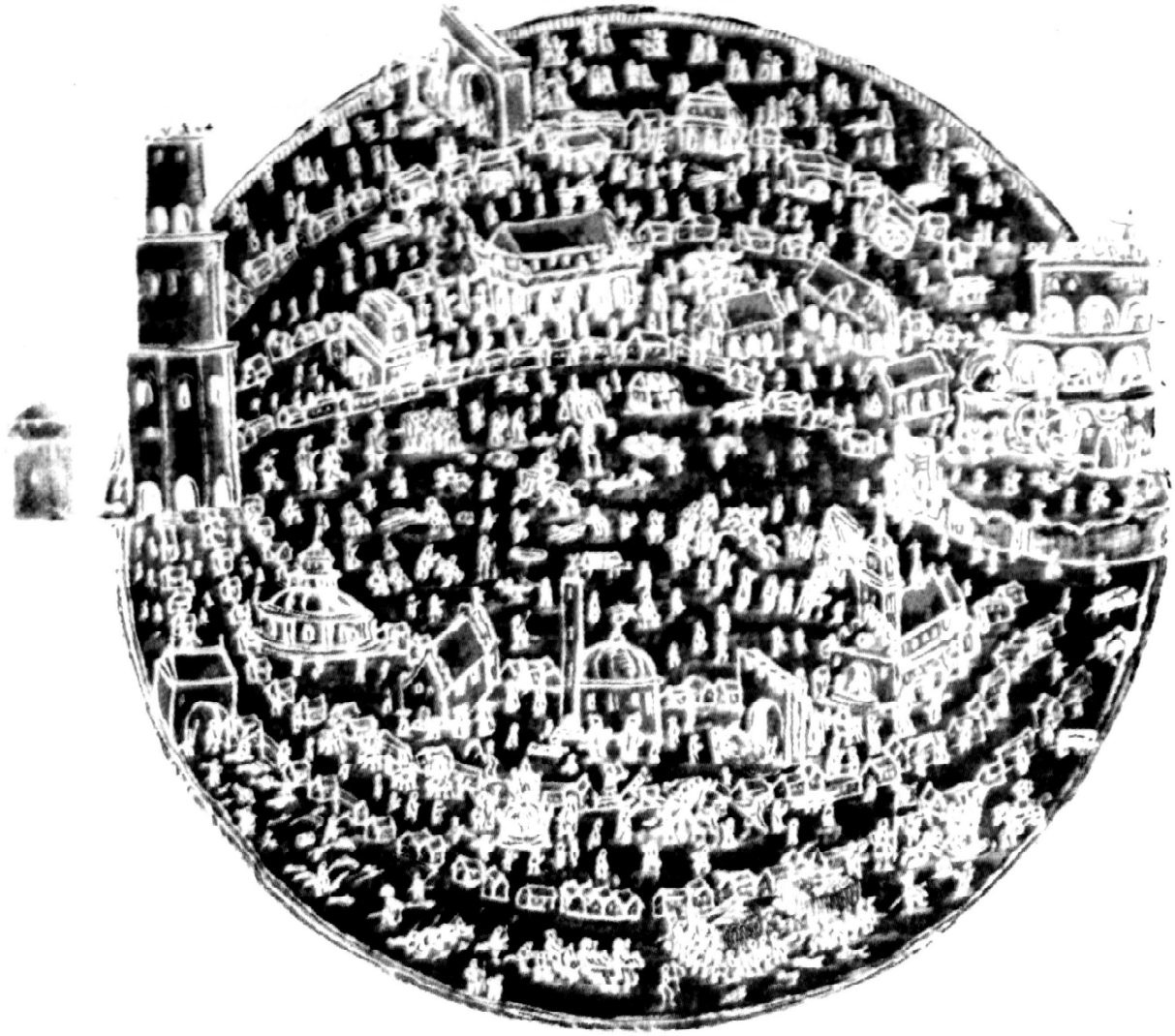
MMI2205-1

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 0 pátek - 22. června 2001

TRUTNOV

TÉMĚŘ ÚPLNÝ SUMÁŘ OBJEKTIVNÍCH A NEZAUJATÝCH ZPRÁV Z REGIONÁLNÍCH PŘEHLÍDEK V KALENDÁŘNÍM ROCE 2001

Region: PRAHA

Pražské vajíčko

V každé ze čtyř kategorií se zúčastnilo 16-22 dětí ze všech pražských obvodů ve dvou soutěžních dnech. Porota pracovala ve složení: Marta Hrachovinová (Vyšší odborná herecká škola), Jana Štefánková (ARTAMA Praha), Lenka Fišerová (DAMU Praha) a

Martina Longinová (ZUŠ Kolín, DDM Kobylisy).

Ocenění recitátoři zaujali zvláště svou opravdovou zaujatostí a ztotožněním se s textem, chutí se s publikem kontaktovat, velmi přirozeně, smysluplně a plasticky vytvářet obrazy a situace, projevili svou schopnost vystavět text, udržet přiměřený tempo-rytmus a tah výpovědi až k její závěrečné pointě při zachování celistvosti a názoru k tématu.Nechyběl jim též cit pro míru, smysl pro humor či jemnou charakterizaci postav v příběhu a v neposlední řadě zvládli i slušnou výslovnost.

Přednesů, které postrádaly přesnější osobní výklad, sdělnost, tzv. odříkaných „z vnějšku“ s intonačními a jinými manýry se zas tak mnoho neobjevilo. Rovněž se neobjevily neadekvátní výběry textů vzhledem k věku recitátorů, ovšem dramaturgická rozmanitost mohla být větší.

Radostnou skutečností byl fakt, že se soutěže zúčastnili v hojném počtu i chlapci, z nichž mnozí za své kvalitní výkony obdrželi krásná přední ocenění. Vydržte!

Děkuji paní E. Bazikové z DDM Kobylisy, kolegyním z poroty a všem účastníkům ze plodný a velmi příjemný jarní víkend.

Martina Longinová

Karlínské OTVÍRÁNÍ

V sobotu 21. dubna 2001 se konala v Karlínském Spektru regionální pražská přehlídka dětských divadelních, recitačních a loutkářských souborů pod dnes již tradičním názvem OTVÍRÁNÍ. Přehlídky se zúčastnilo sedm souborů – čtyři divadelní, dva recitační a jeden loutkářský.

Lektorský sbor ve složení Vlasta Gregorová, Eva Keroušová a Marie Poesová, posílen tajemníkem a „pomocnou organizační silou“ Jakubem Hulákem, nenavrhl žádnou ze zhlédnutých inscenací na přímý postup na Dětskou scénu. Ani letos se totiž v Praze neobjevila inscenace, která by zcela jednoznačně přesvědčila o svých kvalitách a kterou by bylo možno vnímat jako dokončený, ucelený a osobitý tvar, jehož sdělení se dostává k divákům s plnou naléhavostí, bez rušivých vlivů nedotažených či nedomyšlených prvků v některých složkách.

Do širšího výběru pak byly navrženy tři inscenace.

První z nich představil soubor DDS TY-JÁ-TR – CO?! z DDM Praha 7 pod vedením Radky Tesárkové. Šlo o Kiplingovu Knihu džunglí v dramatizaci D. a V. Martincových. Soubor zvolil kvalitní, ale náročnou předlohu, která nabídla zajímavou příležitost početnému souboru ve velkém věkovém rozpětí. Příběh „lidského mláděte“ Mauglího vychovávaného mezi vlky se odehrával na jednoduché, funkční scéně, kde dominantním prvkem byla konstrukce ze železných trubek na pozadí vytvořeném z batikovaných látek v odstínech pralesa. Svoji sílu měly scény chóru představujícího oživlou džungli. Tato síla spočívala v jednotné stylizaci zvukové i pohybové. Nespornou působivost měly i některé individuální herecké výkony (v určitých případech se už opravdu dalo mluvit o herectví, např. u představitelky tygra Šér Chána). Patrné bylo i zaujetí většiny hrajících. Za tím vším byla vidět spousta práce a vložené energie. Ale zároveň se zdálo, jako by právě ta energie v určitých okamžicích došla a už jí nezbylo na důsledné dotažení všech složek inscenace, na jejich stylové sjednocení a pročištění, ať už se to týkalo nevyváženosti a roztříštěnosti při volbě některých kostýmů, nevyrovnanosti herního projevu (dané jistě rozdílným věkem, mírou talentu, zkušeností, ale i pedagogickým a režijním vedením), stejně tak jako odlišné míry stylizace pohybových akcí, zejména různých forem bojů a rvaček (přecházejících od vysoce znakových gest po obyčejné naturalistické strkanice). Jakoby inscenátoři nenašli pro všechny složky inscenace jednotný klíč a přesnou míru stylizace v uplatňování prvků zvířecích a lidských, iluzivních a neiluzivních. Jako další problém inscenace pak vidím pojetí postavy Mauglího a „školy džungle“, kterou prochází. Ač proto scénář vytváří předpoklady, v této inscenaci se Mauglí nikdy neocitne ve skutečném nebezpečí, vždy je tu někdo, kdo mu ochotně pomůže a nebezpečí odvrátí ještě dříve, než se v něm Mauglí může buď sám osvědčit nebo se z něj alespoň – třeba i poněkud bolestivě – poučit. Ale aby hrdina opravdu dospěl, měl by projít obtížnými zkouškami a zažít i strach a strádání. Mauglí je však zde spíše protekční dítě džungle, kterému většina nadržuje. Dokonce i v závěrečném boji s tygrem je Mauglí až nepřípustně zvýhodněn, protože – díky výměně představitelů – zde náhle stojí proti drobné dívce robustní, o hlavu větší mladík.

Druhou inscenací navrženou do širšího výběru byla „Studna v pralese“ dramatického kroužku Přemyšlata z DDM v Praze 8, pod vedením Jany Machalíkové. I v tomto případě šlo o zajímavou a inspirativní dramaturgickou volbu, respektující do značné míry předpoklady a schopnosti dětí a počítající s jejich aktivním vkladem při společné práci na dramatizaci. Na africkém příběhu velikého sucha a snahy zvířat získat vodu, se soubor snaží prezentovat téma vztahu skupiny a škodolibého jedince, který společné úsilí hatí. I když se téma dotýká skupiny osobně, ve výsledném tvaru není zcela jasně čitelné, neboť je překrýváno tématy dalšími. I zde se jako problém jeví nevyrovnanost herního projevu dětí, kdy vedle postav jasně a účinně stylizovaných (např. žirafa) se objevuje i jakýsi „civilismus“, při němž povolené neaktivní tělo vede k šedému a nesdělnému výrazu. Základní barevnost scény určují pouštní barvy (oranžová, hnědá, žlutá). Hlavním výtvarným prvkem je velká oranžová plachta, symbolizující sucho a vyprahlou zem, scénickou akcí však přebírající i významy další. Problematickým se jevilo ne vždy důsledné využívání chřestidel a proměny jejich funkce, stejně tak jako jejich – přes všechnu snahu - zřetelně patrný „lahvový“ původ. I když ne vše vyšlo tak, jak si soubor jistě představoval, je třeba ocenit, že se pokoušejí hledat vlastní cestu a nespoléhají se na snadné chodníčky, které už prošlapali jiní.

Třetí inscenací, která byla navržena do širšího výběru – pohádku Stopět z dílny M. Slavíka – uvedl soubor ZUŠ z Prahy 9, pod vedením Jitky Morávkové. Dobře vybraný text o ševci, který zabil hejno much a podlehl pak klamné iluzi o vlastní velikosti, vyhovoval schopnostem a možnostem dětí, které ho traktovaly s pochopením a odpovídající mírou humorné nadsázky. Škoda boule na příběhu, kterou vyrobily děti v epizodě s médii, jež se začala o slavného ševce zajímat. Bylo zřejmé, že šlo o nápady samotných hráčů a že vedoucí neměla to srdce do nich výrazněji zasáhnout, vyčistit je od banalit a nevkusu a omezit ve prospěch celku.Na dětech ale byla vidět systematická dlouhodobá práce a to jak v dobré kultuře mluvy, tak ve schopnosti navazovat kontakt mezi sebou i s diváky, ve schopnosti udržet potřebnou míru nadhledu nad příběhem a ve vyrovnanosti hrového projevu. Co snad trochu chybělo bylo větší osobní nasazení a zaujetí, takže se stávalo, že se celek hry drobil do jednotlivých epizod a chvílemi ztrácel rytmus. Možná se mohlo i více využít naznačené polarity mezi chlapeckým a dívčím elementem v souboru: ze tří zúčastněných chlapců dostal prostor vlastně jen jeden jediný a ostatní dva byli téměř pohlceni silnou dívčí partou.Úhrnem lze snad říci, že šlo o představení příjemné a úhledné, ale bez větší dávky osobitosti.

Kontroverzní inscenaci, která vyvolala asi nejvíce diskusí, uvedl soubor ze ZUŠ v Praze 1, pod vedením Hany Trázníkové. Jednalo se o zpracování tibetské legendy „O původu člověka z Opičáka a Skalní rákšasí“. Jejím tématem – tak jak je při rozhovoru s lektorským sborem formulovala sama vedoucí – bylo to, že lidstvo vzniklo spojením dvou elementů, které se neměly potkat. Tímto spojením vzniklo cosi nepodařeného, krutého a násilnického, což bylo dokumentováno na zvukově hudebním průřezu „historií lidstva“ (omezujícím se však jen na Evropu, tj. křesťanský svět). Naděje lidstva je pak v návratu k bohům, speciálně ovšem k bohům budhistickým. To, co se dá přijmout od party dospívajících mladých lidí, hledajících své místo ve společnosti a vyřizujících si své spory s nedokonalým světem dospělých , nelze podle mého přijmout od souboru, jehož většinu tvoří malé děti! V tom případě přece jistě nejde o vyjádření JEJICH postoje, ony se stávají pouhým nástrojem pro hlásání myšlenek někoho jiného a ve svém důsledku pak jsou i oběťmi takové indoktrinace. Představení, které jinak prozrazovalo značnou divadelní zručnost vedoucí souboru, zároveň také nemilosrdně svědčilo o její malé citlivosti k těm, s nimiž pracuje.

Práce s loutkou se objevila na pražské přehlídce jen jednou, a to ve svižném výstupu dvou dívek ze souboru Světýlka (ZUŠ Music Art v Praze 4, vedoucí Iveta Dřízhalová), nazvaném po svém protagonistovi „Pepino Filuta“. Zatímco obě dívky zahrály živé ženské role královny a Pepinovy manželky s chutí a energií, práce s loutkou Pepina se jim tolik nedařila. Nedokázaly mu dát více než jen stereotypní pohyb, nejasnosti také nastávaly při předávání si loutky a přestupech z jedné role do druhé. Ne vždy je také mohl podržet zvolený text M. Křepelkové, zejména v konci s poněkud násilnou pointou, kdy Pepíno říká, že si z obou žen vystřelil, jen aby jim dokázal, že jsou si obě rovny. Nutně si pak divák klade otázky po motivaci tohoto dokazování (proč Pepino cítí potřebu to udělat) a o jakou rovnost vlastně jde (rovnost v tom, že mu obě věřily a sedly mu na lep?).

Soubor ze ZUŠ v Praze 4, Dunické ul., pod vedením Svatoslavy Kubové, se představil s fixovanou etudou, kterou si hrající dívky samy vymyslely a uvedly ji pod názvem „Výhra“. Bohužel, vklad vedoucí se projevil zřejmě jen v tom, že vše dětmi vymyšlené sepsala do scénáře – a ponechala tak prostor banalitě a nijakosti, místo aby se pokusila vyprovokovat opravdovou tvorbu dětí. Dle jejího sdělení si etuda nekladla větší ambice než být humornou scénkou, vtipem. I ten však má svá pravidla a stavbu. A pointa, má-li překvapit a rozesmát, musí být dobře připravená a zároveň nesmí být jasná od samého začátku. Neujasněnosti scénických prostředků (mísení reálných, zástupných a imaginárních rekvizit) odpovídala i neujasněnost v hrovém projevu (od civilismu po komickou šarži).

Recitační pásmo „Co si povídají zvířátka v lese“ uvedl soubor Violka ze základní školy v Praze 4, Jeremenkově ul., pod vedením Alexandry Šebestové. Jednalo se o jednoduchý, čistý a přehledný tvar, jehož těžiště bylo v mluvním projevu, který byl kultivovaný a zkázněný – někdy snad až moc. Chybělo větší nasazení dětí, vzájemný kontakt, skutečná hravost tam, kde byla tato možnost naznačena.

Další recitační pásmo z veršů Pavla Šruta „Kde zvedají nožku psi“ připravil soubor Studénka ze základní školy v Praze 7. Způsob práce s velkou skupinou malých dětí nezapřel zkušenost vedoucí s dětskou folklórní taneční hrou. Celek měl půvab naivního lidového obrázku. Otázkou je, zda tato insitnost byla záměrná nebo k ní došlo spíše náhodně (např. důsledné gestické ilustrace všeho o čem se mluví). Zvolený styl se však poněkud míjel s lehce ironickým nadhledem a nonsensovým charakterem Šrutových básní.

V průběhu přehlídky byly připraveny i dílny pro zúčastněné děti pod vedením Jiřiny Laitnerové a Petry Martinovské a také diskuse s lektorským sborem, kterých se mohli, vedle vedoucích o jejichž souborech se mluvilo, zúčastnit i další zájemci z řad dospělých diváků.

Irina Ulrychová

Region: Střední Čechy

Mělník

Na středočeské přehlídce dětských recitátorů v Mělníku opět nic nového. Leda to, že letos po předchozích problémech hostil Mělník jen sólisty. Jestli se nářky vyskytují již několik let a jestli jsem před rokem psala o tom, že je na čase hledat ve Středních Čechách nové zázemí pro recitátory a nový přístup k organizaci a zajištění celé akce, pak musím konstatovat, že je pět minut po dvanácté. Na zahájení do sálku DDM (dům dětí a mládeže) s kapacitou cca 150 míst se sjelo na 300 lidí (soutěžící a jejich doprovod). Paní ředitelka patnáct minut vysvětlovala, že předpokládala, že s jedním dítětem přijede jen jeden dospělý. Potom oznámila, že děti budou recitovat ve čtyřech kategoriích a protože 1.a 2. kategorie bude recitovat společně, a v učebně, ve které bude tato kategorie soutěžit, není příliš místa, půjdou si děti z první kategorie poslechnout zatím nejstarší recitátory. Pak si to s dětmi z kategorie druhé vystřídají. A nakonec, že si mohou koupit občerstvení v tamním bufetu. Na to, že dětí přišly představit svoji několikaměsíční práci a očekávaly s napětím, zvědavostí, možná i trochou úzkosti, jak dopadne jejich (možná i první) větší setkání s podobně recitací „postiženými“ kamarády, to opravdu nebyla žádná sláva. Neboť potom následovalo už jenom „odrecituj a nazdar“. Žádná možnost setkání dětí v seminářích při společných hrách nebo alespoň bližší navázání kontaktu před vlastní soutěží. Prostor pro povídání si s jednotlivci po skončení přehlídky také nebyl dostatečný. Na závěr pak zase přeplněný sál, předání diplomů a pár slov. Takže - v Mělníku opravdu nic nového. Bohužel.

Jiřina Lhotská

Stochov

Město Stochov, hostitel regionální přehlídky Dětská scéna, mělo v letošním roce zcela určitě víc starostí s přehlídkou, než v roce loňském. Kromě dětských divadelních souborů pracujících ve středočeském regionu se sem letos poprvé sjely i kolektivy recitační. A čekalo je tady zcela jistě milé překvapení. Přesto, že přehlídka byla docela slušným maratónem, ve třech dnech se vystřídalo třináct recitačních a devět divadelních souborů, organizace přehlídky, zajišťovaná především Ivou Dvořákovou , byla opravdu jedinečná. Malý tým, kterým se obklopila, v čele s ředitelem kulturního domu Tomášem Barochem, byl k dispozici snad čtyřiadvacet hodin denně. Co bylo ale úplně nejdůležitější, všichni, kteří se této přehlídky zúčastnili, vedoucí souborů i účinkující, prožili tři dny naplněné potěšením ze společného setkávání, divadelního objevování a vzájemné inspirace. Samozřejmě se některým dařilo lépe, některým hůř. Z recitačních kolektivů nejvíc zaujal a postup si vybojoval Mikuláš a jeho přátelé, resp. osm pánů kluků ze souboru ZUŠ Žatec, se kterými jejich učitelka Eva Venclíková připravila jevištní tvar s názvem Mluvili jsme do rádia podle stejnojmenné kapitoly z prózy René Gosciniho. Úryvek tvoří samostatná epizoda, která má v sobě dostatečné napětí a umožňuje klukům vytvářet a rozehrávat jednotlivé situace party kluků ve škole. Přes některé dílčí problémy, jako je neuzavřený příběh šprta Celestýna, přes kterého se příběh rozehrává, dokázali kluci udržet napětí a diváka v pozornosti. Z divadelních představení zaujaly nejvíc dva zuškové soubory, ZUŠ Pečky přivezl společné představení mladších i starších žáků školy Pošťácká pohádka od K. Čapka a soubor ZUŠ Kouřim zkrácenou podobu věčného příběhu veronských milenců Romeo Julie a tak dál… Na národní přehlídku do Trutnova byl přímo nominován soubor Vrtule ze 3. ZŠ Slaný, který se představil s inscenací Oskarky. Autorský scénář vedoucího souboru je psán s kvalifikovanou znalostí osobnosti O.Wildea, jeho kontroverzního způsobu života, se znalostí jeho tvorby . Objevují se zde sekvence z autorova literárního díla i autorské glosy (ne každý divák má ale možnost být podobně s reáliemi a dílem zasvěcen a tak mu často souvislosti unikají) . Scénář umožnil vystavět složitou mnohovrstevnatou divadelní strukturu, která se vyjadřuje především symbolicky. Představení má pro svoji složitou strukturu řadu nedostatků - např. nedořešené motivy, nepřesné používání symbolů. Má ale bezesporu vysoké kvality divadelní - divadelní invenci, imaginativnost, napětí, schopnost vyjadřovat se obrazně. Stojí zcela určitě za shlédnutí.

Jiřina Lhotská

Hradec Králové

Divadlo Jesličky, 23. – 26. dubna 2001
Regionální přehlídka dětských recitátorů

Východočeská přehlídka probíhala v ovzduší mladého upřímného nadšení. To letos nepřinášely pouze soutěžící, malí nebo mladí recitátoři, ale i lektorský sbor. Byl totiž hlavně složen ze studentek katedry výchovné dramatiky (z těch „starších" a zkušenějších), které nabité teorií a vzpomínkami na vlastní nedávné přednesové zápolení, s dětmi nejprve pracovaly ve skupinkách (rozhýbání, seznámení, rozmluvení, „otrkání", uvolnění apod.) a pak vedle zkušených přednesových odbornic zasedly v porotě – a velmi aktivně se účastnily závěrečných rozborových seminářů s dětmi a jejich doprovodem (u nižších kategorií zvlášť děti a zvlášť doprovod). Krom výše uvedeného nadšení a nezaujatého upřímného přístupu mělo jejich zainteresování do soutěží i význam ryze praktický: recitátorských porotců, lektorů – zkrátka odborníků je velmi málo a je nutno pečovat o „dorost". A kde se to „dorost „ má naučit? Jedině v praxi! Odbornou a zkušenou záštitu dodaly Nina Martínková (pedagožka studentek), moje maličkost a Martina Nováková. Posledně jmenovaná vnesla do soutěže názor profesionální herečky (je výraznou hereckou osobností Klicperova divadla), umocněný zkušenostmi v brněnském Pírku, kde působila v dětství.Byl to pohled pro zkušené recitační „bijce" leckdy poněkud jiný, i když samozřejmě ve své podstatě stejný – akorát snad z jiného úhlu, než je u dětské recitace obvyklé. Byl podložený profesionální praxí a zkušenostmi (velmi působil i vřelý šarm a krása osobnosti Martiny Novákové, děti si dokonce chodily k této porotkyni pro autogramy!).

Pokud mohu posoudit regionální kolo co do úrovně samotného přednesu, nebyla jsem příliš nadšená. Dle mého názoru se objevovalo příliš mnoho plytkých textů „o ničem",které nemohly dětem umožnit zajímavé sdělení. Ve 3. a 4. kategorii, kde mohly děti recitovat texty dva, se neobjevil plně vyrovnaný výkon – obě vystoupení na „jedničku". Nejlépe vyšla kategorie druhá,kde téměř polovina dětí „byla na postup". Někdy jsem velmi udiveně sledovala výkony vyslané z okresních kol (např. objevil se i „sehraný"monolog Julie-jakoby ona okresní porota nevěděla, že se jedná o recitační soutěž!). Je mi známo, že zkušených porotců je velmi málo a mají málo času, ale alespoň jednoho, který zná současnost dětské recitace, snad sehnat do okresní poroty lze.

S čím dále nemohu souhlasit, je nešvar předčasného „prchání" pedagogického doprovodu před rozborovým seminářem a dokonce i před vyhodnocením soutěže, kdy měl být mladinký recitátor oceněn. Všechny jsme se snažily pro děti vytvořit vstřícnou a uvolněnou náladu bez stresů a napětí, a tento „spěch" nám to opravdu kazil. Na pozvánkách byl přesně stanoven konec (ten nebyl nijak kritický – v 15.00 hodin!) a i když byl čas dodržen, na závěr soutěže byla v sále polovina účastníků. Příležitostí, kdy si můžeme o problémech v daném oboru popovídat je skutečně velmi málo, nechápu proto, když už se recitací někdo zabývá, proč jí nevyužije.

Ema Zámečníková

Hradec Králové – II.

Divadlo Jesličky, 24. – 26. března 2001
Regionální přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních kolektivů

Jako každý rok, vyznačovala se i letošní východočeská přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů bohatým programem (který lze s jinými regionálními přehlídkami stěží srovnávat), a přitom perfektní organizací a pohodovou atmosférou. Nadě Gregarové z hradeckého IMPULSU se navíc podařila velmi důležitá věc: domluvila se s pořadateli východočeské přehlídky LDO ZUŠ a obě regionální přehlídky téhož oboru byly koordinovány - konaly se na stejném místě a v bezprostřední návaznosti: 24. a 25. března (v sobotu a v neděli) vystupovaly soubory, které pracují v jiných zařízeních než ZUŠ, a v pondělí 26. března vystupovaly v Jesličkách dětské dramatické, loutkářské a recitační soubory pracující při ZUŠ. Není to jen formální záležitost, jde tu naopak o podstatu věci: Jestliže se děti věnují divadlu, ať už je to v ZUŠ, nebo v jiných školských či kulturních zařízeních, jsou to stále tytéž děti a je to stále týž obor, tedy dramatická výchova, potažmo dětské divadlo. Vytvářet mezi oběma světy umělé hranice je nejen nerozumné, ale dokonce i škodlivé. Teoreticky vzato by LDO ZUŠ měly být garanty kvality a měly by jít příkladem ostatním souborům, ale skutečnost je mnohde zcela jiná. Proto je jen užitečné, když se soubory z obou oblastí mohou setkávat, konfrontovat svou práci a vzájemně se inspirovat. (Ostatně na Dětské scéně a akcích organizovaných resortem kultury nebo nezávislými organizacemi, zejména Sdružením pro tvořivou dramatiku, je to zcela přirozené a normální.)

Důležitým pozitivem prvních dvou, tedy „nezuškových" dnů bylo to, že tu nebylo žádné představení, které by bylo zásadně nepřijatelné z hlediska metodiky práce s dětmi. Byla tu řada představení, na nichž byly znát malé zkušenosti vedoucích, především v oblasti divadelní, ale ani jednou se tu nemluvilo o tom, že jde o práci pedagogicky pochybnou. To není málo. Jsem přesvědčen, že tu podstatnou roli hraje systematická a dlouhodobá metodická péče IMPULSU (vzdělávací akce, dílny, přehlídky, konzultační a publikační činnost…), opřená o tým obětavých a respektovaných odborníků v čele s Janem Mertou.

Příjemně zapůsobila na hradecké přehlídce většina recitačních vystoupení.
Jednoduchá inscenace Krylovovy bajky *Vlk a beránek*, s níž vystoupili žáci 5. A ZŠ Komenského z Letohradu (ved. Lenka Venclová), zapůsobila vervou, s kterou se do přednesu tohoto textu oba recitující chlapci pustili. Eva Sychrová, která vloni reprezentovala Východočechy na Dětské scéně v Trutnově a také na jičínské celostátní dílně Dramatická výchova ve škole s Tomanem a lesní pannou, zpracovala tentokrát se svým dramatickým kroužkem při ZŠ Sloupnice montáž z milostné lidové poezie pod názvem *Když kdo má rád koho*. Námět láska tu je „probírán" ze všech stran, ale s upřímným zaujetím i jemným humorem a s velkou mírou kultivovanosti a divadelní invence. Doladit by inscenace potřebovala především režijně - někde pokulhává temporytmicky a trpí nejasným, dvojitým až trojitým koncem. Příjemným překvapením a zážitkem pro všechny diváky byla *Píseň o Viktorce* Jaroslava Seiferta v podání dramatického kroužku při ZŠ Horní Maršov (ved. Kateřina Klimešová). Vystoupení v Hradci Králové mělo baladickou atmosféru, zdařile pracovalo s jevištními obrazy, citlivě využívalo zpěv a opíralo se o kultivovanou mluvu dětí. Diskusi vyvolával jen závěr (Viktorčina smrt), který se souboru poněkud vymkl z rukou a stával se místy neadekvátně teatrální, a tak ztrácel pravdivost a autentičnost. Druhé vystoupení maršovského souboru (*Dívčí válka*) už nebylo tak zdařilé, i když patřilo ke standardním inscenacím hradecké přehlídky.

Ivana Měkotová ze ZUŠ Světlá nad Sázavou se pokusila o pásmo z textů Marka Ebena *Sůl v očích*, které však bohužel trpělo tím,

že nemělo jasně vybudovaný tvar. Její kolegyně ze ZUŠ v Ledči nad Sázavou Marie Zajícová zase vsadila na texty svých žáků a z nich sestavila pásmo o tématech souvisejících s dospíváním *Tak jsme tady.* Pokus to byl sice úctyhodný, ale dost problematický. Opět se prokázalo, že inscenovat texty, které vzniknou v dětském souboru, je obtížné, protože interpreti mají malý odstup od autorů (sebe samých), mnohdy se nemohou opřít o vytříbené umělecké hodnoty textu, a tak i závažné myšlenky znějí někdy příliš deklarativně a působí poněkud papírově.

Spíše do kategorie začátečnických pokusů patřila inscenace Feldekovy *Pohádky o velkém hladu* ze ZŠ Babí (ved. Markéta Kubečková), která by potřebovala výraznější režijní koncepci, ale také větší míru mluvních a dalších dovedností ze strany dětí.

Divadelní a loutkářské inscenace sobotní a nedělní části přehlídky byly často poznamenány menší divadelní zkušeností ze strany vedoucích. To byl případ třebechovické ZŠ (ved. Lenka Flatová), která připravila *Dobrodružnou plavbu*, příjemné a vtipné vystoupení o touze dětí, bohužel ne příliš věrohodně zpracované, vzbouřit se proti tomu, jak dospělí pojímají školu. Podobu „študýrky" mělo drobné vystoupení 3. ročníku ZŠ Benešova z Pardubic (ved. Bořivoj Hezký) *Jako že čaruju*, které se odráží od nosného a v tomto věku aktuálního „antagonismu" kluci kontra děvčata. Pásmo má jednoduchý, neokázalý tvar a souboru slouží především jako temporytmické cvičení a procvičování mluvních dovedností (především učení se dialogu a využívání zástupné řeči).

Divadelně neobratné bylo bohužel zpracování starého příběhu *Fáma* Dadivadla z Havlíčkova Brodu. Vedoucí souboru Anna Doležalová si dobře vybrala textové východisko (Hana Doskočilová), ale nedokázala z něho zatím vytěžit a na jeho základě divadelně realizovat dramatické situace, bez nichž se divadlo neobejde. Dvojice loutkářských inscenací *Domku, domečku* a *Dvě kůzlátka na lávce* LS Na židli z Turnova (ved. Petr Záruba) je sice výtvarně vkusná, ale trpí přílišným verbalismem a statičností. Chaotičností v textu i v režijní koncepci byla poznamenána také inscenace *Dlouhý, Široký a Bystrozraký* souboru ze ZŠ Bílá Třemešná (ved. Dana Rejlová a Vlasta Merlíková). Text byl bez zjevného záměru poskládán z kousků výborné adaptace Milady Mašatové (Jak se hledají princezny) a z pasáží jiné provenience (Jiřího Žáčka?), údajně přebrané z čítanky. To mělo za následek nejasný divadelní tvar, místy přílišnou zahlcenost textem a absenci dramatických situací. Druhé vystoupení téhož souboru - *Jak rozbalovat vánoční dárek* (podle Františka Nepila) - působilo přirozeněji co se týče projevu dětí, ale i ono trpělo nejasnostmi v režijní koncepci (mělo jít o přednes, stojící na vyprávění, nebo o divadelní rozehrávání situací?).

Na hradecké přehlídce jsme se setkali také se dvěma pořady, na nichž se projevil tlak všudypřítomné pokleslé televizní „zábavy". Lipské kočky ze ZŠ Lípa (ved. Lenka Lutnerová) si vybraly vděčnou předlohu J. Koláře o *Kocouru Modroočkovi* a vkusně vyřešily náznakové kostýmování. Bohužel se však soubor neubránil tendencím k nepřirozenému přehrávání, nefunkčním tanečkům a dalším televizním zlozvykům. DS Gymnázia Chrudim (ved. pí Němcová a Langová) využil „klasický", ale většinou velmi problematický zdroj - produkci DILIA. A ke všemu se nechali zlákat renomovaným jménem Markéty Zinnerové. Pohádková hra *Rozmarná princezna* patří však k těm dramatickým textům, kterým je lepší se vyhnout, protože trpí slovní vatou, spoustou nelogičností a neobratností. A tak chrudimský pokus o jeho inscenaci skončil, jak musel - rozpačitě.

Šťastnou ruku měl naopak dramaturg Richard Konář, vedoucí dramatického kroužku IV. ZŠ z Jičína, když sáhl po fejetonku Františka Nepila *O sedmi dnech*. A ještě šťastnější ruku měl jako režisér, když tuto anekdotu zasadil do rámce schůze, čímž posílil humorné, až parodické vyznění textu a dodal mu navíc aktuální rozměr. Děti se v tomto drobném divadelním tvaru cítí dobře, jsou tu přirozené a autentické (až na občasné „výpadky" z role, kdy se obracejí na diváky, místo aby v rolích komunikovaly mezi sebou), a zpřesní-li se temporytmus a zrychlí-li se některé přestavby, mohla by inscenace ještě získat na švihu a gradaci.

Pondělní, „zušková" část přehlídky nebyla bohužel kvalitativním vrcholem akce.
Vedle omylu, jehož význam pro zúčastněné děti - o divácích nemluvě - mně zůstal utajen (*Chrámový dialog*, v němž dva chlapci z hradecké ZUŠ Na Střezině pod vedením L. Jaklové imitovali Jana Wericha a Miroslava Horníčka) tu byla prezentována čtyři vystoupení (z devíti hraných dětmi do 15 let), která se pohybovala pod únosnou hranicí vkusu. A to je - vzhledem k tomu, že v ZUŠ mají pracovat profesionální pedagogové dramatické výchovy, - vskutku na pováženou. Většinou měly tyto inscenace problematická už textová východiska. Týká se to původního textu *Honza a čarodějnice* ze ZUŠ Pardubice-Polabiny, ved. Z. Macková, skládačky textů V. Leštiny, Z. Vyhnánkové a Jiřího Havla *Babička vypravuje* souboru LDO ZUŠ Dobruška, ved. F. Veverka; ale zčásti se to bohužel týká i textu *O princezně na hrášku aneb Co v pohádce…*,, který si podle H. Ch. Andersena tentokrát nepříliš šťastně upravila Eva Žatečková. Vrcholem nevkusu ve všech složkách byla však inscenace *Mrazík* přeloučské ZUŠ pod vedením Z. Rumpíka.

Potěšující bylo, že k lepší polovině vystoupení souborů východočeských základních uměleckých škol patřila vystoupení loutkářská, což je jev, kterým se - pokud mě paměť neklame - nemůže pochlubit žádný jiný kraj. Jaroměřská ZUŠ předvedla pohádku *O kouzelné fazoli* v úpravě vedoucí J. Holasové. Vcelku přirozený projev dětí a jistá míra dovedností se bohužel srážela s malou mírou divadelní invence ze strany vedoucí (cestu do nebe, kterou hlavní hrdina absolvuje po fazoli, je třeba jevištně řešit, stejně jako další důležité momenty této známé pohádky). *Tři prasátka* souboru ze ZUŠ Moravská Třebová, ved. J. Čadílková, začala nadějně - příjemným a vtipným balancováním mezi světem pohádkových postav (prasátek) a světem reálných dětí. Ale i tady se projevila divadelní neobratnost v řešení situací a ve využívání loutek.
K nejzajímavějším vystoupením pondělní části přehlídky patřily obě inscenace ZUŠ z Chlumce na Cidlinou (ved. R. Hlubučková). Teenagerovská variace na pohádku Boženy Němcové Sůl nad zlato, uvedená pod titulem *Naposled*, měla vtipný, na groteskní zkratce postavený text, ale potřebovala by větší míru loutkohereckých dovedností. A plytký Žáčkův text *O Kašpárkovi*, zahraný jednoduchými marionetkami, zase nenabídl jinak šikovným dětem příležitostí k plnohodnotnému divadlu. Nicméně obě chlumecké inscenace - spolu s inscenací jičínského dramatického kroužku IV. ZŠ (O sedmi dnech) - doporučila porota hradecké regionální přehlídky do širšího výběru na celostátní Dětskou scénu v Trutnově v „kategorii" divadelních vystoupení. Z recitačních vystoupení vyslala hradecká přehlídka do přímého postupu dramatický kroužek při ZŠ Horní Maršov s Písní o Viktorce a do širšího výběru sloupnickou ZŠ s montáží lidové poezie Když kdo má rád koho.

Všem východočeským vyslancům na celostátní přehlídce Dětská scéna drží porota hradecké regionální přehlídky - Blanka Šefrnová, Olga Strnadová a Jaroslav Provazník - všechny palce!

Jaroslav Provazník

Region: Západní Čechy

RECITACE - OSTROV

21. 4. 2001 se do KD v Ostrově sjelo přes sto účastníků krajské soutěže recitátorů do 15-ti let. Soutěžilo se ve 4. kategoriích.
Ve 3. kategorii výkony soutěžících sledovala porota ve složení: předsedkyně – Eva Venclíková, ZUŠ Žatec, Eva Wiligová, Rozhlas

Plzeň, Jiřina Rottová, ZUŠ Karlovy Vary. Soutěže ve 3. kat. se zúčastnilo 28 recitátorů z Plzeňského a Karlovarského kraje. Výkony všech recitátorů byly vyrovnané. Již nedochází k dramaturgickým chybám ve výběru textů, kdy je předloha nad možnosti interpreta, či naopak. Pokud mluvím o dramaturgii, je vždy milé, když interpreti svým neotřelým výběrem repertoáru posluchače překvapí – např. zajímavostí titulů, ale i pozoruhodným projevem a uchopení tématu. Zmíním se o Jonáši Konývkovi z Ostrovské ZUŠky, který si vybral experimentální poezii Ch. Morgensterna, nebo Tomáš Karban ze ZUŠ Plzeň, který zaujal svým vyzrálým projevem se schopností vtipné nadsázky – přednášel text R. Křesťana – "Jak jsem mutoval". Ostatně tito dva recitátoři budou reprezentovat i na národní přehlídce "Dětská scéna" v Trutnově . I přes to, že soutěž probíhá vždy anonymně, tedy u jména soutěžících se neuvádí vysílající škola, dá se vysledovat, kteří recitátoři pracují s texty systematicky – tedy po nejvíce v rámci hodin přednesu v LDO ZUŠ, nebo s vedoucími v rámci různých dramatických kroužků, což je samozřejmě výhoda. Nelíbí se mi, že se ozývají hlasy po oddělení takto "odborně" připravených od těch "méně odborně" připravených. Tedy vytvoření kategorií pro žáky ze ZUŠ a ZŠ. Vím ale, že úspěchy systematicky pracujících dětí nejsou v soutěžích pravidlem. Mnohdy zapálený pedagog ze ZŠ, který se zajímá o přednes dětí, účastní se odborných seminářů, které jsou součástí této soutěže, jsou i pro nás ze ZUŠek velkou "konkurencí" a inspirací.

Zmíním se o velice dobře připravených dětech ze ZŠ Nejdek. Jen vzájemná konfrontace může tento "rozdíl" časem smazat, což se již děje. Přeji proto nám všem – milovníkům krásného slova, abychom se mohli takto i nadále setkávat i v dnešní uspěchané a technokratické době, aby nám byly nakloněny i organizace, které soutěže zastřešují finančně, aby se pro nás soutěže a účast na nich nestaly zbytečným luxusem, ale přirozenou potřebou a součástí našeho života a školy. Aby nás od sebe neoddělilo další přerozdělení krajů, abychom se mohli "plzeňáci" a "karlovaráci" sejít opět spolu v oáze klidu, pohody a vzájemného naslouchání v KD v Ostrově, za starostlivého dohledu organizátorů: W. Mikešové a I. Konývkové ze ZUŠ Ostrov. Dále nám přeji, aby pokud se sejdeme opět společně mohli postoupit jen ti nejlepší a ne za každý kraj jeden, třeba bez ohledu na kvalitu. Hodně zdaru přeje Jiřina Rottová, učitelka LDO ZUŠ A.D. Karlovy Vary.

Dětská scéna - Chotěšov

Západočeská přehlídka proběhla v aprílovém víkendu (30. 3. – 1. 4. 2001) v Chotěšově a jejím organizátorem bylo plzeňské občanské sdružení, divadelně-pedagogické centrum Johan. Účastníci přehlídky a lektorský sbor (Petra Rychecká, Veronika Rodriguezová, Jiří Pokorný a Tomáš Doležal) viděli celkem devět představení, z toho jedno nesoutěžní. Šest představení vzniklo na půdě ZUŠ, tři v ZŠ. Umělecká úroveň přehlídky byla rozkolísaná. Společně žitý čas v prostoru chotěšovské základní školy (ředitelství ji nabídlo celou k dispozici) vytvořil velmi přátelskou a příjemnou atmosféru, kterou posilovala ochota a vstřícnost organizátorů přehlídky, Veroniky Dvořáčkové a Romana Černíka.

Přehlídku zahájil soubor Dámská jízda ZUŠ J. Kličky Klatovy, pod vedením Hany Švejdové a Evy Štichové. Děvčata (a jeden chlapec) si vybrala v poslední době oblíbenou povídku R. Bradburyho, Celé léto v jediném dni. Porota se shodla, že tato divadelní podoba povídky patřila k těm povedenějším. Na počátku diváky upoutal šťastný scénografický nápad s igelitovým stanem; dlouhotrvající, neustávající déšť, podbarvený i zvukovým plánem se tak na jevišti stal skutečností. Bohužel ale nepřinesl řešení dalších situací a posléze se stal příliš malým prostorem, ve kterém děti nemohly rozehrát vztahy ve skupině, podle předlohy dosti ostré, hraničící se šikanou. Vztahy na jevišti byly většinou jen odříkané, vztah k hlavní hrdince, jejíž odlišnost je také znázorněna pouze odlišnou barvou kostýmu, je prezentován jen říkaným textem. Scéna s východem slunce, kdy na počátku skutečně nastane veliká zvuková a světelná změna bohužel také končí v rozpacích a nejistotě, co v záplavě slunečních paprsků vlastně dělat. Mementem byl pak tvrdý závěr, který končí ve chvíli, kdy děti otevřou bednu s Margot, ale není jasné, co se s hrdinkou vlastně stalo a jestli se v bedně neudusila. V debatě vyšlo najevo, že diváci tento závěr přijali jako možnost sami o významu hrdinčina uvěznění přemýšlet a její možná smrt jim nevadila. Především díky šťastnému scénografickému nápadu, kdy v divadelní metafoře ožilo celé neutěšené rozbahněné a promoklé prostředí planety Venuše porota uvažovala i o návrhu nepřímého postupu tohoto představení.

Druhé představení pátečního večera, Za Ludmilou!, zahrál soubor Hop-Hop ze ZUŠ Ostrov. Režisérka a vedoucí souboru Irena Konývková dramaturgicky zpracovala ruskou předlohu A. S. Puškina Ruslan a Ludmila. Výtvarné pojetí scény, jednoduché dřevěné desky, které se rychle mění ve slavobránu, svatební postel, stromy v lese nebo labyrint chodeb čarodějova hradu vcelku vyvolávaly představu ruského venkova a také loutky, zavěšené na krku herců, jakoby voodoo postav příběhu, mohou v některých situacích divadelně řešit složité dějové situace. Tento princip ale zatím nebyl dotažen a nebyl tedy dostatečně jasným klíčem, který by složitý příběh vyjasňoval. Nejasnost divadelních prostředků se projevila zejména ve druhé části představení, kde dějová linka ztrácí pod kupou nejasného konání, znesnadněného textem, hudbou a zvuky i scénografií, a divák si klade řadu otázek (kam vlastně Černomor unesl Ludmilu, kde byla po celou dobu před svatbou s černokněžníkem, kdo je Farlaf, co se stalo s jednotlivými bohatýry, zda zahynuli nebo jen přestali pátrat po Ludmile atp.). Přesto ale toto představení z dílny zkušené režisérky patřilo k tomu nejlepšímu, co bylo možno na přehlídce zhlédnout a porota je navrhla k postupu na přehlídku do Trutnova.

Druhý den přehlídky, sobotu, zahájilo představení souboru Lucky pod vedením p. učitelky Kindlové, ze ZŠ Luby u Chebu, nazvané Setkání. Šlo o divadelní koláž básní Jana Nerudy, rámovanou jakýmsi sci-fi setkání dvou studentů s básníkem, kterého potkají jako malého chlapce, který se ztratil. Následující Balada májová byla příjemným dívčím zážitkem včetně pointovaného závěru, kdy se vzývaná svatá pana Petronila změní v odmítaného zrzavého mládence. Mezitím Jan vyrostl v mladíka, jehož čekají námluvy u Holinů a následuje Balada helgolandská. Nápadité kostýmy, vzbuzující představu rozbouřeného moře, ovšem již bez překvapivé pointy. Poslední setkání se starým básníkem, předznamenává loutkovou ilustraci Romance o Karlu IV., která je poměrně jasně nastolena, ale končí v bezradnosti a absenci divadelní akce. Poměrně silný didaktický náboj představení koresponduje s jeho účelem, seznámit a přiblížit hrajícím dětem i divákům - rozumějme žákům základní školy - opomíjené dílo velkého básníka.

Představení souboru František I. ZUŠ Františkovy Lázně Most bylo pokusem dramatizovat původní povídku Jamese Joyce Kočka a čert. Problematičnost dramatizace, zejména její nedůslednost poznamenala celé, jinak díky temperamentu hrajících dívek svěží a přirozené představení. Folklórně kostýmovaná děvčata touží po červených jablíčkách, která rostou na druhém břehu řeky, představované širokým pruhem látky, nataženým přes jeviště. Jedna z nich ráda jí ta zelená, nezralá, z vlastního břehu a proto je terčem posměchu kamarádek. Kluk, není jasné jestli je čert nebo ne, se rozhodne dívky nalákat na červená a jedné slíbí přes noc k lákavým jablkům postavit most (rohož, položená přes modrou látku). První, kdo ráno přejde most, padne do moci chlapce - čerta, taková je daň za rychlou stavbu. Jedna z děvčat se na most vydá, po výstraze nechce pokračovat dál, nemůže se ale ani vrátit. Snad přirostla uprostřed mostu? Odstrkovaná milovnice nezralých jablek vkročí za ní a bez překážek ji odvede zpátky na břeh. Tento nejednoznačný zásah proti nadpřirozené moci děvčata nakonec smíří a ta, co si pochutnávala na červených jablíčkách nakonec dovolí, aby jedna z nich jedla nezralá.

Dopolední blok představení zakončil soubor ZUŠ Pecky z Domažlic vedený Danou Žákovou. Skupina desetiletých až dvanáctiletých dětí se představila upravenou pohádkou B.M. Kuldy, Podvedený čert. Vtipné scénické nápady byly umocněny nechtěnou dvojsmyslností (podkreslenou i kostýmy), zejména na počátku představení, kterou však soubor udržel v divácky snesitelné míře. Porota při rozhovoru s vedoucí souboru uvažovala, jestli by tato snesitelnost zůstala zachována v případě méně tolerantního publika, jestli si hrající děti jsou vyznění některých situací vědomy, a jestli je tato dvojsmyslnost a lechtivost textu vhodná pro věk hrajících dětí. Problematický byl také kolísající temporytmus představení, posílený jevištní nezkušeností dětí.

Odpoledne zahájili žáci deváté třídy ZŠ Karlovy Vary. Soubor desíti spolužáků – s příznačným jménem Na chvilku, spolupracující s p. učitelkami Alicí Dohnalovou a Ilonou Volopichovou - úsporným a zajímavým způsobem zkusil interpretovat Erbenova Vodníka. Šlo vlastně o

recitační vystoupení s nakročením k voicebandu. Text, rozdělený mezi osm vypravěčů a tři postavy - Matku, Dceru a Vodníka, (všichni po celou dobu seděli v půlkruhu na jevišti), byl podaný s pozoruhodným citem pro napětí a gradaci, sdělený bez zbytečných efektů a vlastně bez jakýchkoliv rekvizit, kromě orffových nástrojů.

Vystoupení ZUŠ Nepomuk Zosmisměrky tuto baladickou atmosféru promptně změnilo. Soubor, vedený Lenkou Kohoutovou, sáhl po knize Ch. Lambdové, Pomóc, já se z té rodiny zblázním. Nedořešená dramatizace knihy americké autorky nechala diváky na pochybách proč, o čem a pro koho se hraje. Sarkastické epizodky, v nichž vystupovali křečovitě zparodovaní rodiče, prarodiče, učitelé i děti, zakončované jakoby ironizujícím poučením, bez sebemenšího zlidšťujícího pohledu. Tohle si myslí děti o svých rodičích? A rodiče a učitelé o svých dětech? Nebylo by lepší vůbec se tedy nepotkávat, nevidět se a nemluvit spolu, když realita je tak děsivá? Nevím a bohužel to nevěděl ani soubor.

Poslední soutěžní soubor opět nahlédl do kuchyně Karla Jaromíra Erbena (šéfkuchařem v tomto případě byl Jiří Suchý). Představení bylo uvedeno jako výsledek zábav o školních přestávkách. Soubor Osmikráska 21. ZŠ z Plzně - s panem učitele Jiřím Sankotem - chtěl pobavit spolužáky i rodiče a tak sáhl po zparodovaném Kolovratu Jiřího Suchého. Děvčata souboru asi opravdu zkoušela jen o přestávkách pro své pobavení a podle toho vypadal výsledek. Přijel s nimi jako dozor příjemný pan učitel, který, doufejme, navštíví nějaké semináře, zaměřené na dramaturgii a režii dětského divadla a příště dokáže nadšení a chuť členů souboru zúročit v únosnějším kuse.

Voňavým doutníkem po dobrém obědě (nekuřáci prominou) a krásným rozloučením bylo nesoutěžní představení souboru Hyjta ZUŠ Domažlice. Apokryfní příběh Noc sehráli teenageři pod vedením Dany Žákové a přestože byl začátek dubna, ve všech probudili zapomenutou atmosféru vánoc a příběhu štědrovečerní noci, namíchanou z hudby českých houslí a klarinetu a orientálního světla olejových lampiček. Není divu, že jsme se pak všichni otáčeli a spolu s herci hledali na nebi tu zvláštní hvězdu.

Na nedělní dopoledne, kdy po několika zamračených dnech konečně vysvitlo slunce (trochu jako v Bradburyho povídce), organizátoři přehlídky zajistili společnou návštěvu chotěšovského kláštera. Když jsme se dost naprocházeli chladnými a poničenými chodbami klášterního komplexu (donedávna zde pobývala armáda a Karel Kryl tu prý napsal píseň Anděl), sešli jsme se v kapitulní síni, na dřevenou zaprášenou podlahu svítilo vitrážemi slunce a účastníci přehlídky v tom proudu slunečních paprsků dostali své diplomy a ocenění. Téměř divadelní prostředí. Opravit chotěšovský klášter bude velmi těžká a dlouhá práce, plná překážek, stejně jako je těžká a obtížná práce těch, kdo pracují s dětmi a zkoušejí s nimi hledat cestu k divadlu. Přeji jim na té cestě dost sil a trpělivosti a děkuji těm, kteří přijeli svou práci do Chotěšova představit.

Veronika Rodriguezová

Region: Severní Čechy

LIBEREC

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ A RECITAČNÍCH KOLEKTIVŮ

V nově ustaveném Libereckém kraji se konala Krajská přehlídka dětských recitátorů a recitačních kolektivů 19. dubna 2001 v příjemném prostředí budovy liberecké ZUŠ (pořadatelem bylo Pedagogické centrum Liberec a Základní umělecká škola Liberec) za vstřícného přijetí ředitele školy Tomáše Kolafy.

Porota pro I. a II. kategorii a pro kolektivy pracovala ve složení: Milena Hercíková, Jiří Bláha a Monika Lesáková, pro III. a IV. kategorii: Jana Vobrubová, Libuše Hájková a Stanislava Regálová.

Zastoupeny byly všechny okresy nového kraje, tj. Česká Lípa, Jablonec nad Nisou, Liberec a Semily, a to jak postupujícími 24 sólisty, tak i třemi kolektivy (dva za okres Liberec, jeden z okresu Semily).

Součástí přehlídky byly pohovory s dospělými (pedagogy a doprovody dětí I. a II. kategorie), jakož i recitátory III. a IV. za hojné účasti a zájmu, a pohovor poroty s vedoucími kolektivů.

Přednesy dětí I. kategorie se nijak zvlášť nevymykaly očekávané úrovni a možnostem (a to jak v kladném i záporném smyslu). Nicméně kromě výraznějších, živějších, přirozenějších osobitějších přednesů, jež byly také oceněny, vyznačovala se tato kategorie spíše jakousi všeobecností a povšechností přednesů, takže působila poněkud jednolitě a šedě.

O úrovni II. kategorie patrně nejlépe vypovídá fakt, že byla oceněna a k postupu navržena pouze jedna recitátorka a to navíc s dosti dlouhým Charmsovým textem, jehož přednes je poznamenám (bohužel k horšímu) tím, že je souběžně realizován kolektivně v souboru, v němž recitátorka také pracuje a vystupuje.

Ve III. kategorii se objevily zajímavé výkony velmi dobré úrovně, takže bylo možno ocenit a navrhnout k postupu tři sólisty (a využít tak „zbylé" místo z II. kategorie). Postupující jsou z Liberce, Turnova a Semil. Projev těchto recitátorů byl osobně zaujatý, s vlastním stanoviskem, sdělný a srozumitelný posluchači. I když v dramaturgii šlo o osvědčené kvalitní texty, recitátoři projevili zjevné potěšení v hledání vlastního přístupu k přednesu a jeho sdělení, a to u obou vybraných textů rovnocenně. Jejich výkony také projevily, že jde o recitátory poučené, dobře vybavené, dlouhodobě dobře vedené. V této souvislosti je až zarážející, že recitátoři z českolipského okresu zdaleka nedosáhli úrovně ostatních účastníků. Jejich přednes byl po všech stránkách podprůměrný, vnějškový, až nepřirozeně afektovaný, bez vlastního stanoviska, navíc technicky nevybavený.

Ve IV. kategorii jakoby celková úroveň ve srovnání se třetí poněkud klesala. Kromě oceněných recitátorů navržených k postupu, byly výkony neurčité, matné a nevýrazné. Celkově byl dramaturgický výběr značně bezradný a v případech, že šlo o texty málo recitované nebo „nové", šlo spíše o výběr nevhodný (např. dívka z primy přednáší text J. Suchého Stará barová lavice vypravuje nebo má nevhodně vybraný úryvek z Malého prince). Druhý text působil namnoze jako „nouzový", výběrem i přednesem. Pokud jde o českolipské, platí o nich totéž, co ve III. kategorii. Vede to k zamyšlení, je-li vůbec v okrese soustavně a hlavně poučeně pracováno s recitátory. Ocenění recitátoři navržení k postupu vysoce převyšovali celkovou úroveň. Byli osvěžením IV. kategorie a důkazem toho, že tato kategorie nemusí být „krizová".

U recitátora z Frýdlantu v Čechách byla oceněna zajímavá a neotřelá dramaturgie dvou žánrově zcela odlišných textů, pochopení autorovy poetiky a osobitý přístup k jejímu porozumění a sdělení, včetně celkového zaujetí. Přednes obou textů byl na dobré srovnatelné úrovni. Recitátor z Lomnice nad Popelkou projevil kromě dobré vybavenosti schopnost živého předání humoru a radosti z přednesu u obou přednášených textů, i když oba jsou podobného žánrového ladění.

Kolektivy se představily svými vystoupeními po skončení I. a II. kategorie.

Po shlédnutí všech tří vystoupení porota dospěla k názoru, že z této přehlídky ne-navrhne žádný ze zúčastněných souborů k postupu (ani do širšího výběru) , aniž by při pohovoru s vedoucími jasně formulovala své důvody. Na přehlídce se představil soubor Kvítka ZŠ Lesní Liberec s pásmem „Puberta" (vedoucí Azalka Horáčková), kolektiv LDO ZUŠ Frýdlant v Čechách kolektivním přednesem básní A. Bartové, J. Kainara a I. Blatného s názvem „Sportovci?" (vedoucí Eliška Herdová) a DDS Má to háček LDO ZUŠ Semily se scénickým zpracováním textů J.

Vodňanského „Ej moja paranoia“ (vedoucí Hana Mocková).

Celkově proběhlo regionální kolo v příjemné atmosféře a lze si jen přát, aby pod střechou liberecké ZUŠ v budoucnu zakotvilo, čemuž se její pan ředitel nebrání.

Je však třeba si i přát, aby se zlepšila práce libereckého Pedagogického centra, které v letošním roce nezvládlo situaci po stránce organizační, metodické ani finanční, neprojevilo ochotu ani zájem vyjít přehlídce vstříc ani ve včasném zajištění potřebných podkladů a dokumentace (například včasné vydání a expedice propozic již pro okresní přehlídku, včasné zajištění dokumentace pro postupující recitátory aj). Organizační neschopnost Pedagogického centra se projevila již v době konání okresních přehlídek mimo jiné také neschopností komunikovat s příslušnými okresy kraje; jak jinak si lze vysvětlit to, že v době konání okresních přehlídek nebylo možno recitátorům sdělit, kde a kdy se bude konat regionální kolo. V neposlední řadě se nezájem libereckého Pedagogického centra (krajského, nově ustaveného) manifestoval
i tím, že se nikdo nepřišel na přehlídku podívat (ačkoliv se konala ve všední den, nikoli úřední).

Výsledky přehlídky - ocenění a postupující sólisté:

I. kategorie – I. místo bez postupu (končí v krajském kole):
Dominika Cvejnová, ZŠ Sokolovská, Liberec
Eliška Petružálková, ZŠ Hrádek n/Nisou - Donín
Stephanie Van Vleet, ZŠ Pivovarská, Jablonec n/Nisou

II. kategorie – I. místo s postupem:
Lýdie Sedláčková, ZŠ Vesec, Liberec
2. místo
Marcela Lukešová, ZŠ Jizerská, Semily

III. kategorie – I. místo s postupem:
Lucie Dvořáková, Gymnasium Jeronýmova, Liberec
Lenka Kepková, ZŠ Žižkova, Turnov
Pavel Martinec, ZŠ Komenského, Semily

IV. kategorie - I. místo s postupem:
Jakub Bachtík, ZUŠ Frýdlant v Čechách
Milan Novotný, ZŠ Komenského, Lomnice nad Popelkou

Jana Vobrubová a Eliška Herdová

Region: Jižní Čechy

České Budějovice

OBECNÁ ÚVAHA O RECITAČNÍCH SOUTĚŽÍCH

Umělecký přednes dětí je pro mne obor, ve kterém nemám mnoho zkušeností a který ve mně vyvolává celou řadu otázek. Zejména poté, kdy jsem v letošním roce s dětmi našeho souboru připravila několik textů a zúčastnila se s nimi recitační soutěže.

OTÁZKA PRVNÍ : *úloha pedagoga při práci s recitátorem. Je učitel ten, kdo žákovi nabídne okruh literatury a konzultuje s ním JEHO VLASTNÍ VÝBĚR recitačního textu, nebo je tím, kdo za žáka text vybere a díky svým zkušenostem se „trefí do černého“ ?.*
A jaká je další práce pedagoga s žákem? Je to jen jakýsi konzultant, korepetitor, který recitátorovi pomáhá rozkrýt význam a kontexty přednášeného textu a dále se snaží být jen jakýmsi zrcadlem, ve kterém se odráží recitátorův projev, nebo je to manipulátor, který dítěti předehrává, vtlouká mu do hlavy správnou intonaci, odpovídající výraz obličeje a celkový temporytmus recitačního výkonu ? Setkala jsem se s recitátory, na kterých byly vidět oba přístupy, dokonce s celou „recitační školou“, kde jsou si žáci jedné učitelky podobní jako vejce vejci. Od podobného výběru textů až po stejné zářivé úsměvy na posluchače a profesionálně „příjemný“ výraz v obličeji. Zdá se, že recitátoři, kterým jejich učitelé připraví téměř všechno, mají větší úspěch - díky zkušenosti učitele jsou jejich texty lépe vybrané, jejich výraz i práce s textem jsou na vyšší úrovni, protože je to vlastně výraz i práce s textem učitelova.

OTÁZKA DRUHÁ : *úloha porotce při hodnocení recitačního výkonu. Sama jsem se ocitla v porotě krajského kola - 4.kategorie s Alešem Vrzákem a Lenkou Krčkovou. Shodli jsme se na tom, že výběr textů i vnitřní vybavenost dětí byla tentokrát slabá. Ale dá se vůbec spravedlivě poznat, co je SKUTEČNĚ výsledek práce dítěte a jak velký podíl má na jeho výkonu učitel ? Dají se porovnávat výkony dětí, které jsou různě vyspělé (fyzicky i mentálně), jsou z různých skupin (žáci ZUŠ, nebo žáci venkovské malotřídky) a mají tedy různě zkušené učitele ? Porotce to má velmi těžké. Musí si stanovit obecná měřítka, všechny recitátory měřit podle nich a dopustit se tak vždy jisté, byť omluvitelné, nespravedlnosti. Vždyť jak spravedlivě porovnat recitační výkon dítěte evidentně disponovaného s dítětem, které pro zvládnutí svého výkonu muselo překonávat mnohé handicapy, text si vybralo i připravilo samo a byť s chybami - předneslo ho na svém současném maximu ?*

OTÁZKA TŘETÍ : *soutěžit či nesoutěžit ? Pravidlům i celkovému organizačnímu řádu soutěže v uměleckém přednesu dětí rozumím. Ať se budeme tvářit sebepřátelštěji a i když budeme víc a víc zdůrazňovat, že nejde o soutěž, ale jen o přehlídku, společné setkání, či něco podobného, v dětech přirozená soutěživost je. A v učitelích - co si budeme povídat - je taky. Navíc je tu nějaký tlak ze strany rodičů, nebo školy, která recitátory do soutěže vyslala a má zájem na tom, aby její žáci byli co nejúspěšnější. Soutěž to tedy je, to nemůžeme popřít. Vždyť dostat se až na DĚTSKOU SCÉNU - to je úspěch, na který se vzpomíná někdy i celý život. Tím spíš bychom se měli vyvarovat všeho, co v dětech může vzbudit pocit, že vše je nějak předem rozhodnuté, nespravedlivé, nebo zmanipulované. Tento pocit, bohužel, zůstává v mnoha recitátorech, poté, co sami neuspěli.*

A my tomu nahráváme. V našem kraji je už několik let zvykem, že v porotě krajského (a letos i okresního) kola zasedají lidé více či méně spjatí s pořádající školou (učitelka, bývalá žákyně, dcera učitelky). Osobně si těchto lidí velmi vážím a nechci je obviňovat z toho, že by úmyslně manipulovali s ostatními členy poroty ve prospěch svých žáků. Myslím si jen, že pro dobrý pocit všech zúčastněných dětí i jejich učitelů by se takové věci neměly stávat. Ono totiž jinak vypadá, když neuspějete, ale rozhodne o tom NAPROSTO NEZÁVISLÁ a naprosto nenapadnutelná porota a jinak,
když musíte svým žákům vysvětlovat, že sice postupují (téměř výhradně) žáci pořádající školy, kteří měli i svou zástupkyni v porotě, ale že je to všechno spravedlivé a čestné ...

Renata Slavíková, Zliv

Bechyně

Deset malých černoušků v jihočeském podání

Už cestou na přehlídku jsem s Jardou Provazníkem žertoval na téma Deset malých černoušků, když jsem vzpomínal, jak ještě před několika lety jezdila porota z Prahy do Bechyně plně obsazeným vozem a někteří další se ještě sjížděli na místo činu hromadnou dopravou. Říkal jsem, že nás porotců ubývá jako těch černoušků v detektivce, co napsala Agatha Mary Clarissa Christie (všimněte si, že i její jméno je ve všeobecném povědomí zredukováno na polovičku).
Kdyby šlo jen o oběti v řadách lektorského sboru, dalo by se nad tím mávnout rukou, někdo by to dokonce s nadšením přivítal, leckdo by se asi i na likvidaci sám rád podílel.

Větším problémem je, že stejným ne-li razantnějším úbytkem jsou postiženy i hrající dětské jihočeské soubory. Kam až sahá moje paměť, odehrávala se přehlídka vždy ve dvou dnech. Letos se vešla bez problémů do dne jediného. Je také pravdou, že v minulých letech jsme každoročně viděli škálu od velmi dobrých představení, reprezentujících kvalitní práci s dětmi i vysokou míru divadelních zkušeností a dovedností, přes slušný průměr až po případy přímo odstrašující, hraničící s nevkusnou manipulací s dětmi ve službách ambiciózních vedoucích.
Letošní ročník byl poněkud odlišný. To, na co jsme byli zvyklí na straně příjemných zážitků, zůstalo v podstatě zachováno jen ve dvou inscenacích z dílny jihočeské stálice Mirka Slavíka, pak už následovala jen tři představení (plus jedna ukázka práce v ZUŠ), která lze zařadit spíše do oblasti solidního průměru, jež ale ani nenadchnou, ani neurazí. Dosti skromná účast na druhdy tak agilní jihočeský kraj.

Jakýsi neurčitý nepříjemný dojem (téměř jako po vytrženém zkaženém zubu) ve mně zůstává z toho, že letos nedorazilo žádné divadlo typu *noční můra pedagoga dramatické výchovy*. To je na jednu stranu možná dobře (pokud se jejich vedoucí dnes věnují třeba ornitologii, geologii nebo paleontologii), na druhou stranu možná špatně, pokud pokračují ve svých výchovných a divadelních postupech patřících spíše do předminulého století, skryti před zraky dramaťácké a pedagogické veřejnosti.

Smutné je, že ani skupině souborů, které jsem označil za průměr, se osud deseti malých černoušků nevyhýbá. A tak je nejvyšší čas, aby se našel nějaký jihočeský Hercule Poirot, či nějaká jihočeská slečna Marplová, kteří by tento tristní úbytek zastavili.

Jihočeská přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních kolektivů *Bechyňské jaro 2001* se konala 6. dubna 2001. Zúčastnilo se jí pět souborů se šesti inscenacemi:

DDS-2000, České Budějovice, D. Hevier-Jiří Žáček: Nevyplazuj jazyk na Iva,
Divadlo za rohem, České Budějovice, Zvířátka a loupežníci
HUDRADLO, Zliv, Mirek Slavík: O vrabci s ustřiženým jazykem
ZŠ Humpolec, Malá čarodějnice kuje pomstu
Dětský DS Zdeňka Čelikovského, Petrovice u Sedlčan, Richmal Cromptonová-Marie Chytrová: Psanci
HUDRADLO, Zliv, H. CH. Andersen: SLAVÍK

Porota doporučila k přímému postupu na celonárodní přehlídku Dětská scéna 2001 v Trutnově inscenaci Slavík DDS HUDRADLO ze Zlivi a do širšího výběru doporučila další inscenaci HUDRADLA O vrabci s ustřiženým jazykem.
Porota pracovala ve složení: Roman Černík, Daniela Kolářová, Jaroslav Provazník, Radim Svoboda (Předseda neurčen.)

Radim Svoboda

Region: Jižní Morava

Sóloví recitátoři v Třebíči

K pořádání recitační přehlídky lze přistupovat tak, jak jsme to znávali za "starých dob", tedy na principu, "aby se vlk nažral, a koza zůstala celá". Je to jednoduchý recept: Na jedno místo a do jednoho času vtěsnat všechny recitátory, aby všichni mohli odříkat svůj text, a pokud možno jen jeden, aby se čas zbytečně nenatahoval, ale aby bylo povinnosti učiněno za dost. To ostatní - má-li to smysl, je-li to zúčastněným k něčemu - je už vedlejší.

Recitační přehlídky (okresní i krajské, resp. regionální či oblastní) zorganizované tímto způsobem, zná asi většina z nás. Já ale znám taky recitační dílny, které se konají několik (!) dní: každé kategorii je vyhrazen jeden celý den, porota, a v tomto případě je vskutku na místě termín *lektorský sbor* začíná každý přehlídkový den tím, že pro recitátory vede alespoň hodinovou nebo i delší praktickou dílnu, při níž se dětští recitátoři vzájemně seznámí, uvolní a na svůj výkon připraví. A teprve pak - v příjemné atmosféře, kdy jsou všichni zvědaví na to, co si ti ostatní připravili, co budou přednášet, - začne vlastní recitační přehlídka. Takhle to už léta praktikují v Hradci Králové. A to nejen na krajské, ale už i na okresní přehlídce, kde to má metodický význam snad ještě větší než ve vyšším kole. Doporučuji, abyste se zeptali hradeckých dětí-recitátorů a jejich vedoucích a učitelů, jestli by tenhle systém měnili za jiný. (Výmluvnou odpovědí byla letos návštěva havlíčkobrodské "delegace" na hradecké přehlídce. Ačkoliv podle nového krajského uspořádání Havlíčkobrodští už pod Hradec nespadají, přijeli do Hradce se svými recitátory znovu, a nebylo to zdaleka jen ze setrvačnosti. Vědí velmi dobře, že všechno - i recitace - chce svůj čas, svůj prostor a tu správnou, vstřícnou atmosféru a pohodu.)

Třebíčská recitační přehlídka se nedá zařadit ani k jednomu, ani k druhému modelu přehlídek. Není ani přespříliš uspěchaná, ale stihne se vždy za jediný den. Organizátoři v čele s ředitelem ZŠ Benešova Jaroslavem Dejlem, který se dlouhá léta přednesu s dětmi úspěšně věnoval, a proto ví, co tato disciplina vyžaduje, vyhradí vždy jeden prostor a jednu porotu dvěma kategoriím. Jedna porota měla na starosti ty mladší, tedy I. a II. kategorii (letos tvořila jádro této poroty dvojice Jaroslav Dejl a Hana Dvorská), druhá porota (letos to byli Jakub Hulák, …….. a autor tohoto článku) sledovala vystoupení recitátorů III. a IV. kategorie. Výhodou tohoto rozdělení bylo to, že se přednašeči, kteří si jsou vyspělostí a zájmy blízko, mohli vzájemně vidět a slyšet, nevýhodou byl velký časový pres. Na povídání o přednesech už - zejména u nejvyšších kategorií - zbylo tak málo času, že bylo možné se letmo dotknout jen toho nejdůležitějšího.

O čem si porota povídala nebo spíš stihla popovídat s III. a IV. kategorií letos?

O tom, jak důležité je umět si zvolit kvalitní text, který přednašeči i jeho vedoucímu umožňuje jít do hloubky a objevovat jeho nové a nové kvality.

O tom, že přednes je živý a přesvědčivý tehdy, když nezůstane jen u reprodukce slov, ale je podložen "představovým filmem".

O tom, že přednes znamená *interpretaci* textu, tedy zaujímání vlastního stanoviska k autorovu textu a sdělování nejen tohoto

textu, ale i svého vlastního vztahu k němu ostatním, tedy divákům.

O tom, že se nevyplácí mechanická "jízda na jistotu", tedy že není dobře spoléhat se na to, že mně jeden autor či typ textu sedí, a že se naopak vyplatí zvolit si druhý text výrazně odlišný od textu prvního.

Opět o problému Macourek a jeho poetika a jazyk.

A také o tom, že přednes není dramatický monolog.

A samozřejmě o tom, že mezi psanou a mluvenou češtinou je rozdíl a že interpunkce nemusí mechanicky určovat přednes. (I v těchto kategoriích jsme až příliš často slyšeli "čtení" všech čárek, které se v textu nacházejí.)

Jako specialita letošního ročníku vyvstal problém výslovnostních vad ve velmi vyhrocené podobě: připustit do soutěže přednašeče s výraznou výslovnostní vadou (např. s vadnou výslovností r a ř nebo nečistými sykavkami), nebo ho předem diskvalifikovat? Zatímco se v sále objevilo několik hlasů rezolutně požadujících, aby děti s takovými vadami nebyly vůbec do soutěže připouštěny, vyskytlo se několik hlasů, které s tímto názorem bouřlivě nesouhlasilo.

Nešlo tu jen o dílčí, marginální problém. Byla to diskuse dotýkající se samé podstaty a smyslu dětského přednesu. Je cílem vystoupení dětských recitátorů získat ceny, a tedy reprezentovat své pedagogy, nebo je smyslem této činnosti rozvoj recitujícího dítěte? Vyhroceně formulováno: Je recitátorovo veřejné vystoupení cílem, nebo prostředkem? Neskrývám, že pro porotu bylo příjemným zjištěním, že se účastníci debaty přiklonili - soudě podle diskutujících - k druhému názoru.

Závěrem zajímavý poznatek: Zatímco v posledních dvou třech letech jsem měl pocit - a nebyl jsem sám -, že s nejzajímavějšími přednašečskými výkony se lze setkat v té nejstarší kategorii, zatímco recitátoři III. kategorie (6.-7. třída) patřili naopak k těm nejslabším. Letos se poměr obrátil (a nebylo tomu tak jen v Třebíči): nejstarší kategorie nabídla relativně málo zajímavých výkonů, zatímco v III. kategorii dalo porotě velkou práci doporučit pouhé dva recitátory do celostátní dílny.

Jaroslav Provazník

Zábřeh

Regionální dílna dětských recitátorů pro oblast střední Moravy se už tradičně konala v KLUBu a DDM v Zábřehu (24. dubna 2001). Po přípravné schůzce lektorského sboru a krátkém úvodním vystoupení tanečního souboru zpestřeným chvilkovým výpadkem proudu se naráz rozběhla paralelní vystoupení všech čtyř kategorií. Přehlídka byla velmi dobře organizačně zajištěna, jen je škoda, že se organizátoři vzhledem k nedostatku finančních prostředků musí soustředit především na to, aby bylo v daném čase možné stihnout přednes prvních textů, poradu lektorského sboru, přednes druhých textů u vybraných recitátorů, závěrečnou poradu lektorského sboru, vyhlášení postupujících dětí a krátké povídání s recitátory a jejich doprovodem. Někteří účastníci se i tak předčasně loučili, aby dohonili poslední přijatelný vlak domů. Sebelepší příprava pak bohužel nezabrání tomu, že se z kýžené „dílny", či „setkání" stává honička, kde přes veškerou snahu nikdo nemyslí na nic jiného než na svůj úspěch v soutěžním klání. Přesto přinesla akce příjemné zážitky, zvlášť přičiněním pedagogů a rodičů, kteří projevili opravdový zájem o věc a při závěrečné diskusi vedli s lektory konstruktivní dialog, který by jim mohl pomoci v další práci.

Lektorské sbory jednotlivých kategorií byly tvořeny vždy jedním zkušenějším členem z řad lektorů, kteří se pravidelně zúčastňují přehlídek po celé republice (Jaroslav Dejl, Jana Křenková, Stanislav Nemrava, Jakub Hulák) a dvěma lektory z místa či blízkého okolí (ze jmen, která vyluštím z evidenčních listů to byli mj. Jana Patková, Leoš Březina, Marie Brožová a Ludmila Lepšíková).

Protože už v rámci přehlídky nebylo možné setkat se s porotami ostatních kategorií, mohu se zmínit jen o čtvrté, v níž jsem zasedal. Její úroveň nebyla příliš vysoká, objevilo se zde mnoho prohřešků, které recitátorům v tomto věku a na krajské úrovni nelze jen tak odpustit. Přesto zde ale bylo několik zajímavých vystoupení, z nichž bylo cítit silné osobní zaujetí pro téma textu a poetiku autora. S Hanou Sovovou a Pavlem Drozdem se setkáme na Celostátní dílně dětských recitátorů v Trutnově.

Jakub Hulák

Region: Severní Morava

Uherské Hradiště

Divadelní festival Žebříňák /pořádaný pod patronací Klubu kultury, Občanského sdružení Několikaspřeží, Domu dětí a mládeže, Základní umělecké školy a Městských kin v Uherském Hradišti/ přivezl rozmanitý náklad. Vůz byl p1n, ba přeplněn: devět představení regionálního kola dětských recitačních a divadelních kolektivů „Dětské scény" a třináct souborů mladého divadla, aspirujících na „Šrámkův Písek". Tento náklad bylo nutno shlédnout ve dvou dnech 30. a 31. března 2001 v hradišťském domě kultury.

O mladém divadle jste si přečetli v Amatérské scéně č. 2 v zasvěcené úvaze Karola Horvátha, na mě padl los zmínit se dětských souborech. /Ach! Není vždy snadno ba ani příjemno, leč - jinak mi nelze.../.

Gymnázium Kroměříž, Čarodějný bál. Nekvalitní předloha, nabídnutá gymnazistům chtivým divadla. Tolerance k předvádění, povolenosti těla, forzi. Škodí se hrajícím, divákům i divadlu. Nechápu záměr pedagoga, podporujícího šíření obecně pokleslého vkusu.

Ani vynikající předloha /verše M. Holuba/ nezachrání představení, z něhož cítíme absenci opravdové snahy dobrat se vlastního porozumění veršům na úrovni věku a zkušenosti interpretů... Studenti jsou plni elánu, ale otázka, pro koho představení hráli a hrají, by je v regionálním kole neměla zaskočit. Škoda. Gymázium Kroměříž, Jdi a otevři dveře /Následuje výdech - mám to za sebou..../.

Do Žebříňáku se ale vejde dost. I zpívající kluci a holky kravaři, co se nemusí kašpařit. Lidové škádlivky, říkadla, rozpočitadla jim jdou s potěšením z pusy. Předvádějí náznak situací, vztahů a naivita v intonaci nevadí. Cítili by se možná ještě volněji, oblečeni „civilně". ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm, Na pastvě /Kravaři/

Jako dneska vzniklý obrázek inzitního umění jsme vnímali školní třídu z Vidče, vážně předvádějící slovem, ovcemi i zpěvem vlastní mystifikační příběh o rodném kraji a vísce. Co v budoucnu? Sousedské divadlo či TV estráda? Důvěřujme vkusu a taktu paní učitelky a začínající vedoucí v jedné osobě! ZŠ Vidče - pásmo poezie.

M. Lukešové Bačkůrky z mechu jsou příjemné a dětem se naštěstí pořád líbí. V čem je problém? Jak je nabídnout v jevištní podobě neomšelé, nenacvičené, nepopisné, „nezmechanizované". A tak bylo nejlepší při vystoupení pozorovat děti, jak si odříkávají spolu s recitátorem texty nepřidělené jim režií, protože na ně mají chuť taky. ZŠ Zachar Kroměříž, Bačkůrky z mechu.

To jste ještě neviděli - /revue? pásmo? kabaret?/ Asi svědčí proti názvu, že se mi tam mlhavě vybavuje: studentská zábava, občas zasrší vtipem, nápadem, temperamentem, ale ve sledu táborákových scének se ztrácí to, jaký mám vztah k předváděnému, podle jakého klíče vybírám „obrázky ze světa" Pozitivní divadlo Vsetín, To jste ještě neviděli.

Literárně - dramatický obor uherskohradišťské ZUŠ nabídl tři představení: Čerstvě vzniklé Sny, autorské pásmo skupiny dívek. Nahozeno svižně, se zjevnou snahou a sebeironii. Děvčatům chybí zatím od vzniklého odstup, cit pro pointování, schopnost škrtu - ale doufejme! ZUŠ Uherské Hradiště, Sny.

Pro recitační kolektiv byla zvolena jedna z Velice amerických pohádek P. Šruta Willy a chlupatec. Kvalitní předloha, úvodní nápad a rozvíjení zápletky prokazatelně zaujaly dětské posluchače v čase, kdy už propukla všeobecná únava. Možná i jejím působením se výkon hrajících v druhé části rozmělnil, možná i celková délka představení přesahuje jejich možnosti nabídnout uzavřený, dotvořený celek. ZUŠ Uherské Hradiště, Willy a chlupatec.

Je-li měřítkem úspěšnosti inscenace pozornost publika, jemuž je určeno, pak nejlépe tuto podmínku splnilo Pět holek na krku podle známé předlohy I. Hercíkové. Představení, dobře „vymyšlené" sice dosud nedrží pevně pohromadě, je místy rozvláčné, nabízí dospívajícímu diváku - vrstevníku, spoluúčast na vývoji příběhu, a v tom je jeho nesporný přínos. Svědčilo by mu komorní prostředí, pokulhává kultura pohybu i řeči, kostýmy pravděpodobně nejsou definitivní, výkony členů souboru jsou velmi nevyrovnané - ale přejme jim, ať je jím dána možnost s chutí všechny rezervy objevovat a představení hrát. ZUŠ Uherské Hradiště, Pět holek na krku.

V hlubokých nočních či časných ranních hodinách porota doporučila:
Recitační kolektiv: ZUŠ Uherské Hradiště, Willy a chlupatec, P. Šrut - H. Nemravová a kol. Do širšího výběru: ZŠ Vidče, Cesta do Vidče, ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm, Na pastvě, A. Němcová Divadelní kolektiv: ZUŠ Uherské Hradiště, Pět holek na krku, I. Hercíková - H. Nemravová a soubor. Do širšího výběru: ZUŠ Uherské Hradiště, Sny, K. Marholtová

Jana Křenková

Ostrava

Letošní krajská přehlídka Dětská scéna 2001 v Ostravě byla stejně jako v minulých letech náročná. Úkolem diváků bylo zhlédnout od pátečního rána do nedělního poledne (6. – 8. dubna 2001) čtyřiadvacet přehlídkových představení, povinností porotců bylo navíc všech čtyřiadvacet kusů poctivě analyzovat a hodnotit. To, že tato povinnost nebyla nepříjemná, bylo dáno jednak pečlivou organizací Saši Rycheckého a jeho týmu z Domu dětí a mládeže na Mariánských Horách a příjemnou atmosférou celé přehlídky, jednak mimořádnou vstřícností vedoucích souborů a jejich vstřícností a zájmem při průběžných diskusích s porotou.

Letošní přehlídka nepřekvapila špičkovými inscenacemi, přinesla ale plno příjemných zážitků z poctivé práce vedoucích, kteří jsou ochotni konfrontovat výsledky své práce s dětmi, naslouchat názorům diváků a tuto zkušenost přenést do další práce.

Podstatnou skupinu tvořily stejně jako v minulých letech soubory ze základních škol. Jejich silnou stránkou je zjevné nadšení z divadelní práce, na které se často podílejí i rodiče dětí a jejímž výsledkem bývá významná kulturní a společenská událost pro celou obec. Poněkud problematicky ovšem působí inscenace některých školních souborů v kontextu divadelní přehlídky, kde náhle vystupuje do popředí nezkušenost vedoucích v inscenační práci a nedostatečná vybavenost dětí v souboru, tvořeným často školní třídou. Jinou skupinu tvořila představení, která v sobě neskrývala ambice vytvořit „skutečné divadlo", přirozený projev dětí zde byl ale často překryt efektem nebo přepjatým „herectvím" či šarží. Přesto ale na přehlídce převažovaly pokusy sympatické a pokorné, slibující nadějný další vývoj souborů a jejich vedoucích.

Nezkušenost a popisnost v práci s výrazovými prostředky se projevily v neadekvátně epicky pojatém představení O 7 trpaslících a ještě jednom navíc souboru Hvězdičky DDM Frenštát pod Radhoštěm nebo v Pohádce o dvanácti měsíčkách ZŠ Stará Ves u Přerova poznamenané vnějškovým projevem a mechanickou deklamací veršů. Na chybějící zkušenost dětí potřebnou k naplnění hereckých nároků na činoherní divadlo narazil soubor Bigini di Ostrava ze ZŠ Ostrčilova z Ostravy v pohádce O škaredé princezně, podobně jako DS Paleček ze ZŠ Hnojník v dnes poněkud omšelém a bez nadhledu podaném Sypalově muzikálu Cesta do pohádky a zpátky. Podobný problém provázel i představení přerovské „ochotnické líhně" souboru Kandrdásek Pošťácká pohádka, kde děti působily živě a přirozeně v rolích skřítků, méně už třeba v rolích Frantíka a Mařenky. Děti z junáckého divadelního souboru Prameny naopak projevily schopnost autentického jednání, bohužel ale v prvoplánově didaktické a v použitých prostředcích místy nevkusné inscenaci Panenka Jablenka pojednávající nejrůznější zdravotní nástrahy, které číhají na děti školního věku. Vedoucí souboru ZŠ Jugoslávská z Ostravy se v představení Krabičková pohádka naopak podařilo nabídnout dětem vyjadřovací prostředek, který by jim měl umožnit dobře se cítit na jevišti a vyhnout se nástrahám herecké charakterizace. Tato šance však ve hře s krabicemi nebyla využita, vystoupení působilo paradoxně staticky a málo hravě.

Hlasitá hudba, nesoudně dlouhý taneční úvod a mechanické naplňování režijního záměru poznamenaly Tajemný příběh o Barbaře souboru Střapeček ZŠ Dětřichov zajímavý ale tím, že šlo o zpracování autentické pověsti přímo z místa působení souboru. Dětem ze souboru Troubeníček ze Štramberku scházely potřebné dovednosti k tomu, aby v představení Kytice herecky „stačily" efektnímu hudebnímu doprovodu, na překážku ale byl i zmatek v použitých prostředcích. Představení souboru Průvan ze ZŠ Jeseník O Elišce vzniklo na motivy filmové pohádky a filmové pohádce nezůstalo příliš dlužno. Viděli jsme tak šišlající a pohybově afektované čarodějnice, vodníky a další pohádkové postavy s nezaměnitelným televizním nátěrem. Krátký výstup Opatmosti nikdy nezbývá souboru HADAFI ze ZUŠ J. Králíka v Opavě začal zajímavě a slibně ve stylu klasické pantomimy, žánr však bohužel nebyl dodržen do konce a mladí aktéři ve svém přepjatém slovním jednání nezapřeli nepříjemné „konzervatoristické ambice". Až do šarže a křečovitosti se dostal herecký projev starších dětí ze souboru Bílá ponožka z DDM Kopřivnice v činohemím zpracování Čapkovy povídky Věštkyně. Dům na zbourání Tennesse Williamse pak představoval velmi ambiciózní pokus o psychologické herectví a o „Velké Divadlo" na textu naprosto vzdáleném věku a zkušenosti aktérů.

Kuriozitou přehlídky byl výstup souboru Vajdík ZŠ Šenov nazvaný Škubački… Šlo o jazykově dobře zvládnutý rozhovor v místním nářečí, kde i přes pochopitelné rezervy dětí v oblasti realistického herectví nechyběly přesvědčivé momenty hereckého jednání. Divadelní soubor Vědíček z Nového Jičína se představil ve dvou zajímavých představeních nazvaných Dabing a Výlet. V obou případech jsme viděli skupinu slušně herecky vybavených a velice zanícených dětí, v jejichž netradičních, mírně recesistických autorských kolážích příběhů, písní a tanečků však nebylo možné odhalit, o čem se vlastně hraje, ať jde o téma či samotnou fabuli.

Soubor LDO ZUŠ Český Těšín stejně jako v minulých letech nezapřel mimořádný cit vedoucího Josefa Bičištěho pro herecké vedení dětí. I letošní představení Sen ale trpělo především problémem dramaturgickým, zvláště když šlo o zcela autorský text stavějící na bezbřehé libovůli snové poetiky.

Významnou část přehlídky tvořily recitační inscenace. Ty se letos málokdy dokázaly vymanit z mezí popisné ilustrativnosti. Platí to o obou vystoupeních v kraji známého souboru Střelky (ved. Iva Doudová) Písničky bez muziky i Dvakrát z knihy nesmyslů, která ovšem jako vždy strhla diváky pohybovou propracovaností a přesností i bezchybnou jevištní mluvou. Přesnější práce s pointou a střihem scházela představení Ptačí povídání souboru Paleček ze ZŠ Hnojník (ved. Anna Ševečková). V pásmu veršů Emanuela Frynty Tak nějak – já nevím přípravky Dividla Ostrava se kromě popisností objevily i základní nedostatky v práci s veršem, dlužno ovšem říct, že šlo o skupinu velmi malých a nezkušených dětí. Pouhou mechanickou a nevzrušenou deklamací Prévertových veršů pak bylo vystoupení Z pohádek pro nehodné děti souboru Třešničky ZŠ Šumperk. Pokus o jevištní ztvárnění nonsensové poezie souboru ZŠ Komenského Frýdlant nad Ostravicí pod názvem Zázraky a divy se svou sentimentální a falešně rozněžnělou poetikou bohužel minul s podstatou nonsensu.

Nejzdařilejším recitačním vystoupením bylo pásmo básní Josefa Hanzlíka Cesta želvy po světě v podání souboru Kudrlinka ZŠ Ámos z Bruntálu (ved. Anna Románková). Přes nápaditý princip a živé rozehrání si ovšem soubor neporadil s pointami některých veršů, především pak s rámcem inscenace, který by hlouběji odůvodnil řazení jednotlivých textů.

Lektorský sbor ve složení Jitka Kvasničková (Ostrava), Marián Lacko (Rimavská sobota) a Jakub Hulák (Praha) nakonec nedoporučil žádný soubor k přímému postupu na celostátní přehlídku, inscenace Cesta želvy po světě a Dar nominoval do širšího výběru.

Jakub Hulák

?

Věc:	**soutěž**
Název:	**Kročeje historie**
C. j.	**1.00**
Schválil:	**Dvořáková č.7**

Centrem veškerého letošního dění je Národní dům. Zde sídlí paní ředitelka Zina Rýgrová, právě lze potkati Olinu Králíkovou, Jakuba Huláka a celou řadu dalších lidí, které zrovna nutně potřebujete potkat - včetně redakce. Navíc je to budova neobyčejně zajímavá…
Otázka dne zní: **Kdo nechal Národní dům postavit a kdy byl otevřen? Komu sloužil?**

Vaše odpovědi jsou očekávány v redakci!

Kdo že má odpovídat? VŠICHNI !

Proč? Každý den bude ze správných odpovědí vylosován 1 výherce!

Čeho se dočká? Dárku!

DĚTSKÁ SCÉNA

CO DNES A CO ZÍTRA

pátek 22. 6.

7.00 - 8.00	snídaně - recitátori	
8.15	**informační schůzka** s recitátory a jejich doprovodem	SLŠ -A
8.30 - 10.30	**dílna** pro recitátory II. kat.	SLŠ - 2
	dílna pro recitátory III. kat.	SLŠ- 3
	dílna pro recitátory IV. kat.	SLŠ- 4
11.00	**zahájení recitační části** DS 2001	SLŠ-A
11.15 - 12.45	**vystoupení recitátorů II. kat.**	SLŠ-A
12.45 - 14.00	oběd - recitátoři	
14.00 - 21.00	prezence seminaristů	ND
15.00 - 17.00	**beseda** lektorského sboru s recitátory II. kategorie a jejich doprovodem	SLŠ-A
	diskusní klub pro doprovod recitátorů III. a IV. kat. + **seminář A**	SLŠ-1
	dílna pro recitátory III. kat.	SLŠ-3
	dílna pro recitátory IV. kat.	SLŠ-4
18.00 - 19.00	večeře - recitátoři	
18.30 - 20.00	večeře - soubory	
20.00	**večerní program** pro sólové recitátory	SLŠ-T
21.30	**informační schůzka** se seminaristy	ND

sobota 23. 6.

7.00 - 8.00	snídaně - recitátoři	
7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé	
8.00 - 8.45	**dílna** pro recitátory II. kat.	SLŠ-2
	dílna pro recitátory III. kat.	SLŠ-3
	dílna pro recitátory IV. kat.	SLŠ-4
8.30 - 12.30	**semináře pro dospělé**	
	seminář B	MěÚ
	seminář C	Nivy
	seminář D	ZUŠ-D
9.00 - 11.00	**vystoupení recitátorů III. kat.**	SLŠ-A
11.00 - 12.30	oběd - recitátoři, seminaristé A	
12.30 - 14.00	oběd - soubory, seminaristé B, C, D	
12.30 - 14.00	**beseda** lektorského sboru s recitátory III. kategorie a jejich doprovodem	SLŠ-A
	diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a IV. kat. + **seminář A**	SLŠ-1
	dílna pro recitátory II. kat.	SLŠ-2
	dílna pro recitátory IV. kat.	SLŠ-4
14.30	**zahájení přehlídky souborů**	ND
14.40 - 16.40	1. blok vystoupení souborů	
	*** Na jednom stromě**	ND
	Gymnasium P. Křížkovského Brno	
	*** Willy a chlupatec**	kino
	LDO ZUŠ Uherské Hradiště	
	***Mluvili jsme do rádia**	kino
	Páni kluci, ZUŠ Žatec	
	*** Píseň o Viktorce**	kino
	Dramatický kroužek při ZŠ Horní Maršov	
17.30 - 18.45	**diskusní klub** pro seminaristy	MěÚ
17.30 - 18.45	**diskuse** lektorského sboru s vedoucími souborů	ND-S
18.45 - 20.00	večeře - recitátoři, soubory, seminaristé	
20.15	**večerní představení**	ND
	*** Mozaika tance**	
	Akordy - taneční soubor	
	ZUŠ Červený Kostelec	

Legenda:
SLŠ – Střední lesnická škola
MěÚ – Městský úřad
ND – Národní dům
Kino – kino
ZUŠ – Základní umělecká škola

Deník dětské scény - Trutnov 2001. Číslo 0. *Redakce: Roman Černík, Iva Dvořáková, Anička Trčková, Zdeněk Dlabola, Pavel Kocych. Redakce příspěvků z regionálních přehlídek: Jakub Hulák. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě.*

NA KOBEREČKU

A. Palarčíková a Z. Dvořáková
na str.14

Schlussovo upřesnění

Žádný žák není tak snaživý, aby kvůli pochvale v žákovské knížce riskoval vlastní smrt.

REFERENCE

Večerní program sólistů

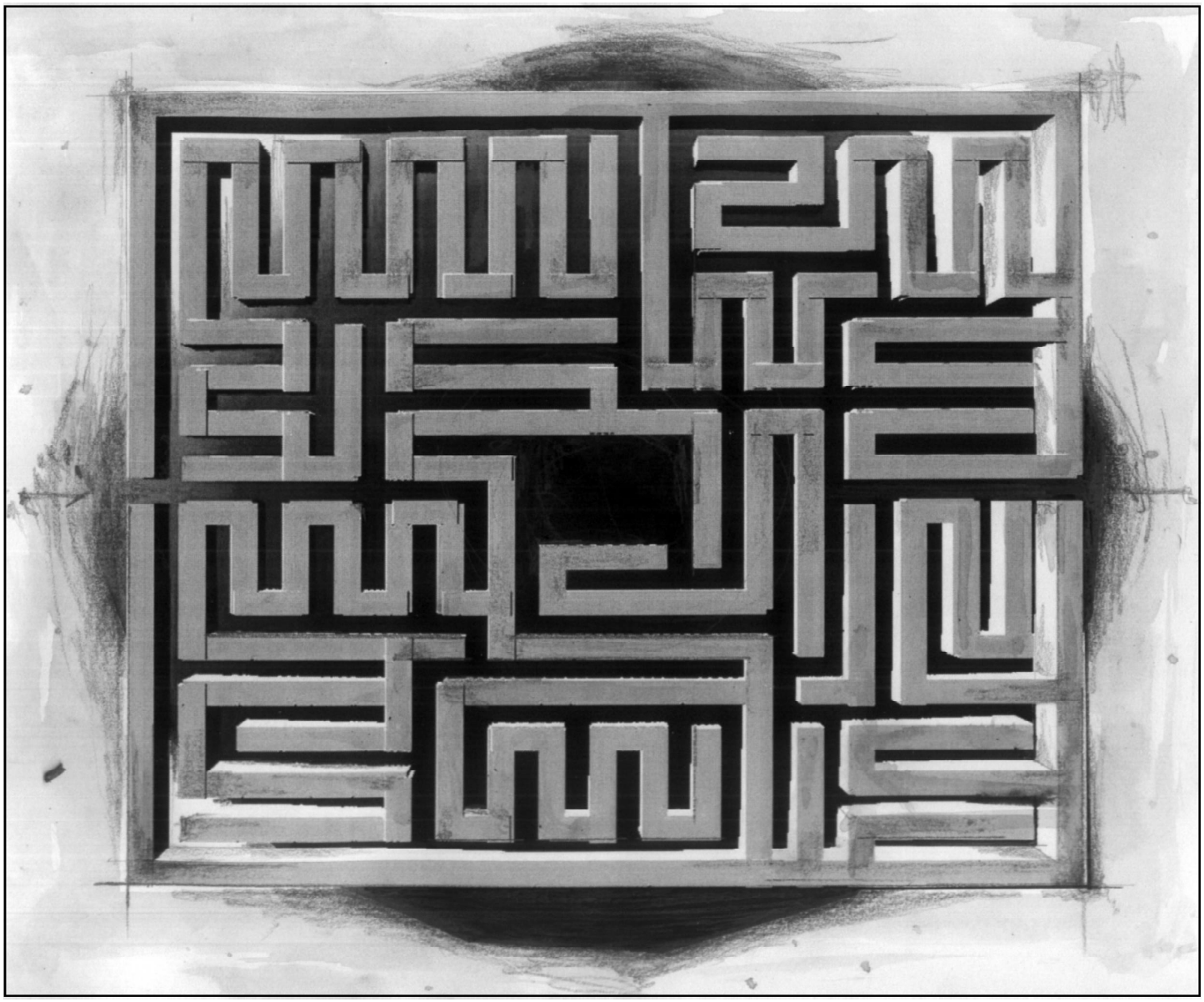
na str.17

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 1 sobota - 23. června 2001

TRUTNOV

Z Matějova pokoje

Na festivalu dětského divadla jsem poprvé. Jmenuji se Matěj - kategorie černý labrador. Přijel jsem se svým pánem, Pavlem Kocychem, co je tady grafikem tohohle plátku. Já mám radši jiné plátky (Mladou frontu na gothaj…). Včera jsem si ZVYKAL. Tolik lidí - a všichni pořád jen samý přednes, poezie, lektoři, doktoři, recitátoři…Dnes už chodím po chodbě málo, objevuji skryté možnosti pokoje. Už umím otevřít koš. Ale co z toho - všechny voňavé barevné papírky jsou prázdné. Zato ve vedlejších kancelářích se dá udělat terno. Taková poctivá svačina, chleba, salám, okurka…A paní uklízečka mi dělá radost, nejen, že mě vždy pohladí a poplácá, ale správně pochopila, že můj oblíbený nápoj je mýdlová voda. No nic - tak pac a zítra zase všichni…

Otázky z dotazníku, jež dával svým přátelům v pařížských kavárnách Marcel Proust, jsme položili tentokrát členkám lektorského sboru sólové recitace

NA KOBEREČKU U

KARTOTÉKA DS 2001

ALENĚ PALARČÍKOVÉ (učitelce LDO ZUŠ Olomouc)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Teď si vybavuji, když mi byly asi tři roky, na zahrádce rostla tráva vysoká jako já a od strýčka jsem dostala velkou pannu. S mými nejranějšími zážitky je také spojen hodný pan doktor v nemocnici a hodná sestřička Anička, kteří mi zachránili život. Nedávno jsem Aničku po dvaceti letech potkala.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Snahu všechno stihnout!

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

Kdybych nebyla učitelkou dramatické výchovy, chtěla bych se určitě věnovat něčemu jinému, co souvisí s divadlem. Nebo možná, protože jsem z vesnice, bych docela ráda pracovala na poli nebo v lese.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

V posledním období jsem díky své práci nejvíce přemýšlela o významné postavě dramatické výchovy Věře Pankové, která mě velice ovlivnila. Rozhodně bych vymazala jména všech "Hitlerů" a "Stalinů", ale zřejmě by na jejich místě byl někdo jiný.

Jaké mužské vlastnosti si vážíte?

Rozhodnosti, upřímnosti a nepletichaření.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Na tuto odpověď by bylo třeba mnoha slov, a proto odpovím hodně zjednodušeně - snažím se!

Do jakých dveří nevstupujete?

Snažím se nevstupovat do dveří, za kterými člověk nemůže být sám sebou.

Zuzaně Dvořákové (učitelce gymnázia Na Pražačce, Praha)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Jak jsem se asi v pěti letech ztratila v cizím nepřátelském městě.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Značnou dávku introvertnosti.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

Být maminkou (vzhledem k tomu, že je konec školního roku).

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

Inspiruje mě Karel IV., vymazat bych musela půl lidstva.

Jaké mužské vlastnosti si vážíte?

Tolerance.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

To nemůžu přece prozrazovat! Ale není to podlé.

Do jakých dveří nevstupujete?

Do průhledných - pokud nemám potřebu tam být.

- POSVÍTILI JSME SI NA

…dílnu pro recitátory druhé kategorie

Přítomni - Lektorky Magda Johnová a Klára Jedličková studentky KVD DAMU Praha

- 10 chlapců a 11 dívek, věk 10 - 11 let

Hned při příchodu do místnosti č. 2 v budově SLŠ, sousedící s prostory České školní inspekce, je jasné, že musíme děti vést k pořádku a přehlednosti. Proto jsou děti právě v kroužku, po levé ruce lektorek všichni chlapci, po pravé všechny dívky. Právě se seznamují, snaží se zapamatovat a vyjmenovat postupně křestní jména všech přítomných - jde o nadlidský výkon, který většina ještě poněkud zakřiknutých a opatrných dítek zvládá zcela bez problémů.

Atmosféra je však rázem změněna! Cituji ze zadání lektorky: " Kuba jde a snaží se někoho uškrtit, vysát mu krev." Doufejme, že pan inspektor neposloucha za dveřmi! Samozřejmě, my víme, že následuje známá hra na upíra. Děti se rázem uvolnily, rezervovanost se ztrácí, z dětských očí svítí a září: bezelstnost, úžas, radost, hravost a trocha šaškoviny. Náhodného posluchače (za dveřmi) možná zarazí přirozený chichot, spontánnost a trocha toho rámusu, který k takové hře patří. Je zřejmé, lektorky vědí!

S další hrou přichází jeden z chlapců, kterému se zřejmě zdá právě končící hra, motivovaná hororem, málo akční. Mafiánské Palermo usíná, vrah prochází ulicemi, hledá a přemýšlí, jak svou oběť zamordovat, to je ono!?! (Rámec hry by se dal lehce změnit a bylo by to prima.) Ze hry vyplývá, že obyvatelstvo Palerma je opravdu různorodé a po právu podezřelé: moderátorka (22 let), herec (28 let), mám stavitelskou firmu (25 let), policajt (245 let), důchodce (80 let), mám koně (20 let), prodavačka (100 let), právnička (21 let), zubařka (20 let), frézařka (30 let), učitelka mateřské školy (40 let), model (20 let), slavný automobilový závodník (20 let) a mnoho dalších….. Ze tří vraždících mafiánů byli odhaleni dva, hra je lektorkami vehnána ku překotnému konci, jestli je ještě někdo za dveřmi, jistě si pomyslí, že v Palermu mají solidní a poměrně funkční soudní systém.

A zase ruch a dokonce vyjádření nesouhlasu, copak se to děje! Nic. To jen lektorky chtějí, aby děti vytvořily koedukované dvojice pro hru na babu. "Fůůůůůj", zní sborově. Ale nakonec přece jen ruka chytne ruku a začne se třást celá místnost č. 2 i místnost č. 3 a jistě i káva na stole v sousední místnosti s velkým nápisem na dveřích. Lektorky jdou tvrdě za svým cílem, přece překonání studu a ostychu může dětem, které mají 3/4 hodiny před svým velkým výstupem na Dětské scéně 2001, jen pomoci. Dvojice se nemění, následuje pohybová hra s říkadlem "Pekař peče housky…" a chlapci i děvčata uždibují kousky housky, které se z nějakých neznámých důvodů ocitly na oblečení toho druhého. Všichni září (říjen, listopad, prosím Vás neruště!), podařilo se, ostych je pryč, zvítězili jsme. "Tak ještě jednou!" "Nééééé!" A tak se ještě jednou plýtvá potravinami a děti uždibují. Ještě, že pan inspektor šel už na oběd.

Čas se krátí, budeme končit, a tak ještě rozmluvit! A máme tu opět kroužek a opět - po levé ruce lektorek chlapci a po pravé dívky. Kdo by zapomněl, připomínáme, že dětem je jedenáct a na tom nic nezmění ani dramatická výchova. Děti znají jistě dvě desítky krásných jazykolamů, jimiž postupně přispívají a ukazuje se známá pravda, že žádný učený z nebe nespadl a že ačkoliv někdo studuje vysokou školu nebo ji má dávno za sebou, má se vždy co učit i od těch, co ještě nemají občanský průkaz. Nikdy na to nezapomínejme. A proto (ať jste kdekoliv) všichni spolu: Pan kaplan plakal v kapli v plavkách,…, nezaželezí-li se železo, zažouželí se žoužel,…, prut plul rychle po proudu a v láhvi se lyricky perlil ricínový olej….

Jsou spontánní, přirození, autentičtí. Budou takovými i před publikem?

trutspektor D12

…dílnu pro recitátory třetí kategorie

Místo: SLŠ - 3
Čas: 15 - 17 hodin
Lektoři: Šárka Vejvodová a Jiřina Laitnerová
Cílová skupina: recitátoři III. kategorie

Tato skupina lidí se dnes nevidí poprvé, má za sebou již dvouhodinovou seznamovací dílnu. Přesto se začíná jmenným kolečkem - jediný, kdo si jména seminaristů nepamatuje, jsem já. Následuje totiž ověření zapamatovaného a vysvítají nová fakta: a) nejvíc lidí si pamatuje Katky a Jonáše, b) část seminaristů žádá, aby se jím říkalo jménem jiným, než tím, které mají od rodičů. Překvapivé.

Další zadání zní: vytvořte dvojice, v nichž zpracujete reportáž o tom, jaké nové informace jste se z přednesových textů II. kategorie dověděli. Během práce na reportážích se já dovídám tyto nové zprávy: v době relativně stále ještě čerstvého poobědí jsou všichni neuvěřitelně svěží, běhají a skáčou neuvěřitelně rychle a mezi tím si stihnou připravit reportáže. Spát se chce je mně.

Nadchází čas veřejné prezentace reportáží, z nich kapou další data:

Jedna maminka umí dělat velmi dobrý čokoládový krém.

Tatínkové by neměli kouřit.

Jedno děvče chce od babičky modrého slona.

Čarodějnice mají na poličce aspoň jednu láhev rumu.

Když je člověk šťastnej, může dát pusu i něčemu neživému.

V trafice neprodají dětem zápalky.

Nejsvěžejší místo na světě je kostel, radnice nebo hrad.

Velmi dobže poznáte, že trávy ztichnou.

Co vám rodiče nezakážou, to můžete dělat.Např. kouřit doutník.

S Alenášem to nějak nevypadalo.

Pro lásku udělá člověk cokoliv.

Útržkem paměti zaznamenáváme i otázky pro lektorský sbor (zdalipak na ně zkusí odpovědět a odpověď vhodit do redakční schránky?):

Jste si jisti, že opravdu nejste zaujatí?

Jste zkorumpovaní?

(jasně, je to jen vtípek, ale další řádky už smrtelně vážně)

Recitovali jste v mládí?

Pokud ano - dělali jste to rádi nebo z donucení?

Mysleli jste si někdy, že tuto práci (v lekt. sboru) budete dělat?

Čas prchá dlouhými skoky, rychle ze dvojic do dvou skupin! Dejte svoje reportáže dohromady a připravte z nich živý vstup do televize, můžete do nich vložit fotografie, němý film, zvukový film, cokoliv co chcete.

Všichni pracují s vervou, díky hyperaktivitě všech se vše stihne včas.

Dokonce je chvilka i na symbolický závěr dvouhodinovky - propletený ruční zamotanec doprovázený silnými zvukovými efekty.

Ukazovat živé televizní vstupy se nebudou? Teď ne. A kdy? Večer!

Závěrem ještě malá douška - děti se svými lektorkami stráví celkem 8,5 hodin času za tři dny. Je to moc nebo málo? Zůstane po těchto chvilkách (na které se tak dobře dívá a v nichž se tak dobře žije) silná, malá a nebo žádná stopa v bludištích života přednašečů III. kategorie? Něco málo napoví jeden z účastníků dílny v Průvanu, přečtěte si to.

trutspektorka D7

…dílnu pro recitátory čtvrté kategorie
(odpovídá 8. a 9. roč. ZŠ příp. terc. - kvart. gym.)

Lektoři: Dana Rýcová a Pavel Rohlena studenti katedry výchovné dramatiky DAMU

Popis akce
S kolegou č. 12 jsme po nočních pracovních peripetiích vyrazili hned první den do akce. Cíl zjistit aktivitu v prostorách SLŠ v Trutnově dne

22.6. 2001.
8.37 - První pokus o vstup. Nezdařil se. Naše anonymita odkryta.. Pokus o residenční pobyt odhalen a slušně, leč důrazně, odmítnut.
(v dalším průběhu byla díky pozornému odposlechu zjištěna v nesledovaném čase tato činnost v semináři: seznamovací aktivity, prolamovaní ledů - podle viditelných výsledků patrně aktivity úspěšné. Pozn. A č.3)
9.17 - Druhý pokus. Po odlehčené snídani (1/2 čínské polévky na jednoho muže) druhý pokus. Residence zahájena v prostoru okno proti dveřím, levá boční stěna.
Sledované objekty (skupina: 6 hochů a sedmi dívek - aktivita všech velmi vysoká). Skupina pracuje na zemi ve středu místnosti kolem velkého archu balicího papíru.
Zjištěné činnosti:

· Kreslení mapy země - podle tvaru patrně ČR. Jednotlivci zakreslují oblíbená místa a také vlastní bydliště. Patrně z důvodů konspirace sledované objekty nepoužívají při zakreslování ustálené topografické značky, ale každý si vytváří své vlastní (přiklad: čarodějnice = Petrovy kameny, Drak = Brno atd.)

· Interpretace zakresleného. Zaznívají legendy, vzpomínky a zážitky (příklady: Turek z Karlova mostu, jelen z Karlových Varů, Jakub Krčín z Jelčan, osudy Kyselky u Karlových Var, skautský tábor u Nových Hradů). V promluvách se sledovaní střídají. Nedochází však překřikování, ale slovo si ohleduplně a vstřícně předávají. Rozhovor o námětech, jež místa a zážitky s nimi nabízí, je otevřený a vstřícný. Lektoři podněcují a inspirují.

· Diskutují se výrazná, v předchozím rozhovoru objevená témata: 1. Praha, Pražané - Je Praha svobodné otevřené město? Jsou Pražané nadřazení nad "venkovany"? 2. Jaké je to žít pod neustálou kontrolou "drben" na malém městě, třeba v Komenského Fulneku?

· Závěrečná hra - "Na šerifa". Jedná se o jakousi upravenou formu branného cvičení, jež imituje výcvik střeleckého postřehu. Hra je periodizována výbuchy smíchu.

Další plánované aktivity (zjištěno rozhovorem s lektorem P.R.) - odpoledne práce s textovými postřehy, jež zaujmou sledované u přednesu kategorie č. 2, pokus nabídnout práci s nimi jako drobnou prezentaci na společenský večer - dále viz reportáž I.D. - č.7)

10:46 Akce ukončena, odchod k dálnici

Postřehy pozorovatele: velmi rychle se podařilo skupinu aktivizovat a také stmelit, pozorovaní působí otevřeně. Aktéři bez obav z trémy, posměchu svěřují své názory a zážitky. Zajímavé vzhledem k věku je naslouchání i spousta úsměvů.
Uvedené zjištěné skutečnosti potvrzují smysluplnost podobných setkání.

Trutspektor C3

Z audio zprávy by nebyly některé skutečnosti patrné, a proto předesíláme, že porota, hodnotící recitátory druhé kategorie, se usnesla vést rozborový seminář pro recitátory a jejich vedoucí sama sebe rozdělivše, podle námi neidentifikovatelného klíče, na dvojice, které po poznání dychtícím zájemcům, jež postoupili z oblastních recitačních přehlídek, nabídly svůj pohled a názor na jejich interpretaci literárních textů.

Složení dvojic:
a) A. Palarčíková, E. Zámečníková
b) J. Lhotská, M. Longinová
c) R. Marušák, Z. Dvořáková

Někteří z recitátorů využili bezezbytku šance sdílet a učit se od dvojic porotců tak, že uchopili možnost, kterou jim systém nabízel, v tom smyslu, že postupně vyslechli názory, připomínky a rady všech zúčastněných komisarů.

Ze všech porotců vyzařovala vstřícnost, dobrota a chuť dělit se o své poznatky a zkušenosti. Dokázali vlídně, opatrně, něžně a zároveň pravdivě sdělit všechny své výtky a mnohdy i poměrně ostré komentáře. Hledali způsob, jak zhodnotit několikaminutový výstup, kterému předcházelo mnoho hodin práce započaté před několika měsíci, které předcházela i jiná období, jež zůstala těm, kteří byli postaveni do role vševědoucích, zcela zákonitě skryta. S pokorou, majíce své vlastní zkušenosti s dětským recitátorem, vědouce, že jde především o proces, ale že zúčastnění recitátoři jsou interprety směřujícími ke "kvalitnímu produktu", připomínaly a zdůrazňovaly všechny tři dvojice porotců účastníkům rozborového semináře nejčastěji tyto zásady:

a) sděluješ nám text teď a tady
b) objevuješ jej a odkrýváš zároveň
c) musíš vědět, proč co říkáš

d) musíš vědět, o čem to je
e) důležitější než technika, správná dikce a výslovnost je prožitek a upřímnost projevu
f) přednes není uzavřenou disciplínou, vyvíjí se a proměňuje

Neboť jsme měli svoje pozorovatele i na poradě porotců, která předcházela rozborovému semináři, je snad na místě dodat několik poznámek, které se dají vyvodit z rozdílného přístupu v hodnocení porotců za zavřenými dveřmi a se seminaristy. Hledání nás dospělých je poněkud odlišné od procesu hledání dětí. Snažíme se pojmenovávat jevy na základě svých zkušeností, vyvozovat závěry, vědomě pracovat s informacemi, které jsou nám dostupné, a předjímat. Mnozí ze zájemců o přednes a práci s literárním textem, řekl bych většina recitátorů z druhé kategorie, však spíše objevují náhodně než systematicky hledají, možná ani mnohdy nemají potřebu pojmenovávat to, co nás "dospělé a zkušené" zajímá. Chtějí se účastnit dění, které je jim příjemné, které je láká a vábí. Sám prožitek a nevědomá spřízněnost je pro ně často dostatečným motivem pro setrvávání u přednesu. Je to fascinující pozorovat tato první vzplanutí, a proto předcházejme tomu, že se budeme setkávat s "poučenými profesionály", kteří vědí jak na to, ale zapomínají proč.

Pozn.: Z důvěryhodných pramenů (informátor JP) se ještě před uzávěrkou dozvídáme, že klíč k rozluštění výše předestřené záhady naznačené v prvním odstavci této vyčerpávající zprávy tkví v důmyslném a nekonvenčně využitém řazení písmen v české abecedě. To jsme nečekali!

Zapsal: Trutspektor D 12

Odposlech diskusního klubu pro doprovod sólových recitátorů a semináře A (Slova a obrazy)

Lektor: Jaroslav Provazník
Místo: SLŠ učebna č. 1

Odpolední slunce se chvílemi tlačilo do starosvětsky vyhlížející místnosti. Temné obložení stěn, temná štukatura na stropě, jíž doplňuje masivní bohatě profilovaný secesní lustr. Místnost jako stvořená pro okultistickou seanci. Místnost ideální k hovoru o poezii. Této atmosféře dopřál i Jarda Provazník mistrným tahem - vyhodil jedním zásahem pojistky.

Ponurost stěn však snadno přerušuje dohadování tří skupin seminaristů. Formulují se otázky, jež vyvolal svým prvním zadáním zkušený lektor. Není úplně snadné dojmy a postřehy přeformulovat do doplňovacích otázek, ale bloky se v diskusích plní:
Jak hodnotit "charismatické" osobnosti?

- Zpravidla se pozná nakolik jde skutečně o sdělení a nakolik je to jen využití dispozic nebo větší zkušenosti s vystupováním
- U většiny dětí jde vlastně o nepřirozenou situaci, vystupuji-li ve velkém sále před spoustou neznámých lidí, běžně se i v "dramaťáku" připravují spíše v komorním a intimnějším prostředí. Ale tahle zkušenost je pro všechny děti užitečná pro život, je dobré pokoušet se o veřejné vystupování
- Takové "charismatické" osobnosti se musí vypořádat se svodem manipulovat publikem, s pouhým předváděním se
- Když má dítě vybudované zázemí, zbude tam vždycky něco i přes trému, nové prostředí, zástup lidí

Proč se častěji přednáší próza?

- Nejčastější setkání dětí s poezií je v povinném školním deklamováním, děti už pak poezie většinou odradí
- Próza je jednodušší, dá se snadněji přehlédnout a najít hlavní téma.
- Je snadnější najít v próze pro tento věk odpovídající texty

Co s Žáčkem?

- Poslední texty jsou již obsahově jednoduché, až plytké.

Do jaké míry lze tolerovat u recitátorů problémy s výslovností?

- Dítěti, které si dokáže najít cestu k textu, které dokáže souznít s textem, lze drobné nedostatky v mluvě odpustit.

Co nabízí dnešním dětem poezie?

- Je to cesta, k poezii se musí vydat hledat
- Poetický text má řadu rovin, které vyžadují poznání, specifický přístup (práce s rytmem a melodií), interpret si k ní musí najít cestu.

Odpovědi na všechny otázky byly vedeny korektně a to i v případě, kdy shoda nebyla tak jednoznačná. Celá diskuse v učebně probíhala v dělném a pracovním duchu.

Zapsal: Trutspektor C3

- NALEZENO - U SOUSEDŮ

Na tomto místě bychom vám rádi nabídli trochu, třeba pedagogické, inspirace z bohaté studnice současné pedagogické literatury. Lze tento koutek brát jako možná osvěžení, možná jen jako ukázku toho, jak se o podobných věcech, o něž i nám při našem "dramaťáckém" snažení jde, přemýšlí v jiných souvislostech. Tentokrát nabízíme pohled německých sociálních pedagogů.

Horst Belz a Marco Siegrist
Klíčové kompetence a jejich rozvíjení
(Východiska, metody, cvičení a hry)
"Klíčové kompetence představují soubor znalostí dovedností a postojů, které přesahují konkrétní oborové poznatky a umožňují jejich efektivní využití. Tyto kompetence jsou požadovány pro téměř všechna pracovní zařazení a umožní člověku, aby správně využíval a dále rozšiřoval své konkrétní dovednosti a znalosti, zaměřené na určitý obor. Proto se klíčové kompetence staly i základem oficiálního programu reformy českého školství."

Vstup první
Identifikace klíčových kompetencí
1. kognitivní přístup
Povolání je chápáno jako svět jednání, v němž je primárně vyžadován člověk se svou kognitivitou, tzn. se svou schopností myslet a řešit problémy. Ústřední otázkou tohoto přístupu je, jaké myšlenkové výkony musí člověk vykazovat, chce-li být produktivně činný. Vyjádřeno v pojmech, spočívá podle toho lidské jednání v *pochopení - úsudku - závěru - schopnosti řešit problémy - schopnosti kritizovat - reflexivitě*.
Tomu odpovídá i předkládaný seznam kompetencí"
Základní kompetence: základní myšlenkové operace jako předpoklad kognitivního zvládání nejrůznějších situací.
Horizontální kompetence: získávat informace, porozumět jim, zpracovávat je a chápat jejich specifičnost.
Rozšiřující prvky: základní vědomosti v rovině fundamentálních kulturních technik (početní operace) a znalostí důležitých pro určitá povolání (technika měření, zacházení s nářadím …)
Dobové faktory: doplňovat mezery ve znalostech vzhledem k novým poznatkům (moderní dějiny a literatura, počítání s množinami, ústava…)

2. přístup založený na analýze činností
Při dnešních rychlých změnách v profesním světě musí být, jak známo, profesně specifické jednání neustále modifikováno, oživováno, obohacováno, nebo nahrazováno novými prvky. Ke zvládnutí tohoto procesu jsou vyžadovány ovšem jiné schopnosti, představující trvalou hodnotu v procesu změn - *klíčové kompetence*.
Tento vývoj lze popsat jako přechod od práce podle pokynů k samostatnosti.
Od jednotlivců jsou vyžadovány schopnosti, jež se dají souhrnně označit jako *týmová kompetence*. Patří sem všechny "skupinové ctnosti", jako je empatie, upřímnost, uznání platnosti lepšího argumentu, schpnost kompromisu, ochota vést, ale i poslouchat , schopnost změnit roli…
K organizování a výkonu práce jsou v současnosti vyžadovány i další dodatečné schopnosti, jako je jednání v grémiích, promýšlení důsledků práce také s ohledem na jejich vliv na okolní systémy, třeba na politický nebo ekologický. Tuto schopnost můžeme označit jako *kompetenci systémovou.*

Jako reflexivita je označována klíčová kompetence, která činí člověka schopným hodnotit po kritickém porovnávání vlastní výkon podle dosažených výsledků. Pochopit subjektivní ustálené způsoby reakcí a rutin, ujasnit si vlastní pohnutky a měřítka hodnot.
(vybráno z kapitoly 1. Základní informace).

CENZUROVÁNO C3

REFERENCE

Večerní program pro sólové recitátory

Místo: *SLŠ - T*
Aktéři: *většina sólových recitátorů a všichni jejich lektoři, dále pán (neidentifikován), mikrofon a DJ aparatura*
Čas: *20.00 - ??? (nezjištěno)*

Průběh sledované akce:
20.00 hloučky unaveně vypadajících lektorů a dětí objevují, kde je skryta tělocvična
20.10 hloučky se usazují při obvodových zdech tělocvičny
20.20 jeden hlouček mizí dveřmi směrem k východu
20.23 J. Laitnerová se chápe mikrofonu a oznamuje, že je třeba ještě chvíli posečkat
20.40 P. Rohlena a J. Laitnerová kontrolují, zda je v chodu zvuková aparatura a vyzývají všechny případné zájemce o aktivní pohyb k vytvoření hada
20.45 had se za zvuku bubnů dává do pohybu po tělocvičně, hlavu tvoří P. Rohlena, za ním v těsném závěsu J. Laitnerová a za ní účastníci bez předem určeného pořadí
20.47 hlava hada začíná vyvíjet roztodivné pohyby a vyzývá tělo k jejich opakování
20.48 had se vine tělocvičnou, mění se v hejno ptáků mávajících křídly, rotuje kolem osy každé jeho částečky, tančí kozáčka, zvedá se, klesá a znovu se zvedá, zvolňuje tempo a nakonec zastavuje do ticha
20.55 bývalé částečky hada usedají znovu podél stěn tělocvičny
20.56 dochází na připravený program, který vznikl při odpolední práci v semináři - dvě velké skupiny recitátorů III. kategorie seznamují diváky se dvěma originálními reportážemi televize Nova, vypravovati nelze, je třeba vidět
21.05 menší skupinky recitátorů IV. kategorie odehrávají tři pohybově velmi stylizované etudy inspirované texty II. kategorie, publikum řve místy smíchy, převyprávět však rovněž nemožno

(snad jen úryvek dialogu: Kikiriki!

To je můj modrý slon!

Lžeš! Lžeš! Lžeš!

Ale to je můj modrý slon!)

21.20 polovina recitátorů II. kategorie ukazuje výtvarné dílo inspirované pocitem z dnešního aktu přednášení
21.23 druhá polovina recitátorů II. kategorie rozehrává pohybovou etudu též o dnešních pocitech
21.27 začíná diskotéka, do tance se mnoho dětí zatím nedává
21.30 hnána povinnostmi odcházím

Zápis provedla: Trutspektorka D-7

!-ZACHYCENO-! DNE ... 6.2001

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

DNE ... 6.2001

	Příjmení:	Provazník
	Jméno:	Jaroslav
	Vlasy:	Upravené
	Barva očí:	Šedozelené
	Barva stěn koupelny:	Bleděmodrobílá
	Oblíbená barva ponožek:	Modrá
	Oblíbený drahý kov:	Stříbro
	Uzvedne do výše 1 m hmotnost: asi 30	kg
	Za 24 hodin ujde:	60 - 70 km
	Večeře pro dva za 55 Kč:	špagety, kečup a na trochu
		sýra by také zbylo.
		Vydal: Trutspektorát 22.5.01

- TAJNÉ - Z ARCHIVU

NAŘÍZENÍ TRUTSPEKTORÁTU:

KLIDNÉ SNY !

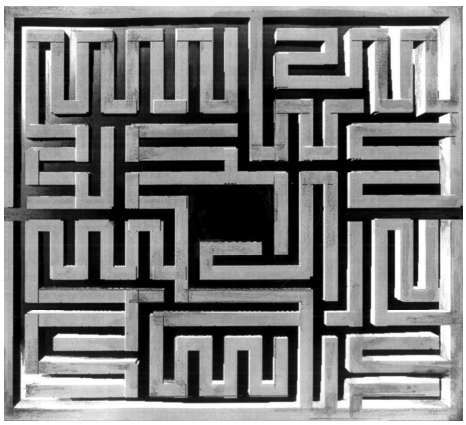
J.A. Komenský - Labyrint světa a ráj srdce

Čtení první

Kapitola VI. - Osud rozděluje povolání

I zejdeme po jakémsi tmavém šneku dolů, a aj, v té bráně veliká síň plná mladého lidu, a po pravé straně sedící přísný stařec a držící v ruce veliký měděnný hrnec. I viděl sem, an k němu všickni od brány života přicházející přistupovali, a každý do toho hrnce sáhna a cedulku s nějakým písmem vytáhna, hned do některé ulice města, jeden s radostí a výskáním běžel, jiný s zármutkem a stýskáním, kroutě se a ohlédaje, šel.

I přistoupím blíž a nahlédnu některým do těch cedulek a vidím, že tento

vytáhl: *Panuj*, jiný: *Služ*, tento: *Rozkazuj*, jiný: *Poslouchej*,tento: *Piš*, jiný: *Oř*, tento:*Uč se*, jiný: *Kopej*, tento:*Sud'*, jiný:*Bojuj* stc. I divím se, co to jest. Všezvěd mi dí: „ Tu se povolání a práce rozdělují, k čemu se kdo v světě potřebovati dáti má. Ten pak správce nad losy slove *Osud,* od něhož každý do světa vcházející instrukcí tím způsobem vzíti musí.“

Vtom mne mámil z druhé strany drbne, abych také sáhl, návěští dávaje. Já prosil, abych nucen nebyl jednoho něčeho hned (bez prohlédnutí prvé) chytiti, ovšem tak slepému štěstí, sedni co sedni, se poručiti. Ale povědíno mi, že to bez vědomí a dovolení pana vladaře, Osuda, býti nemůže: takž já k němu přistoupě, pokorně žádost svou přednáším, já že sem tím oumyslem přišel, abych sám všecko prohlédl, a teprv co by mi se líbilo, sobě vybral.

On odpověděl: „ Synu, vidíš, že toho jiní nečiní, ale co se jim podá neb naskytne, toho se drží. Však poněvadžs toho tak žádostiv, dobře.“ a napsav cedulku, „ Speculare“ (to jest dívej se a zpytuj) dal mi a pustil mne.

VSTUP POVOLEN

Mít kliku je jedna věc, ale při pohledu na tento skvost, si každý soudný a rozumem obdařený smrtelník pomyslí, není klika jako klika. Tato pochází z dílny místního rodáka, klikaře Arnošta Hoštýnského. Jeho životní příběh je spletitý a natolik dojemný, že se členové redakce DDS rozhodli uveřejnit alespoň část příběhu zaznamenaného v kronice Matěje Pštrota z Chudoměře, žijícího v místní lokalitě někdy mezi léty 1730 - 1780.

Celý příběh začíná ve chvíli, kdy náš podomek a ponocný v jedné osobě (starý mládenec) Arnošt neměl žádnou kliku, ba naopak. Měl ohromnou smůlu, neboť se musel (z blíže nezjištěných příčin) oženit s vdovou po rychtáři Straňkovi z Opatovic. Žena zvyklá na solidní společenské postavení a jistotu rychtářova nemalého příjmu se však rozhodla, že se nehodlá smířit se současným nepříznivě se vyvíjejícím stavem, neboť svého ještě nenarozeného potomka nechtěla vystavit důsledkům života v chudobě, a proto tak dlouho naléhala na svého muže, až mu nezbylo, než odejít na zkušenou to Bavor. Tam se u slovutného mistra klikaře Bauera vyučil a po návratu do své domoviny začal provozovat v trutnovském kraji živnost klikařskou. Postupně se vypracoval na purkrabského klikaře. Na závěr a pro úplnost uvádíme, že naše klika byla vyrobena jako třetí v pořadí a podobizna, kterou vidíte, není nikdo jiný než Arnošta Hoštýnského prvorozený syn ve věku šesti let. *vyňal D 12*

PDF vytvořeno zkušební verzí pdfFactory www.fineprint.cz

P R Ů V A N

vstup starším 18-ti let zakázán

Ofuk pěti recitátorů z druhé kategorie

Denisa Turnhöferová. Hanka Demelová. George Pinkava. Jiří Kopal. Eva Josífková. To jsou jména těch, kteří byli včera jemně ofouknuti Průvanem. Hned po jejich vystoupení. Nebylo to brzy? Nebylo to pozdě? Neměli býti Průvanu vystaveni? To všechno jsou otázky, které si Průvan neklade!!!

P (Průvan): Jak se vám dnes recitovalo?

Goerge: Mě moc dobře ne, sál je moc velký, byla špatná atmosféra.

Hanka: Bylo to pěkný, líbilo se mi, jak mě lidé vnímali, dávali pozor na každý slovo.

Eva: Mě se recitovalo vcelku dobře, až na to „okno" (Průvan tento termín nevysvětluje, neboť předpokládá, že všichni ví, o čem je řeč...). Asi to bylo tím, že jsem se soustředila na tu písničku a už ne na další text.

Jiří: Mě se recitovalo dobře, bylo to příjemný. Už jsem tu podruhé, recitovalo se mi líp než minulý rok.

Denisa: Byla dobrá atmosféra.

P: Prozraďte něco víc...(ofoukne je Průvan mocněji, zřetelně je pěkně ofouknutý)

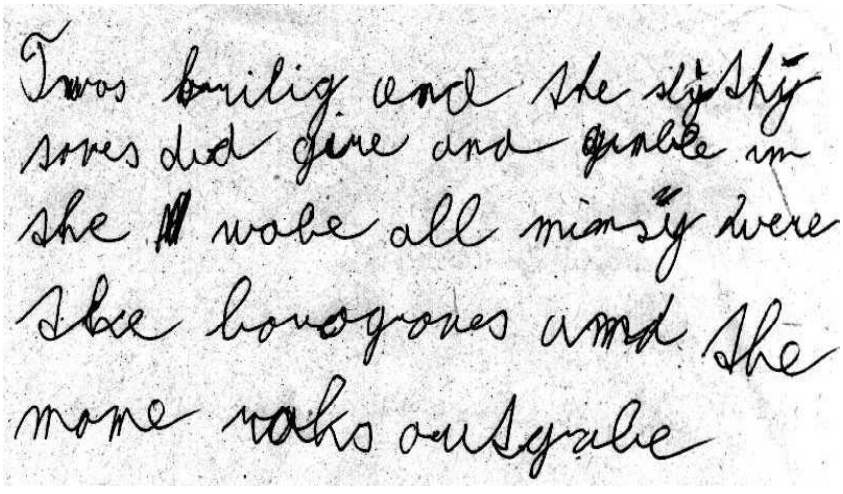
Hanča: Jsem tu poprvé. Udělalo to na mě velký dojem. Nikdy trému nemívám, ale dnes trochu jo. Pak to ale bylo v pohodě. Atmosféra byla dobrá. Recituji od první třídy. Připravuje mě pokaždé stejná paní učitelka, má na to talent. Přinesla jsem jí knížku, ze které mi vybrala článek „Stará myší legenda". Líbil se mi, ale byl moc dlouhý, a tak jsme ho zkrátily. A teď jsem se s ním dostala až sem.

George: Hodně se mě tady líbí, je to hezké město. Básnička, kterou recituju, se mi líbila v angličtině, ale překlady v češtině se mi nelíbily. Chtěl jsem to recitovat, tak jsme se dohodli s taťkou, že mi to přeloží. Trvalo mu to krátce... čtyři minuty? (smích) Pak se nad tím ještě se strejdou dohadovali, jak to přeložit, něco vyměňovali...

První sloka je:
Jasžilo poplaslizná tklova
kruť cupila se v trámově
průvratná byla bokřavova
můrnící hledavě

a anglicky:

Denisa: V Trutnově na celostátní dílně jsem poprvé. Když jsem recitovala v aule, byla příjemná atmosféra,

byla příjemně naladěná. Recituju čtyři nebo pět let. Vlastně recitaci už máme v rodině, protože recitovala moje babička a moje maminka. Text od Marka Twaina mi pomáhala vybrat paní učitelka Procházková.

Eva: Jsem tady už podruhé a vcelku se mi tu líbí. Měla jsem hroznou trému, protože jsem slyšela ty výborné výkony, tak jsem si řekla, co tady vlastně dělám. Recituji druhým rokem a mám skvělou paní učitelku. Dala mi na výběr z několika básniček a próz a já si vybrala tuto.

Jiří: Jsem tady poprvé, Velmi se mi tu líbí. Aula je moc pěkně opravená, stejně jako jídelna. Recitoval jsem poprvé ve třetí třídě, kde jsem postoupil do okresního kola. Pak jsem recitoval teď, v 5. třídě, kde jsem postoupil až do celostátního kola. Texty jsme si vybírali sami, z velkého množství. Vybrat nám je pomáhala naše p. učitelka Procházková. Pak už jsme se jen připravovali a připravovali.

Bezplatná inzerce:

Hledám obchod v Trutnově, ve kterém prodávají střelový kapsle do pušky na kapsle. Jestli někdo o nějakém ví, tak ať mi to řekne.
Adresa: George, 1. patro – č. 121

VĚTRY

Jak bylo v pátečních dílnách?
Rozhovor se odehrává u lesa. U dokonale zelené (zřetelně lesnické) školy. Na dřevěné lavičce posedává několik postav. Dvě až tři postavy postávají v těsné blízkosti. Dalo by se říci, že je před večeří. A Průvan se znovu ptá: Jak bylo na dílnách? Odpovídá se mu někdy trojhlasně, jindy jednohlasně, přinejhorším pětihlasně. Kdo zrovna mluví, Průvan nestíhá zachytit. Ale pak se na jména, protože zas tak mimo není, zeptá. A zeptá se i na to, odkud ta jména pocházejí. Odpovídá se mu nyní jednotlivě: „Veronika Kubová ze Svitav." „Tomáš Karban z Plzně." „Lucka Dvořáková z Liberce, Anča Štěpánková ze Žamberka." „Ondra Hylmar ze Žamberka." K tomu se ozve poznámka: „Žamberk je ňákej namakanej!"

Průvan: Tak, jak bylo na dílnách?

Trojhlas: Měli jsme takový copatý lektorky. Dílna byla dobrá, skvělá, sranda...a lektorky byly taky dobrý, skvělý. Hráli jsme hry. Pak nám lektorky řekly, že máme napsat zajímavosti z toho, co jsme se z textů dozvěděli na recitaci druhé kategorie.

P: A co jste se dozvěděli?

Trojhlas: Že vrány neumějí zpívat. Jedna maminka umí vařit čokoládový krém. Že tam recitovala jedna móc pěkná holka. Že Mikuláš má ty nejsenzačnější rodiče na světě. Že paní Králíková vypadá opravdu jako králík. Jak odnaučit tatínka kouřit - zapálíš si doutník. Jak si vysloužit kolo - být desátý z jedenácti při písemce z matiky. Víte, proč maminky nemůžou čůrat z lodi?

P: Jak jste dál s těmito zajímavostmi nakládali?

Trojhlas: Rozdělili jsme se do dvou skupin a měli jsme z těch zajímavostí vytvořit takový výstup ze zpráv - televizní zpravodajství. Mohli jsme je i zpracovat do scének - ale do reálných, s kamerou atd.

P: A ty, zastupiteli dílny pro čtvrtou kategorii?

Jednohlas - a Průvan ví, komu patří - Ondrovi ze Žamberka: Lektoři byli mladý kluk a mladá holka. Ze začátku jsme hráli hry, pak jsme se rozdělili do skupinek a taky jsme pracovali s odpolední recitací. Měli jsme si vybrat nějaký text, vytvořit postavy a přehrát jej.

P: Přinesl vám pobyt v dílnách něco nového?

Pětihlas: Nový lidi, nový tváře, kamarády, nový kolektivní hry... Poznali jsme se mezi sebou a trochu taky jakou kdo má povahu.

P: A co říkáte recitaci vašich mladších kolegů z druhé kategorie?

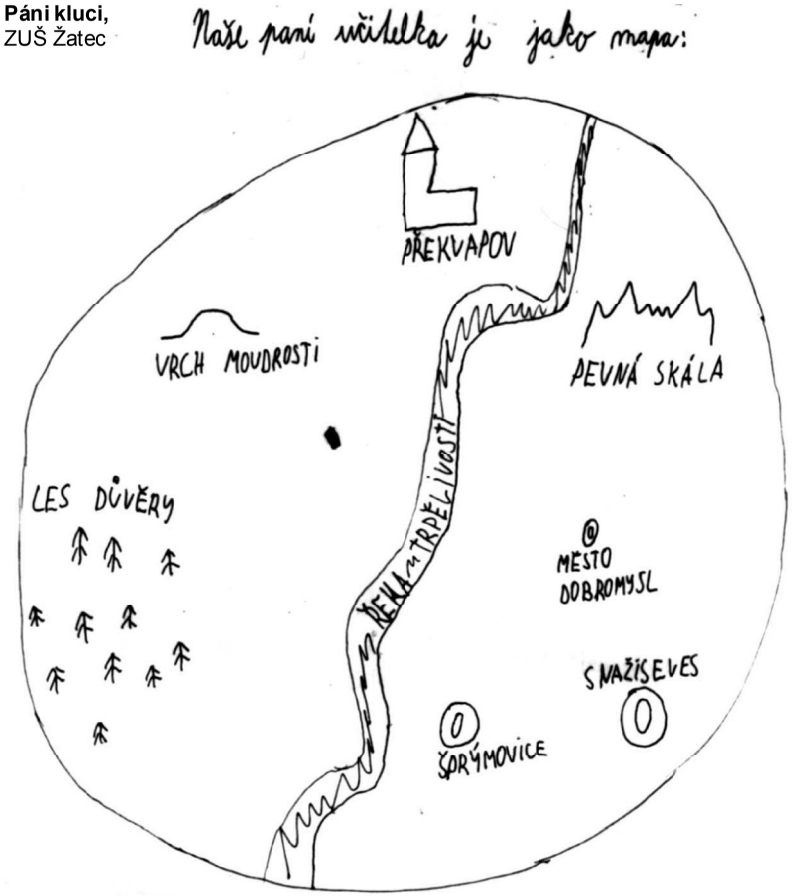
Pětihlas: Mě to přišlo, že někteří hodně žvatlali, mazlili se s tím. Na některý byly texty moc dlouhý. Některé dlouhé texty ale byly dobré. Někteří to moc prožívali. Všimla jsem si, že říkali i texty, který jinak říkají starší děcka. Někteří už byli na vyšší úrovni a dva až tři se vymykali, protože byli strašný.

OTÁZKA, KTEROU SI POKLÁDAJÍ SAMI: No jo, ale když byli ti dva tak hrozní, jak to, že se dostali až sem?

ODPOVÍDAJÍ SI SAMI: Je to porotou v kraji, mohli mít ještě horší protivníky. Asi to byli ti nejlepší z nejhorších.

Recitátoři III. kategorie vás zvou na jejich dnešní vystoupení:
PŘIJĎTE A NEPROHLOUPÍTE!
TO, CO SE DOZVÍTE, VYUŽIJETE!
DOBRÉ RADY PUBERŤÁKŮ!
PŘIJĎTE NÁS PODPOŘIT!

Páni kluci,
ZUŠ Žatec

Jsou asi 4 hodiny a já teď sedím s kamarády z mé kategorie. Každou chvilku si šahám na nos. Dělám to vždy, když přemýšlím. Nevím totiž, co bych napsal. Až mě to napadlo. Jen tak ve chvilce mi došlo – sedím tu s kamarády, kterých bych si normálně vůbec nevšiml. Ani bych s nimi nepromluvil. Byl bych napjatý a stále bych byl nervózní, jestli vše odříkám v osudný den dobře. Vím, že tréma přijde, ale všechno je mnohem uvolněnější. Moc se mi líbí, že se všichni známe a že jsme v neustálém kontaktu. Člověk se cítí mnohem lépe.

Jonáš, III. kategorie

Dořekla jsem poslední slovo, slabiku, písmenko. Jako bych zhubla o 20 kilo! Všechno ze mě spadlo. Tréma, strach, napětí, prostě všechno, co jsem na sobě měla (kromě šatů). Mám to nejhorší za sebou (doufám). Teď už samé radosti a sklízení ovoce!!! Nakonec to tak hrozný nebylo…

sobota - 23. června 2001 - číslo - 1

PDF vytvořeno zkušební verzí pdfFactory www.fineprint.cz

MMI2305-21

Na kole Honzy Kárníka

/recitátora páteční/

Řídítka: Paní učitelka mi ukázala texty, já jsem si je přečetl a vybral.
Nosič: Na textu Kolo jsem pracoval asi půl roku.
Kostra: Asi je tady lepší úroveň než na kraji – básničky jsou lepší a atmosféra rozhodně taky.
Odrazka: Z textů, které jsem slyšel, se mi líbil Malý Alenáš a Neplač muchomůrko.
Sedlo: Rozdíl mezi holčičím a klučičím recitováním je v tom, že holky mají vyšší hlas (smích), ne…holky si vybírají holčičí texty. Myslím si, že by žádná holka neříkala nic o tom, že kouří za plotem.
Přehazka: Rozbory recitátorů – byla jenom jedna stížnost – tak docela dobrý.
Drátky: Recituju už pátý rok. Začal jsem chodit do dramaťáku a pak recitovat. Tady jsem poprvé.
Zvonek: Diváci? Já je moc nevnímám, soustředím se na text, ale snažím se vyprávět.
Galuska: Někdy básničky píšu. Když na Vánoce nemám pro někoho dárky, nemám na ně peníze, napíšu někomu básničku na půl stránky.

KDO JE KDO ?

Soubor LDO ZUŠ Uherské Hradiště
Představení: Willy a Chlupatec
Jsme super kolektiv, vůbec si nenadáváme, i když někdy… Divadlo nás baví a chceme dál jít po divadelní dráze.
Naše vedoucí je paní se vzdušným účesem (jak se sama přiznala). Bez ní bychom se nikdy nikam nedostali. Je to perfektní učitelka (Hana Nemravová)

Páni kluci, ZUŠ Žatec (sobota, kino)
Osm kluků pohromadě = príma parta, občas průšvih, hravost, nejistot, trpělivost, pochybnost, snaha, tréma, vytrvalost, hodně radosti

Dramatický kroužek při ZŠ Horní Maršov /sobota, kino/ se nám nepodařilo zachytit a vyvětrat, snad zítra

KOMU TO HRAJÍ

Soukromé gymnázium P. Křížkovského, Brno /sobota ND/

Víte, jak jsme mluvili do rádia?

Nevíte? Tak se přijďte podívat do kina Vesmír v sobotu, v 16.00 hod.
Těšíme se na Vás.
Páni kluci, Žatec /sobota ND/

Willy a Chlupatec
(LDO ZUŠ Uherské Hradiště – sobota, kino)

Chlupatec –Jsem chlupatý od obočí až po kotníky, mám oči červené jako rajče, z huby mně stále tečou sliny, a trčí mně z ní zuby. Umím čarovat a chci získat Willyho. (Hrají: Klára, Radka, Hanka)
Betty – Mám dvě hlavy. Jednou se dívám dopředu druhou dozadu, umím dobře čarovat. Mám jediného syna, který je pochopitelně pod mou ochranou, proti všem zlům, které jdou od Chlupatce. (Hrají: Iveta, Markétka)
Willy – Jsem jedináček. Umím díky mámě také trošku čarovat. Když s mou mámou spojíme svou rychlost a svá kouzla, dokážeme všelicos. (Hrají: Martini)

?

SOUTĚŽ

Dnes se podíváme přímo na náměstí. Jeho dominantou je kašna s 2,25 m vysokou sochou, jejíž dnešní podoba pochází z roku 1892. Socha na kašně zobrazuje klíčovou osobu tohoto kraje. Originál sochy byl vyhotoven z galvanicky pobronzovaného zinku, kopie, která ji letos nahradila, je z jiného materiálu.

Otázka dne zní:

Koho zobrazuje socha na kašně na náměstí? Z jakého materiálu je vyrobena nová kopie sochy? Jaký předmět drží dotyčný v ruce?

Na správné odpovědi nedočkavě čekají trutspektoři v redakci (možno též vhodit do redakčních schránek).

Samozřejmě nemůžeme zůstat dlužni správné odpovědi ze včerejška:

Národní dům nechala postavit česká menšina v Trutnově, která kvůli tomu neváhala založit Družstvo pro postavení národního domu. Otevřen byl slavnostně 28.10. 1900 a sloužil různým akcím české menšiny - k pořádání koncertů, plesů, divadelních představení (spolek Klicpera), tanečních zábav a přednášek.

Legenda:

SLŠ – Střední lesnická škola
MěÚ – Městský úřad
ND – Národní dům
Kino – kino
ZUŠ – Základní umělecká škola

TRUTSPEKTORÁT
Č.J. MMI212806

PŘIPRAVENO K TISKU

SCHVÁLENO

CO DNES A CO ZÍTRA

sobota 23. 6.

7.00 - 8.00	snídaně - recitátoři	
7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé	
8.00 - 8.45	**dílna** pro recitátory II. kat.	SLŠ-2
	dílna pro recitátory III. kat.	SLŠ-3
	dílna pro recitátory IV. kat.	SLŠ-4
8.30 - 12.30	**semináře pro dospělé**	
	seminář B	MěÚ
	seminář C	Nivy
	seminář D	ZUŠ-D
9.00 - 11.00	**vystoupení recitátorů III. kat.**	SLŠ-A
11.00 - 12.30	oběd - recitátoři, seminaristé A	
12.30 - 14.00	oběd - soubory, seminaristé B, C, D	
12.30 - 14.00	**beseda** lektorského sboru s recitátory III. kategorie a jejich doprovodem	SLŠ-A
	diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a IV. kat. + **seminář A**	SLŠ-1
	dílna pro recitátory II. kat.	SLŠ-2
	dílna pro recitátory IV. kat.	SLŠ-4
14.30	**zahájení přehlídky souborů**	ND
14.40 - 16.40	1. blok vystoupení souborů	
	*** Na jednom stromě**	ND
	Gymnasium P. Křížkovského Brno	
	*** Willy a chlupatec**	kino
	LDO ZUŠ Uherské Hradiště	
	***Mluvili jsme do rádia**	kino
	Páni kluci, ZUŠ Žatec	
	*** Píseň o Viktorce**	kino
	Dramatický kroužek při ZŠ Horní Maršov	
17.30 - 18.45	**diskusní klub** pro seminaristy	MěÚ
17.30 - 18.45	**diskuse** lektorského sboru s vedoucími souborů	ND-S
18.45 - 20.00	večeře - recitátoři, soubory, seminaristé	
20.15	**večerní představení**	ND
	*** Mozaika tance**	
	Akordy - taneční soubor	
	ZUŠ Červený Kostelec	

neděle 24. 6.

7.00 - 8.00	snídaně - recitátoři	
7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé	
8.00 - 8.45	dílna pro recitátory II. kat.	SLŠ-2
	dílna pro recitátory III. kat.	SLŠ-3
	dílna pro recitátory IV. kat.	SLŠ-4
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory) - I	ZUŠ-1
	- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé	
	= seminář B	MěÚ
	= seminář C	Nivy
	= seminář D	ZUŠ-D
9.00 - 11.00	vystoupení recitátorů IV. kat.	SLŠ-A
11.00 - 12.30	oběd - recitátoři, seminaristé A	
12.30 - 14.00	oběd - soubory, seminaristé B, C, D	
12.30 - 14.00	beseda lektorského sboru s recitátory IV. kategorie a jejich doprovodem	SLŠ-A
	diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a III. kat. + seminář A	SLŠ-1
	dílna pro recitátory II. kat.	SLŠ-2
	dílna pro recitátory III. kat.	SLŠ-3
14.30 - 16.40	2. blok vystoupení souborů	
	* MOMO	ND
	DDS Brnkadla CVČ Lužánky Brno	
	* Pět holek na krku	kino
	LDO ZUŠ Uherské Hradiště	
17.30 - 18.45	diskusní klub pro seminaristy	MěÚ
17.30 - 18.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů	ND-S
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé	
20.15 - 20.35	3. vystoupení souborů 2. Bloku	
	* Je mojí vlastí hradba ghett	kino
	Recitační soubor Ťapka ZŠ Znojmo	

Deník dětské scény - Trutnov 2001. Číslo 1.
Redakce: Roman Černík, Iva Dvořáková, Anička Trčková, Zdeněk Dlabola, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Redakce příspěvků z regionálních přehlídek: Jakub Hulák. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka -????. Vychází - ???. Náklad - 300ks.

ODPOSLOUCHÁNO

čtěte na str. 29.-30.

Roughův nátlakový zákon
Dítě, které dokáže klást otázky, vás během chvíle dokáže vystresovat více než policejní vyšetřovatel.

Craftyův lstivý zákon
Otázky dítěte jsou mnohem rafinovanější a záludnější než otázky polecejního vyšetřovatele.

PŘÍLOHA

Vážená redakce, koupila jsem si ...

čtěte na str. 31.

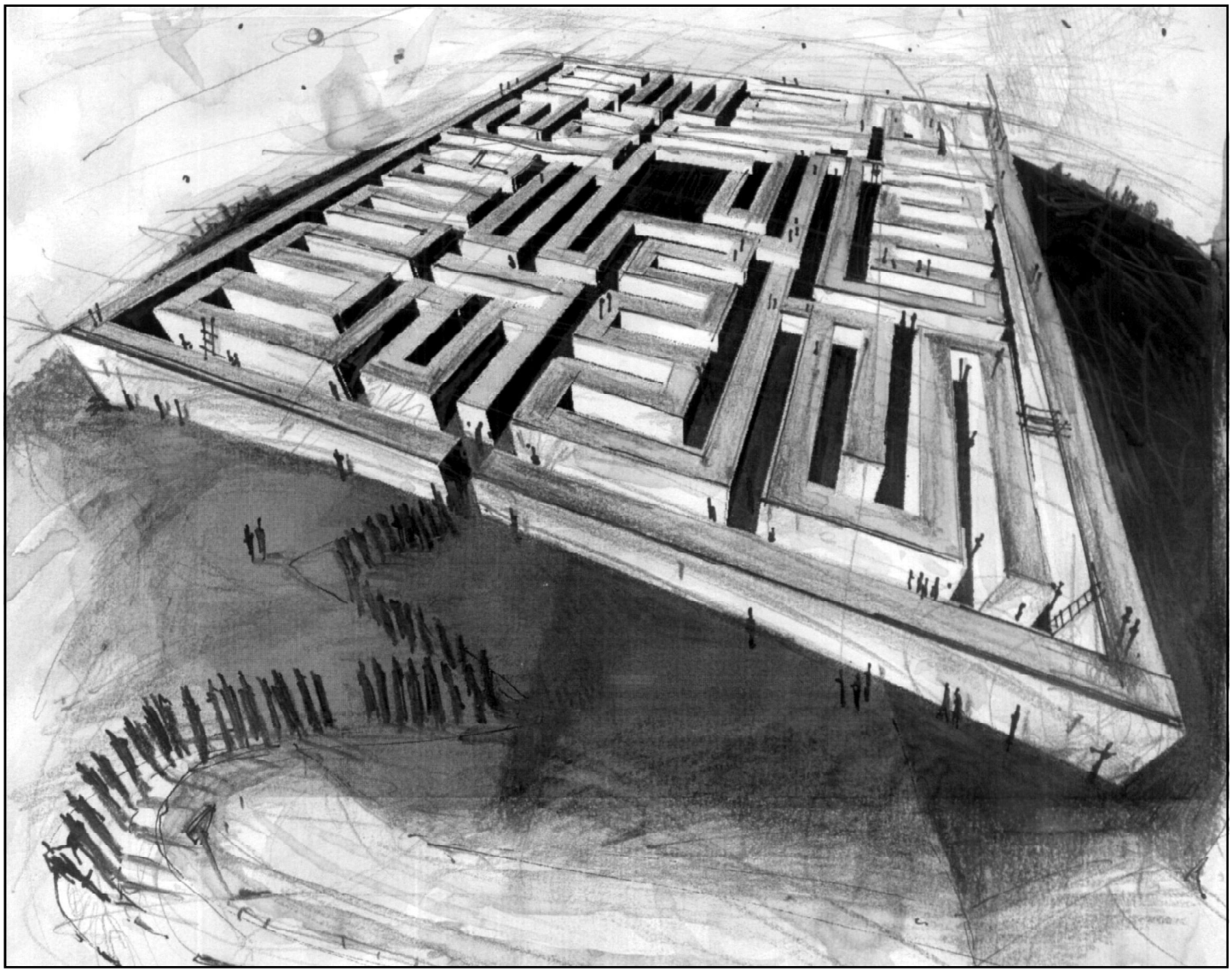
22. 24. 6. 2001

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 2 neděle - 24. června 2001

TRUTNOV

č.j. 002 / MM

Z MATĚJOVA POKOJE
1P/2ND

Ach jo! Nudím se a navíc se pořád musím něco učit. Dneska třeba to, že redakce není žádný bordel. Tedy - aspoň to říkali. A to jsem jenom z koše vytáhl krabici od kefíru a trochu jsem si s ní hrál. Vynadali mi a zbytek papíru mi vzali. Tak jsem si potichu našel v batohu, kde byla včera okurka, krabičku prášků. Než jsem ochutnal, zase mi ji sebrali! A ta hodná paní, která mě včera hladila, dnes vůbec nepřišla. To je tedy psí život! Něco se mi přece jen povedlo. Podíval jsem se do restaurace. Jen na chvoličku. Když se nedívali a náhodou zapomněli zavřít dveře. Nenápadně jsem se jimi protáhl a už jsem letěl ze schodů. Škoda, že na to přišli tak brzy. Než jsem si vybral místo, už mě dostihli - a musel jsem zpátky nahoru. No co, stočím se do klubíčka a nějak zbytek noci přečkám. Vyzraju na ně zítra.

P.S. *Protože jsem tu nespokojen, zkoušel jsem se večer spojit se svými adoptivními rodiči Srstkou a Kubíšovou, díky nimž, bohužel, bydlím u Kocychů. Ani s tím jsem nepochodil - při pokusu o správné nasměrování antény jsem byl přistižen Pavlem a ten mi mobilní telefon zabavil. Cítím se frustrován a nepochopen.*

Otázky z dotazníku, jež dával svým přátelům v pařížských kavárnách Marcel Proust, jsme položili tentokrát členkám lektorského sboru sólové recitace

NA KOBEREČKU U

Martině Longinové (učitelce LDO ZUŠ Kolín)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Jeden výrazný, když mi byly čtyři roky a byli jsme u moře. Měla jsem velmi silný strach, dokonce jsem se bála i koupat, ale zároveň mě to fascinovalo! Nemohla jsem uvěřit, že není vidět druhý břeh.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Určitě maximalismus a perfekcionismus, sklon neustále hodnotit lidi a situace (sebe nevyjímaje). Ubrala bych trochu intelektu a přidala více emocionální otevřenosti.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

To co dělám mě baví, zvlášť oblast interpretace textu i tlumočení do znakového jazyka - to obojí mi připadá smysluplné a užitečné. Kdybych musela měnit, věnovala bych se výtvarnému umění.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

Napadají mě dvě postavy. Světově proslulý básník a sochař Michelangelo a moje pedagožka a přítelkyně, která mě velmi ovlivnila v práci i v osobním životě, Veronika Matějová. Z historie bych nevymazala asi žádnou postavu, protože každá postava v historii měla své místo. Bůh suď.

Jaké mužské vlastnosti si vážíte?

Asi,….hmm…….charakteru, empatie a odvahy.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Poctivost a citlivost sama k sobě i k druhým. Pokud možno - nezávislost a rozhodnost.

Do jakých dveří nevstupujete?

Bohužel, člověk musí mnohdy vstoupit i tam, kam nechce nebo kde není vítán. Já nevstupuji do těch dveří, za kterými mě příliš nezajímá, co tam je nebo bude.

Radkovi Marušákovi (učiteli ZUŠ Jindřichův Hradec, KVD DAMU Praha)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

To znamená z nejútlejšího dětství? No, to asi jo. To když mne porazil na křižovatce moped, který řídil pán, co vezl nůši švestek. Kolem mne se seběhly prachatický cikánky a jedna mě ošetřovala a ostatní sbíraly ty švestky. To mně byly asi tři a já tam seděl, brečel jsem a kolem ty švestky a pán křičel…

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Jednu jenom, jo? Jsou dny, kdybych se vyměnil kompletně.

Asi bych si měl občas vzpomenout, že mlčeti je někdy zlato.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

Já bych asi lovil perly. V moři.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

I když učím dějepis, nenapadlo mě nikdy hledat v těch postavách inspiraci. Asi by to byl i celý výčet, teď nevím, asi bych zabrousil hodně do historie. U postav 20. století je to těžší, člověk se na ně dívá stále z mnoha pohledů. No, asi Atila!
Jednoznačně bych do dějin nedal, kdybych mohl, Hitlera a to všechno. Je to něco, co mě odpuzuje a děsí. Taky cítím, že to má nějak přesah do dneška, ještě pořád.

Jaké ženské vlastnosti si vážíte?

Takové té jejich starostlivosti. Vědomí toho, a to ženy určitě mají víc, že odpovídám za blízké kolem mne. To je u žen mnohem víc než u mužů.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Záleží, v jaké jsem uličce.

Do jakých dveří nevstupujete?

Možná do těch, které jsou moc otevřené.

č.j. 002 / MMI

KARTOTÉKA
DS 2001

- POSVÍTILI -
JSME SI NA .....

... Hanu Frankovou a seminář D

Každý den semináře D bude mít své motto. To zahajovací zni:“ Představit si sen své paměti.“ a jeho autorem je Denis Diderot.

Sen mé paměti běží už od okažiku, kdy přicházím k budově ZUŠ a kdy do začátku semináře chybí ještě 15 minut. Přináší mi obraz Hanky, která stoupá po schodech ke katedře VD na DAMU a v ruce má sáček se šesti houskami. Je sobota ráno, do začátku lekce herectví je 15 minut a Hanka začíná housky pořádat. Do začátku lekce to stihne a pak statečně půl hodiny hraje, jak na ní padá sloup s balkónem. Lektorce ani neřekne, že je profesionální herečka v Karlových Varech.Střih. Hanka hraje Ajtmatovovu Vlčici v Chodovské tvrzi. Střih - a Hanka přichází. To už není sen. S ní jde malá skupinka frekventantů kurzu. Jsou celkem čtyři. Dalších pět osob patří k lektorce - mají být ku pomoci při cvičeních.

O rozjezdu semináře se špatně píše. Nic moc se neděje, a přesto jsou to klíčové chvíle pro průběh dalších 5 dní. Stoupáme po schodišti vonícím čerstvým nátěrem k divadelnímu sálu. Místnost je tmavá a chladná, za okamžik nás roztřese zima. Hana nelení a představí se. Vysvětluje, proč si přivezla pomocníky. Mě znovu letí hlavou další vzdálené sny mé paměti - společné zážitky z dílny pro rodiče a děti na Chrudimi, stále usměvavá Hniličkovic rodina. Hanka chce říct, proč zrovna metoda Michaila Čechova a proč zrovna Racek jeho strýce Antona Pavloviče. Nic nevysloví, protože ji vyruší šramot z chodby. Zpozorní a tiše řekne: „ Přichází Čechov. Nebo Fedotov.“ a otevře. Vejde Jakub Hulák v červeném optimistickém tričku. „ Tak až příště...“ Jakub nepřinesl dobrou zprávu. Ostatní přihlášení seminaristé jsou nadále nezvěstní. Jakub popřeje hezký den, tiše odchází a Hanka dopoví načatou myšlenku. Dál nastiňuje denní program semináře (pohybová a hlasová rozcvička, práce na textu Racka - především dialogy Niny, Máši, Trepleva a Medvěděnka - a v poslední půlhodince improvizace).

Přecházíme k praktické ukázce rozvičky vybudované na základě metodiky Michaila Čechova. Hančini pomocníci se staví do kruhu, Hanka doprostřed, divadelní sál se rozeznívá peruánskou hudbou. Malá skupinka seminaristů hledí na to, co se odehrává v kruhu. Krom skutečně fyzicky náročného pohybu stihne Hanka kontrolovat skupinku, komentovat její činnost (slovy: Výborně! skvěle! Drž to emocí! ještě! Dobrý!...). Diváci mají příležitost místy pocítit skutečné přelévání emocí mezi „cvičícími“ a i výpadky jednotlivých osob. Velký zážitek, avšak obtížně popsatelný. Druhá část rozcvičky pracuje s důležitou rekvizitou, dřevěnou tenkou holí. Vypadá to úplně obyčejně. Hůl poletuje přes kruh přehazována mezi lidmi, její let je zpomalován, stává se součástí rituálu. Něco je ve vzduchu. Soustředění. Energie. Soudržnost. Spolupráce. A ještě něco navíc. Něco, co divákům chybí a čím jsou fascinováni. Tak trochu šamanství - nebo ne? Je to jen cvik? Uvidíme za pár dní... Hudba tichne, soustředění zůstává. Hanka stojí s tyčí v natažených rukách. Tyč padá. Chytí ji Honza v letu směrem k zemi? Magda? Bára? Ostatní? Chytí, většinou. Chytila bych ji já? Nevím. Nevím, zda se ještě umím tak naladit a soustředit.

Rozcvička končí a seminaristé ještě chvíli hledí na už prázdný prostor sálu. Hana vysvětluje, prozrazuje fíglíky. Mluví o tom, že je třeba naučit se cítit své tělo v čase. Tělo je hercův nástroj, nic jiného totiž nemá. Je dobré, účastní-li se takových věci divák? Otázka je sporná, jsou názory pro i proti. Hanka sama se ale nejvíc naučila v hledišti. Pozorováním druhých. Proto učí své mladičké kolegy pracovat i před divákem. Proto též někdy střídá skupiny. Jedna pracuje a druhá se dívá - a naopak.

Pokračuje se intimnějším cvičením. Hanka k němu vypráví starou báj o ptačím sněmu, to je příběh, kterým se její skupina v poslední době zabývá. Aby seminaristé znali kontext. Každý si najde místo, změní se v hromádku ničeho. Zadání je jasné. Z ničeho vznikne něco. Žijící bytost. Pták. Věc se nepodaří dokonale, přesto je to velký divácký zážitek. Dá se i vycítit, kde se daří více a kde méně.

Hanka bere do ruky knihu - Pohyblivý bod od Petera Brooka - a čte z ní o Čechovových hrách. Čtené komentuje, doplňuje o své zážitky.

Všichni se přesunují do malé kuchyňky. Vaří se čaj a káva. Při pití se povídá. Jak se jmenujeme, odkud jsme, co chceme a kam směřujeme. Seznamujeme se. Hanka se zmiňuje, že nevíme co v nás vězí a někdy si sami otevřeme i tajný šuplík běsů. I to patří k životu. A k herectví. Někdy může inspirovat právě takový běsík ošklivý. I když vyleze bez ohledu na naši kultivovanost. S povídáním o obtížných situacích při představeních se středoškoláky padají zábrany. Seminaristé si přestávají být cizí. Něco začíná.

Zítra si přineseme velký papír a denně si na něj každý napíše svůj nejsilnější vjem. Zážitek. Kdybych si formulovala dnes ten svůj, byl by to nápis: CÍLENÁ ENERGIE S VELKOU POKOROU.

A ještě zadání „ domácího úkolu“. Znovu se podívat na Čechovova Racka a zaměřit se na postavy Niny, Máši, Trepleva, Medvěděnka. Sesbírat informace o postavách.

Je to tak. Při startu semináře D se zase tak moc nestalo. Dívalo se. Povídalo. Víc nic. Přesto mám do rána o čem přemýšlet. A asi i další 4 lidé - seminaristé. Škoda, že jich není víc.

Trutspektorka D7

ODPOSLOUCHÁNO

....na rozborovém semináři pro sólisty III. kategorie

V sobotu (23. 6. ve 12.30) se v aule SLŠ opět sešel lektorský sbor s recitátory a jejich doprovody - tentokrát však se zástupci kategorie třetí.

Lektoři nejen, že zůstali ve stejných dvojicích jako včera, ale dokonce seděli i na stejných místech. Radek Marušák a Zuzana Dvořáková v nezašším (zároveň i nejvyšším) místě místnosti, Alena Palarčíková a Ema Zámečníková na místě nejsvětlejším (v bezpečné vzdálenosti od dveří, kterými někdo stále vcházel a vycházel), Jiřina Lhotská a Martina Longinová na místě nejbližším pro vcházející recitátory (přišli-li dveřmi).

Stejně jako v pátek byli lektoři velice vstřícní, pozorní, citliví a přemýšliví, obraceli se především k recitátorům samým a spolu s nimi se dobírali odpovědí na otázky po smyslu textů, příčinách technických nedostatků a nebo i momentálních indispozic. Nepadaly žádné odsudky, spíše návrhy, z jakého dalšího úhlu pohledu lze na text nahlédnout. Žádné kategorické soudy, že něco je právě tak a ne jinak. Mluvilo se o individualitě každého recitátora, o jeho vlastních názorech, o jeho cestě. Možná to při čtení vypadá jako fráze, ale tyto rozhovory byly o skutečném partnerství lektora a recitátora, skoro by se chtělo napsat o pohledu staršího kamaráda na práci blízkého přítele.

Ti recitátoři, kteří obešli celý trojlístek lektorských dvojic, si možná všimli drobných odlišností v přístupu. Všichni lektoři něco opravdu pochválili - Radek se Zuzanou přemýšlivost dětí a schopnosti soustředit se od časných ranních hodin, Alena s Emou originálnost vlastního výkladu textu, Jiřina s Martinou dar vyprávět, stavět příběh, provádět posluchače textem. Nejvíce zcela konkrétních otázek pokládal Radek se Zuzkou, ale tak dobře, že to jejich posluchače uklidnilo a dodalo jim to chuť nad textem přemýšlet dál. Na technické detaily přednesu upozorňovala Alena s Emou a dodaly často i směr možného dalšího vývoje práce s konkrétním textem. Martina a Jiřina často operovaly s momentálním stavem recitátora - citlivě si všimly indispozic a nebo velkého zaujetí textem. Alespoň mi to tak při mém častém pobíhání mezi lektorskými dvojicemi připadalo. A to vše navíc adekvátním slovníkem, s úsměvem a v pohodě, jako by i přes drobný vytrvalý déšť zářilo v aule šest malých sluníček.

Možná to bylo i tím, že aula SLŠ je tak trochu začarovaná. Všimla jsem si třeba, že sednuli si k jakékoliv dvojici lektorů, slyším dobře místo nich vždy obě dvojice ostatní. Je to zvláštní pocit. Vidím Radka se Zuzkou, slyším od nich jakési „ šušušu šušušu šepotá“ a do toho mi velice zřetelně jde Jiřinin hlas: „Tebe ten text baví, viď? „, s nímž se prolíná replika Alenina: „Cítili jsme, že máš rád Karla IV., ale nevíme, co si myslíš o Buškovi. „ A já sice vím, co si já myslím o Buškovi, ale nevím, co to vlastně Zuzka říkala. Tak je to.

zaujatě zaznamenala Trutspektorka D7

ODPOSLOUCHÁNO

v diskusním klubu pro doprovod sólových recitátorů a seminář A (Slova a obrazy)

Lektor: Jaroslav Provazník
Místo: SLŠ učebna č. 1

Tentokrát o vystoupeních recitátorů III. kategorie

Po delší noční aktivitě zpravodaj vstoupil do místnosti SLŠ/1 s drobným zpožděním.
Místnost se nezměnila, židle ve stejném uspořádání ze včerejška (kruh). Někteří z aktérů dokonce zaujali stejná místa a často i podobné pozice. Lustr, i přes šero z ulice (za okny stálý drobný déšť a šedé mraky), stále nesvítil.
Složení aktérů poněkud proměněno, přibyly nové tváře. Lektor opět nabízí cestu, jak se vyhnout prvotní dojmologii prostřednictvím strukturované diskuse. Tentokrát účastníci ve třech skupinách: nováčci – na DS prvně, zkušenější – na DS více než jednou, veteráni – na DS od nepaměti (poznámka: úvahy o šikaně podle délky služby v přednesu se nepotvrdily – C3). Zadaný vstupní podnět k diskusi zněl: „ Zkuste promyslet, co se mohly děti na svém vystoupení tady naučit?“
Nováčci: pobavit, někdo sdělit, dokonce sdělit představu.
Zkušenější: vybrat text, pokusu s textem se vyrovnat, práci s tělem (někteří i postoj – příchod, uvědomit si těžiště), mít vztah k literatuře.
Veteráni: používat paměť – všichni, pracovat na hlasové technice, procvičit schopnost koncentrace, naladění se na publikum.

Následná diskuse se rozproudila na společně pojmenované okruhy problémů:

· *Role odborné pomoci spolupracujícího pedagoga, vedoucího* ***(uvedeno lektorem:*** **Která vystoupení vám připadala taková, že by potřeboval recitátor výraznou odbornou pomoc? Která naopak naznačovala skutečně fundovanou podporu vedoucího?*)***
Diskutující se shodovali na potřebném podílu skutečně fundovaných odborných rad u dramaturgie (uvést text do souvislosti s kontextem doby, autorova díla i vztahu mezi textem a interpretem – věková a zkušenostní přiměřenost), u práce na výstavbě textu, práce s technikou – hlasu, těla. Tato témata byla dále samostatně diskutována, v názorech diskutujících však úloha pedagogů připravujících recitátory byla neustále přítomna. „Některé děti by mohly jistě víc, kdyby měly podporu pedagoga.

· Dramaturgie
Diskutována byla především délka textů, její adekvátnost možnostem dětí i posluchačů („v řadě případů šlo o nepřiměřeně dlouhý text, který nebyl řádně vypointován“). Je hodně důležité, aby z přednášejícího bylo možno vnímat jeho vlastní chtění text sdělovat, dokonce sdělovat i svůj postoj k textu a jeho obsahu. Jako poměrně úspěšná cesta k recitátorům „apoetického věku“ byla označena interpretace nonsensu.

· Výstavba textu a vlastního vystoupení
Především u delších textů se ne vždy dařilo udržet ústřední linii, příběh (i v této kategorii převažovala próza). Častým slovem této fáze diskuse byla pointa. Šlo o problémy jak v pojmenování a vystavění ústřední pointy vystoupení, tak v pointování dílčích situací (diskutující narazili i na příklady nedostatku opačného – drobné, situační pointy vyhladily celek a došlo k nelogickému roztrhání textu). U jednotlivých vystoupení se diskuse točila kolem míry divadelnosti (divadelní dialog vers. přednes), použití vnějších znaků (šarže v přímé řeči používání ilustrativních gest apod.). Zajímavý problém odkryla diskuse o mutujících chlapcích.

ZDE ODSTŘIHNĚTE

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

DNE ... 6.2001

	Příjmení:	Hniličková - Franková
	Jméno:	Hana
	Vlasy:	momentálně zkrácené
	Barva očí:	věkem se mění a už dlouho se
		mi do nich nikdo nedíval
	Barva stěn koupelny:	bílá
	Oblíbená barva ponožek:	černá
	Oblíbený drahý kov:	stříbro
	Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	koncem sezóny neuzvednu nic
	Za 24 hodin ujde:	jak kdy, chodím ráda
	Večeře pro dva za 55 Kč:	zeleninový salát
		Vydal: Trutspektorát 24.6.01

DNE ... 22. 6. - 2001

TAJNÉ - Z ARCHIVU

MMI2406-27

P R Ů V A N

č.2

vstup starším 18-ti let zakázán

Větry básní 1 – Tomáše Karbana (III. kategorie)

Mě se recitace hodně líbila. Lidi poslouchali, celková úroveň byla podle mě dobrá, ale každý udělal nějakou chybu. S mou recitací jsem byl spokojený hodně. Porota? Jsou příjemní, hodně poradí – co zlepšit. Z textů se mi rozhodně líbila „Voda se šťávou" – jak to Jan Cina říkal, měl to dobře udělaný. Vybral si dobrý text. Ale porotě se nelíbilo, co se líbilo mě.

Větry básní 2 – Mirky Jamborové (III. kategorie)

Hezké, příjemné, zvláštní atmosféra. Někteří diváci byli zvláštní tím, že se na recitaci dívali vtipně, smáli se tam, kde nic vtipného nebylo. Ale byli docela fajn. Byly tu hezké texty, některé se mi ale nezamlouvaly. Zaujala mě jejich rozmanitost, někteří recitátoři s nimi dokázali velmi vtipně naložit. Přehlídka mi určitě něco přinesla – může mě inspirovat do dalších let. Porota mi poradila, co zlepšit, získala jsme nové zkušenosti, seznámila se s dětmi a navíc se ještě půjdeme podívat na divadelní představení… Určitě mi to něco dalo.

Proč recituji? Protože mě to baví. Hodně se zabývám texty, je to nejoblíbenější věc, kterou dělám na dramaťáku. Chtěla bych se zdokonalovat a zdokonalovat.

Jestli i sama píšu? Zkoušela jsem psát do nejrůznějších soutěží, většinou neúspěšně. Nejradši píšu horory, zrovna teď ale vymýšlíme s kamarádem Georgem Pinkavou detektivku.

Po některých bonbonech větrné poznámky:

Prostor. V aule lesnické školy se nedá recitovat. Pro recitátory je nepříjemné, když je před nimi široká prázdná ulička. Nelíbí se mi to prostředí. Když se chce oduševnělý výkon, musí být i oduševnělé prostředí. V první řadě paní klimbala a to mne vyvedlo z míry. Kaplička, kde jsme recitovali minulý rok, byla mnohem lepší. Už se těším, až zas budu recitovat v Jesličkách (pozn. Hradec Králové), tam je pěkná atmosféra. Taky mi nevyhovoval začátek v devět hodin ráno.

Veronika a Anička, Svitavy a Žamberk

Dokonale vyvětráno

Aneb okluzní průlet skrze sobotní představení sepsaný na kůži (gauči v kině) s členy Studia divadla Dagmar

1) *Na jednom stromě* – ***Gymnázium P. Střížkovského, Brno***

Slova z kůže: Znala jsem text, je krásnej, ale nelíbilo se mi to zpracování. Byly tam zajímavé nápady- ale to bylo všechno. Chtěli si scénu zmenšit zatažením závěsy, ale pak je nebylo po stranách vidět. Scénicky nevyřešené.

2)Willy a Chlupatec **– LDO ZUŠ Uherské Hradiště**

Slova z kůže: Byl tam šikovný kluk. Agresivní líčení Chlupatce. Mě se zase v podání čtyř lidí Chlupatec líbil. Mě se nelíbila jeho stylizace. Mámy byly docela dobrý. Zvukově se mi líbilo vybubnovávání Chlupatce.

3) Mluvili jsme do radia **- Páni kluci, ZUŠ Žatec**

Slova z kůže: Bylo to čistý. Roztomilý. Škoda, že líp nemluvili. Text byl pěkný. Jednoduché, nebyly tam žádné zbytečnosti, žádné zbytečné rekvizity. Moc se mi líbil Celestýn, Vendelín.

4) Píseň o Viktorce **– Dramatický kroužek při Horní Maršov**

Slova z kůže: Krásný text, akorát mohli trochu škrtat. Nepochopili jsme, proč na boku jeviště stály dvě dívky, které k představení patřily a nepatřily. Nelíbilo se mi, že hlavní postava četla. Taky to bylo statický.

Na dílnách pro recitátory se pracuje s hoblíkem?

Vyjeli jsme ze Žamberka vlakem a já jsem se ptala, co se dělá na recitátorských dílnách. Olinka mi říkla, že se tam hobluje a vyřezává. Že dostaneme hoblíky a budeme pracovat. Ptala jsem se, co budeme hoblovat a Ondra mi říkal, že se musí spravit sklížený nábytek, který se používá na přehlídce. Naše kategorie (III.) že bude hoblovat židle. Když jsem zjistila, že to nebyla pravda, bylo to pro mne celoživotní zklamání. A proto podávám návrh na další přehlídku: Hoblujme!!

Anička ze Žamberka

Co se ti líbí? Celostátní dílna dětských recitátorů.
Proti čemu protestuješ?Aby to tu skončilo.
S čím souhlasím: Aby to tu příští rok bylo zase.
Co chci říct? Svůj text.
Na co se chci zeptat? Jak jsem se sem vůbec dostala.
Co si o tom myslím? O čem?
Co si chci pamatovat? Že jsem tady někdy byla.

Iveta Mlejnská

Co se ti líbí? Můj psík.
Proti čemu protestuješ? Jsem silná feministka.
S čím souhlasíš? S jednou dvojkou na vízo.
Co bys chtěla říct? Všechno - jsem strašně ukecaná!
Chceš se na něco zeptat? Bude zločin, když zabiju souseda?
Co si o tom myslíš? Nic.
Co si chceš pamatovat? Moje paměť je jako slepičí, takže
vteřin a dost.

Katka P, čili anonym

Ofuk recitátora III. kategorie – Jonáše Konývky

Průvan (P): Jak se ti recitovalo?
Jonáš: Líp se mi recitovalo minulý rok – v kostelíčku. Skoro všem recitátorům se tam nelíbilo, jenom mně a mýmu kamarádovi ano. Zdála se nám tam dobrá akustika. Myslím si, že tady málo lidí na recitátory vidí a navíc ty televize…
P: Zhodnotil bys celkově tuto recitační přehlídku?
Jonáš: Celkově – Co je dobrý, je to, že pro recitátory je skoro všechno v jedný budově. Ubytování, jídelna. Z recitace – něco vyčnívalo, ale většina recitátorů měla střední až vyšší úroveň kvality přednesu. Docela dobrý základ má Jonáš Bořil, líbil se mi ještě jeden vážný text – Před kamennou zdí.
P: Proč ses rozhodl pro text Píseň o sokolovi (Maxim Gorkij)?
Jonáš: Tři nebo čtyři roky na mě všichni porotci naléhali, ať zkusím vážnější text nebo aspoň básničku. Že recituji pořád jen legrácky. Rozhodl jsem se teda pro vážný text a básničku od Morgensterna. Abych pravdu řekl, udělali jsme ji z týden. Ale s Gorkým se pereme už od září. Text jsem si vybral sám. Jeden můj kamarád před časem recitoval také jeden text z této knížky, půjčil jsem si jí a svůj text v ní vyhrabal.
P: Myslíš, že existuje něco, co by se mohlo v organizaci přehlídky zlepšit?
Jonáš: K přehlídce recitátorů nic nemám, ale myslím si, že soubory by mohly spát tady (v lesnické škole). Chápu, že je to drahé, ale do tělocvičen je to moc daleko a tady je všechno v jedné budově. Taky by soubory mohly mít diskotéku a podobně.

Pasterizovaná deratizérka

P R Ů V A N

č.2

v s t u p s t a r š í m 1 8 - t i l e t z a k á z á n

Kdo je kdo ?

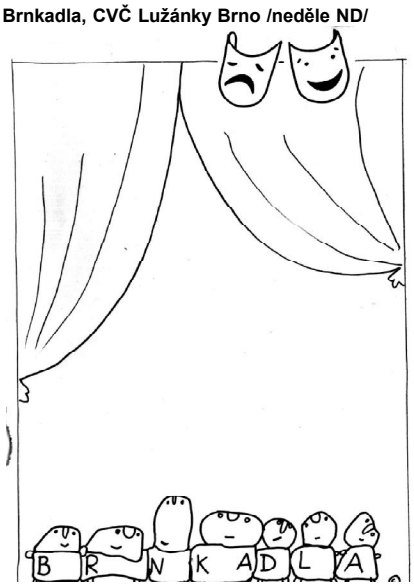
Pecka je naše vedoucí,
Jde jí všecko skvěle,
Hlas má na nás utlumující
A pořád něčím mele.

Je trpělivá, správná, hodná
Mívá i dobrou náladu,
K této společnosti je vhodné
A k snídani mívá roládu.

Pecka, pecka, pecička,
Naše hodná holčička.
Uvedla náš soubor s pomocníky,
A posadila nás na nočníky.
Dáme se s ní do práce
A užijeme spoustu legrace.

Hrajeme různá představení,
Vůbec žádné špatné není.
Někteří hrají momo, odyseu nebo i číňany,
Ale ty další jsou ještě před námi.

Brnkadla, CVČ Lužánky Brno /neděle ND/

Vedoucí projektu : Mgr.Petr Žák
Výtvarná část : Mgr. Libuše Velebová
Literární část : Mgr. Marie Jurová
Historická část: Mgr.Denisa Islami, Mgr. Petr Žák
Jazyková spolupráce: Mgr. Miluše Novotná, Mgr. Jana Nováková, Mgr.Štěpánka Faglerová
Technická část: Mgr. Stanislav Rychlý, Petr Černošek (počítačové zpracování), Mgr. Petr Žák (fotodokumentace)

ZŠ Znojmo, Vídeňská

ZŠ Znojmo - Vídeňská
Vídeňská 84
Znojmo
669 02

Telefon: 0624 227532
Fax:0624 227525
El. adresa: zaviden@mboxzn.cz

Kdo je kdo ?

Naše škola, ZŠ Vídeňská – Znojmo, /neděle, kino/ se už delší dobu zabývá tématem Holocaust, které zasáhlo jistě celý svět. A tak i náš dramatický kroužek, vedený Petrem Žákem, se zúčastnil této akce věnované obětem koncentračních táborů. Pásmo veršů, napsané židovským chlapcem, pojednává o jeho životě v ghetu.

H - hlad a hrůza
O - óó... Bože!!!
L - láska - Kde je?
O - odloučení
C - cit - Kam se poděl?
A - zbývá jen doufat...
U - úzkost
S - smrt - Proč?
T - ticho - Všude samé ticho.

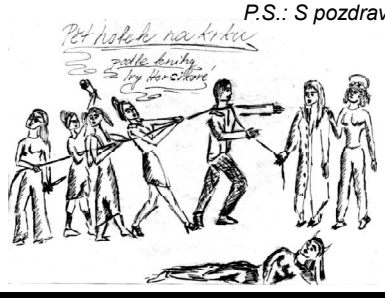
Jméno autora: Ivana Višňanská
Škola, třída: ZŠ Znojmo, Vídeňská 84 - 7.B
Vyučující: Marie Jurová
Bydliště: Znojmo, Dukelská 42

Kdo je kdo ?

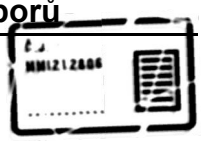
LDO ZUŠ Uherské Hradiště (neděle, kino)
Je nás 12, z toho 10 holek a 2 kluci. Několik pouček o nás:
Jeden z mužů není žena (doufáme - věříme)!
18,5 % souboru má modrý spacák, zbytek čeká na pastelky.
1/8 lidí ze souboru mají rádi BeBe Dobré ráno (s příchutí oříšků).
Všichni máme rádi maso, i když se v ČR vyskytuje nemoc BSE.
1/12 z nás miluje třešně a neustále jim píše SMS (zbytek chodí za hřibama).
1/3 z nás má kruhové náušnice.

P.S.: S pozdravem!

... na diskusním klubu s vedoucími souborů

Místo: ***salónek v ND (tato místnost v prvním patře nenese žádné další vnější označení – ani číselné!)***
Přítomni: ***viz. informační brožura DS 2001, první polovina str. 5 a vedoucí souborů jmenovaní na str. 20 v téže brožuře, navíc několik blíže neidentifikovatelných subjektů, které s největší pravděpodobností ani v brožuře uvedeni nejsou!***
Čas: ***26 minut po limitu uvedeném v časovém rozvrhu DS 2001 ve 3/4 str. 10 již zmíněné informační brožury***

Byla hodnocena čtyři právě zhlédnutá představení, která otvírala druhou část DS 2001. Cituji z úst předsedy lektorského sboru Jaroslava Dejla: „ Bude to takové povídání o viděném.“ Schéma hodnocení bylo ke každému představení stejné.

Schéma:
A) geneze souboru – informace podával vedoucí příslušného souboru
B) obecné vyjádření, třenice, doporučení, hledání pozitiv i negativ, resumé lektorského sboru
C) reakce, vysvětlení, doplnění, odpovědi na otázky, obhajoba, vyjádření nesouhlasu i souhlasu, doznání se vedoucích apod.
D) reakce blíže neidentifikovatelných subjektů a všech zúčastněných, jež mají potřebu dále se vyjádřit, v neurčeném pořadí

1) Nad recitačním vystoupení Gymnázia P. Křížkovského, Brno
(ved. Naďa Kovářová) NA JEDNOM STROMĚ
Premiéra: 14. března 2001

Krátce z geneze souboru: třída pracuje se svou vedoucí a učitelkou v jedné osobě od loňského listopadu, texty si hledají a vybírají děti samy, ale text L. Aškenazyho nabídla svým svěřencům sama N.K. Jde o gymnázium s uměleckým zaměřením, inscenace vznikla ve vyučovacích hodinách.

Na úvod části B) porota ocenila především přínos představení dětem, které mohly reflektovat své vlastní životní problémy. Jelikož se začalo diskutovat o vhodnosti použití „dvorečkové metody“ a někteří přítomní (zvláště ti zahraniční) tento u nás běžně užívaný, nebojím se použít označení terminus technicus, neznali, ujal se slova J.V., jež v sobě nezapře pedagoga, a počal vysvětlovat, že tento termín se u nás začal užívat v 60. a 70. letech a jde o prostředek, který pomáhá dětem… Byl přerušen jedním z blíže neidentifikovatelných subjektů, který prohlásil: „To je to, když dítě přijde na jeviště, koukne do bedny, najde knížku a položí otázku, o čem bychom si mohli zahrát pohádku?“ Diskuse se posléze vyvíjela tak, že šlo o dvoreček funkční, na konci nedotažený, poněkud nejasné (ne zcela zřetelné) bylo převtělování postav z dvorečku do Aškenazyho textu a zpět - pomocí klobouků. Představení bylo vytknuto, že mělo dva konce a že ve spleti mnoha šátků, látek a zvonečků se poněkud ztrácelo, o co v příběhu jde především. V závěru se rozvinula velmi zajímavá diskuse o divadelním prostoru, jehož změna může velmi zásadně narušit ráz celého představení, rozbourat dobře vystavěnou mizanscénu, temporytmus i dvoreček, což byl s největší pravděpodobností případ jinak kladně přijatého a hodnoceného představení, neboť to vznikalo a bylo nazkoušeno v učebně gymnázia, kde bylo posléze i sehráno. Na tomto typu jeviště se toto přestavení hrálo poprvé. Úplně na závěr byla pochválena dobrá mluvní a pohybová kultura gymnazistů.

2) Nad recitačním vystoupení LDO ZUŠ Uherské Hradiště
(ved. Hana Nemravová) WILLY A CHLUPATEC
Premiéra: 22. března 2001

Krátce z geneze souboru: Soubor společně pracuje asi čtyři roky, k výběru textu došlo v knihovně, kde se dá ležet na zemi a číst. Dětem pomohlo představení především v rozvoji pohybových dovedností. Zpráva pro diváka – každý má nějakou bednu, ve které má své strachy a někdy má kolem sebe lidi, kteří mu se strachy pomohou.

Z rozboru vyplynulo: Příběh byl jasně sdělen jednoduchým vyprávěním, v inscenaci mohla být více posílena složka imaginativnosti. Poněkud mlhavě bylo na jevišti zdůvodněno, proč matku hrají dvě postavy. Vysvětlení vedoucí H.N. bylo prosté – matka je vědma, silná postava, proto jsme ji posílili zdvojením. Dále bylo konstatováno, že princip násobení rolí byl vlastně použit i v případě Chlupatce. (Pro zapomětlivého diváka připomínáme, že činitelem bylo v tomto případě číslo 4.) Lektoři se zmínili i o prvoplánovosti užitých výrazových prostředků při ztvárňování zvířat a podobně. Diskutovalo se o nejasné funkci bedny, která se v průběhu inscenace měnila např. v pytel, ale tato proměna nebyla jaksi divákovi zřejmá a dozvěděl se o ní až dodatečně z verbálního jednání. Opět došlo na povzdechy nad problémy s prostorem, které zakončil jeden z přítomných lapidárním konstatováním: „Jak se to postaví, tak se to má hrát.“ Což sbor lektorů upřesnil v tom smyslu, že zkušenější děti se s problémem prostoru vypořádávají mnohem jednodušeji. Téměř na závěr byla vedoucí pochválena za vhodnost dramaturgického výběru.

3) Nad recitačním vystoupení LDO ZUŠ Žatec
(ved. Eva Venclíková) MLUVILI JSME DO RÁDIA
Premiéra: 7. února 2001

Krátce z geneze souboru: chlapecká skupina vznikla záměrně oddělením chlapců z ostatních, převážně dívčích skupin. Důvodem k tomu byl fakt, že výběr inscenačních témat je většinou podřízen většině, tj. dívkám, chlapci mají jiné zájmy a problémy. Mikuláše znali všichni a zdramatizovanou kapitolu knížky Mikuláš a jeho přátelé si páni kluci vybrali sami. Vytvořila se z nich dobrá parta a pro vedoucí to podle jejích slov byla cenná zkušenost.

Shrnutí lektorů: Jen čas od času se objeví takový soubor a vždy je příjemnou změnou. Ze slov kanadského lektora E.M. se dozvídáme, že v tom se zcela shodujeme s praxí v zahraničí. Host z Kanady ocenil (na všech dnešních představeních) přínos pro děti a povzdechl si, že lituje absence takové zkušenosti v době svého dětství. Pravil dokonce, že v tomto jsme jeho zemi předstihli. A my dodáváme – pěkně se to poslouchalo. Během střídání významných i méně významných replik bylo pochváleno dobré obsazení jednotlivých postav, bylo poznamenáno, že komediální rovina celého příběhu pomohla zastřít některé nedostatky ve vybavenosti hochů, že nijak objevný výběr předlohy dal chlapcům možnost sebevyjádření a padla poznámka i v tom smyslu, že díky malé zkušenosti pánů občas pokulhával temporytmus představení. Ve znakově nijak náročném představení šlo především o velmi důležitou zkušenost pro všechny zúčastněné zástupce mužské části populace.

4) Nad recitačním vystoupení dramatického kroužku při ZŠ Horní Maršov (ved. Kateřina Klimešová) PÍSEŇ O VIKTORCE
Premiéra: 17. června 2000

Krátce z geneze souboru: Pracují spolu asi 1,5 roku. Představitelka Viktorky si text vybrala sama (především kvůli milostnému rozhovoru). Ze sdělení vedoucí souboru se dozvídáme i informace, které potažmo potvrzují slova, jež zazněla v rozboru předchozím. Ze souboru odešli jediní dva kluci, neboť je předloha neoslovila. Starší mládenec byl do souboru přizván odjinud a také nejprve váhal, než „hozenou rukavici zvedl“.

Z poznámek lektorů: Jde o pokus interpretovat českou klasiku, ten vyžaduje technickou zdatnost, neboť způsob využití mluvní a pohybové stylizace odhaluje na jevišti každou nepřesnost, chybu a nevybavenost, která se projevila především u méně zkušených dětí v chóru. Zaujaly zejména sólové výstupy a práce hlavních protagonistů s minimálním gestem. Opět se diskuse stočila k „dvorečku“, jež byl v tomto případě zcela zbytečný a neměl žádné opodstatnění, ba naopak byl jednou z příčin trojího konce, který jinak poměrně emotivnímu představení neprospěl. Z reakce paní vedoucí vyplývá, že dvoreček původně představení nerámoval a důvodem k jeho přidání byla snaha o inovaci již poměrně málo zkoušeného a hraného výstupu. Několik drobných výtek na závěr nabádalo k čistotě a důslednému využívání výtvarných prostředků: kabátu (pohozenému na ramenech představitele hlavní a jediné mužské role), bubínku (Amati-Kraslice) a černých šatů (každý pes, jiná ves – peníze, peníze a peníze – to je to, oč tu běží!)

A rychle na večeři, umýt a spát, zítra nás čekají další překvapení, zkušenosti a inspirace, budeme zase hodnotit, hledat, nacházet, pojmenovávat, citovat, litovat, trucovat, bálovat, kupovat, zpytovat, kytovat, víkovat, dokovat, přetavovat…….

Trutspektor D12

DNE 22. 6. - 2001

ODPOSLOUCHÁNO

... na diskusním klubu pro seminaristy DS

Moderátorka: *Jiřina Lhotská*
Místo: *malý sál MÚ*
Zaměření: *vystoupení kolektivů (dětských divadelních, recitačních a loutkářských)*

Průběh akce:
V bunkrovitě monstrózní stavbě „Bílého domu" (pozn. C3: místní označení) , v jejich suterénních prostorách se nachází malý sál (i ten nese stopu architektonického vyprázdnění vrcholné normalizace), do kterého po těsné spolupráci s Městskou policií vstup umožnila až sama moderátorka diskusního klubu (pozn. jaké postavení má J.H. v MP se zatím nepodařilo odhalit). Díky jejímu zásahu se v potemnělém přísálí rozsvítilo a sál neobvyklého půdorysu byl pro seminář otevřen. Auditorium (30 – 40 osob nejrůznějšího věku) zaujalo pro DS typizovaný kruhový tvar.
Moderátorka navrhla postup diskuse: 1. představení diskutovat v pořadí, jak se odehrála (původně každému věnovat 15 min), 2. pokusit se popsat základní viděné situace, 3. pojmenovat komplikovaná místa, 4. možná volná témata
V úvodu byl ohlášen také vstup jednoho z členů poroty (ohlášena Irina Ulrychová)

Na jednom stromě (Gymnázium P. Křížkovského Brno)
Klíčovou otázkou u tohoto představení se pro diskutující stalo propojení dvou plánů, povídky L. Aškenázyho a příběhu ze života (zamilovaní spolužáci a nepřejícníci). Hledání pochopení si již vyžadovala sama nastolená vstupní situace: dospívající čekají před návštěvou kina či divadla někde v zahradě a pohrávají si s balónkem a přitom se lehce posmívají svým do sebe zakoukaným spolužáků (ne pro všechny účastníky diskuse byla tato situaci uvěřitelná). Hodně se mluvilo o množství navršených prostředků (šátky, závěsy, klobouky a z nich utvářené kostýmy, zvonky, dále pak stronza, proměny postav), které však sdělení svou nevyhraněností a nahodilostí spíše zatemňovaly než podporovaly. Padla i slova o zahlcení prostředky, jež paradoxně přes množství přinášely pád temporytmu. Ovšem ústředním problémovým místem byla neujasněnost sdělení: proč se do paralely s první nesmělou láskou, která se evidentně rozbíhá, staví příběh původně autorem zjevně napsaný o osudovém míjení? Několikrát se v diskusi objevily a byly argumentovány pocity absence divadelního sdělování. Postavy neměly prostor k jednání, většina informací šla pouze z říkaného textu.

Willy a Chlupatec (ZUŠ Uherské Hradiště)
Diskutující se shodovali u této inscenace na termínu vyprávěné divadlo. Většina informací šla opět ve slovech a to ještě často překrývalo i jen náznaky jevištních akcí. Také podle diskutujících ne vždy bylo jasné vymezení postav, ale i význam ústřední „bedny" byl zamlžen. Zástupná rekvizita (bedna) nebyla podle hlasů v diskusi oživena dostatečně výraznou hereckou akcí, aby se skutečně proměnila například ve starý pytel. Z hlediska výstavby bylo problematické příliš výrazné rozčlenění jednoho příběhu na dílčí epizody (kouzelnické souboje), čímž došlo ke ztrátě možnosti gradovat celek a tím také nevyšla ústřední pointa. Časté připomínky byly směřovány k vícečetnosti postav. Chlupatec jako čtveřice dívek (možnosti, jež tento přístup nabízel, zůstaly nevyužity). Zdvojená matka - její „dvě hlavy" (hráno dvěma dívkami) působily spíše jako běžná a prvoplánová pomůcka, jíž však ještě komplikovalo přebírání role pětice psů tou samou dvojicí.
Oceněna byla předloha adekvátní věku a vybavení dětí.

Mluvili jsme do rádia (ZUŠ Žatec)
Devět kluků na jevišti - to je první úspěch představení. Druhým úspěchem byla bezesporu vhodně nalezená a šikovně upravená, kvalitní a klukům blízká povídka (R. Gogociny). Otázky seminaristů se týkaly nejvíce nabídnuté jevištní realizace. Na jedné straně konvenovala zřetelná blízkost postav s hochy na jevišti. Na straně druhé byl vnímán jako nedořešený jen malý prostor pro samostatnou hru s rolemi. Diváci se bohužel mohli ztratit v postupném přicházení nových postav, které však ztvárňují dva stále stejní chlapci. Velkou komplikací se také jevilo právě zřetelné dodržování rozdílu postav učitele, ředitele a dvou rozhlasáků (nejpůsobivější z tohoto pohledu byla scéna s učitelkou v úvodu, v níž byl zřetelný i postoj nejen k roli, ale hlavně k tématu, což diváci přijali). Herecké partie dvou hlavních protagonistů se zbytečně překrývají: rozhlasák je chvíli a bez náležitého oddělení ředitelem a po chvíli bez jasného jevištního oddělení se stává zpět rozhlasákem. Seminaristům se ukazovalo jako škoda, že větší prostor nebyl nabídnut i dalším členům party. V pokračující diskusi se mluvilo se i možnostech pestřejší, divadelnější stylizace.

Píseň o Viktorce (ZŠ Horní Maršov)
U této inscenace se objevovalo nejvíce protikladných názorů. Začalo to již u rámce inscenace (objevovaní zasutých věci vzpomínek apod.). Pro část seminaristů je takový rámec snesitelný a dokonce jim tento rámec nabídl i klíč k inscenaci – čtení čehosi starého, co nás láká. Druzí - a těch byla většina – považovali rámec za zbytečný. Zbytečnost podtrhl i nešťastný konec na třikrát. Hodně se diskutovalo o tom, zda věk hrajících umožňuje vůbec uchopit tento text. Pro část seminaristů se práce na představení mohla stát pokusem o hledání přístupu k poezii a k Jaroslavu Seifertovi právě dětí v tomto věku. Další diskuse se vadla i o použitých prostředcích (převaha černé, nedotažená stylizace kostýmů v chóru. Sympatické se jevilo jisté vědomí možností s souboru, s nimiž se pracovalo.

Již v průběhu diskuse o prvním představení se v místnosti nenápadně objevila Irina Ulrychová a po celou dobu pozorně diskusi sledovala, občas přidala poznámku z reakcí lektorů, ale hlavně si s jistým potutelným úsměvem pilně činila poznámky.

Zapsal C3

- NALEZENO -
U SOUSEDŮ

Na tomto místě bychom vám rádi nabídli trochu, třeba pedagogické, inspirace z bohaté studnice současné pedagogické literatury. Lze tento koutek brát jako možná osvěžení, možná jen jako ukázku toho, jak se o podobných věcech, o něž i nám při našem "dramaťáckém" snažení jde, přemýšlí v jiných souvislostech. Tentokrát nabízíme pohled německých sociálních pedagogů.

Horst Belz a Marco Siegrist
Klíčové kompetence a jejich rozvíjení
(Východiska, metody, cvičení a hry)

Přirozené učení a učení přizpůsobené činnosti mozku je obzvláště efektivní

Už dlouho se rozlišuje mezi vizuálním a auditivním typem. A podkladě podrobných empirických materiálů využil F. Vester znovu těchto poznatků k objasnění problémů učení. Vychází z toho, že první dojmy, které lidská bytost zažívá v kojeneckém věku ve velmi různých kombinacích a které rozdílně formují vnitřní strukturu mozku, vštěpují do paměti rozhodující základní vzorce vnímání okolního světa a jeho požadavků.

Za velkou část poznatků o funkcích našeho mozku vděčíme neurobiologovi a nositeli Nobelovy ceny Rogeru Sperrymu. Objevil, že levá polovina mozku zpracovává informace digitálně, tzn. Že je sídlem řeči a logiky, analyzuje, organizuje a krok za krokem myslí, kdežto pravá polovina zpracovává analogové komunikační prostředky. Myslí v obrazech a analogiích, je oblastí syntézy tušení a umělecké tvorby.

Levá polovina mozku odpovídá mimo jiné za rozum a soudnost, myslí logicky, potažmo objektivně, je ale relativně pomalá, protože je přetěžována až na hranici své kapacity.

Pravá mozková hemisféra je naproti tomu odpovědná za pocity, intuici a kreativitu, myslí emocionálně, potažmo subjektivně. Velkou předností pravé poloviny mozku je, že myslí spontánně a rychleji a zpravidla má ještě hodně volné kapacity, protože je trvale nedostatečně využívána.

Informačně – teoretická didaktika zjistila, že průměrná schopnost dvacetiletého člověka je přijímat (při čtení) přibližně 16 bitů/s. Asi 0,7 bitů/s. se dostane do krátkodobé paměti a pouze 0,05 bitů/s. se dostane do dlouhodobé paměti.

ČTĚTE

Nový poznatek se úspěšně zapamatuje zvláště tehdy, když jsou informace zpracovány tak, aby vyhovovaly činnosti mozku. V tomto případě to znamená vzbudit u svého protějšku emoce a potřeby a oslovit obě poloviny mozku. Adresát si musí umět vytvořit „obraz" toho, co se říká. „Teď vidíme, proč fungují ´staré triky´: Už tisíce let spojují totiž dějinné osobnosti vždy slova s obrazy nebo prezentují složité souvislosti v podobenstvích. Dnes sice nazýváme tato podobenství konkrétními příklady, ale princip se nemění." Učební látka musí být zpracována tak, aby umožňovala simultánní ukládání do obou polovin mozku. To klade vysoké nároky na didakticko-metodické kompetence vyučujícího.

CENZUROVÁNO

TRUTSPEKTORÁT
Č.J. MMI2212806

MMI2406-31

dne 22. 28. 6. - 2001

č.j. 002 / MMI

KARTOTÉKA

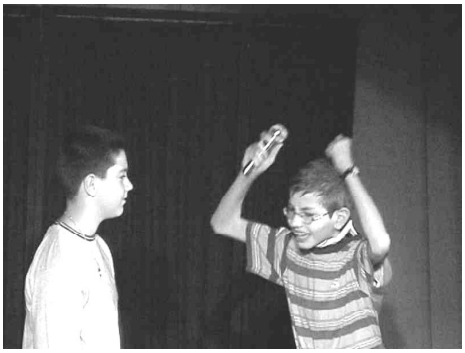
DS 2001

REFERENCE

PŘÍLOHA

Vážená redakce, koupila jsem si nulté číslo Deníku dětské scény a nalistovala Region Jižní Čechy, abych zjistila, co se tam o nás píše. Na místo očekávané zprávy od hlavního organizátora regionální přehlídky, Jiřího Pokorného, jsem zde našla „Obecnou úvahu o recitačních soutěžích“ od Renaty Slavíkové, na kterou jsem nucena reagovat.

Chtěla bych upřesnit některé informace, uvedené v „Obecné úvaze“ a vyjádřit svůj názor, jelikož patřím mezi „lidi více či méně spjaté s pořádající školou (neboli recitační školou)“.

Vyjádření k otázce první – Úloha pedagoga při práci s recitátorem

Paní Slavíková byla požádána, aby vypracovala zprávu o průběhu recitační přehlídky v jihočeském regionu. Jsem přesvědčena, že se její připomínky týkají adresně ZUŠ v Českých Budějovicích, Piaristické náměstí. A to přímo učitelky dramatického oboru této školy. Nejsem si vědoma, že by někdy paní Renata Slavíková navštívila zmiňovanou ZUŠ (a je to škoda), takže se může jen dohadovat, jak učitelka této ZUŠ pracuje s recitátory, jaké používá metody atd. Pokud sama autorka píše, že nemá mnoho zkušeností s uměleckým přednesem, měla by se této „recitační školy“ (ZUŠ) přijít podívat. Bohužel už to asi v tomto školním roce nestihne. Je s podivem, že přestože přiznává své malé zkušenosti v uměleckém přednesu, negativně hodnotí práci učitelky, která v tomto oboru pracuje nejméně 30 let a která dosáhla mnoha úspěchů a různých stupních recitačních soutěží. Její žáci recitují na Wolkerově Prostějově, Moravském festivalu poezie, na profesionálních přehlídkách v Poděbradech a samozřejmě také na národní přehlídce Dětská scéna, kde jsou hodnoceni velmi kladně.

Je mi líto, že to, co bychom mohli nazvat „rukopisem“ učitele, je v „Obecné úvaze“ uváděno jako negativní a nežádoucí. Cítím to spíše jako určitou přednost. Dokonce znám velmi dobrý dětský divadelní soubor (a nejen jeden), který známý rukopisem svého pedagoga, takže proč by svůj „rukopis“ neměli mít učitelé „recitačních hnízd (škol)“.

Vyjádření k otázce druhé – Úloha porotce při hodnocení recitačního výkonu

Každý pedagog a recitátor jdoucí na recitační soutěž by měl počítat s tím, že se zde setkají děti zkušené a méně zkušené, děti ze základních a základních uměleckých škol (a nebývá vždy pravidlem, že děti ze ZUŠ jsou lépe připraveny než děti ze ZŠ). Pokládám zde spíše otázku, proč recitátoři a jejich pedagogové přicházejí na recitační soutěže. Je to proto, aby se nechali inspirovat, získávali nové zkušenosti a rady (proto existují rozborové semináře s lektory poroty), a hlavně – chtěli nám něco sdělit, nebo přišli vyhrát?

Pokud jde o hodnocení vývoje dítěte – recitátora, porotce má možnost porovnat pokrok recitátora, pokud se porotce i recitátor pravidelně účastní recitačních přehlídek (soutěží).

Vyjádření k otázce třetí - Soutěžit či nesoutěžit?

Podle toho, co napsala Renata Slavíková bych to spíše nazvala „Ovlivněná či neovlivněná porota“. A zejména v této třetí otázce bych doplnila (opravila) některé informace.

- škola neorganizovala regionální přehlídku či soutěž, pouze zdarma poskytla prostory
- porotu vybírá hlavní organizátor regionálního kola, Jiří Pokorný, který se snaží zajistit její kvalitní složení, porotce, kteří mají zkušenosti s dětským uměleckým přednesem (pracovníci Rozhlasu České Budějovice, dlouholetí recitátoři, učitelé věnující se přednesu na všech typech škol, studenti DAMU)
- pokud Renata Slavíková již několik let nesouhlasí se složením regionální poroty a s její objektivitou, proč nevyužila některou z možností, které jí byly nabídnuty – a) zajít za hlavním organizátorem a navrhnout, kdo by měl být v objektivní, nezávislé porotě, b) převzít organizaci regionálních přehlídek, popřípadě i okresních kol a zajistit tak nezávislou porotu.

Dál mě jen zaráží, že Renata Slavíková, porotkyně 4. kategorie regionálního kola v Č. Budějovicích, poslala hned dva recitátory na národní přehlídku Dětská scéna z té „protekční recitační školy, i když ví, jaké metody a postupy se v této recitační škole používají“.

Jen je mi líto, že jako objektivní hodnocení úrovně a kvality recitátorů všech kategorií regionální přehlídky Jihočeského kraje byla zvolena tato, dle mého názoru, velmi subjektivní „Obecná úvaha“ Renaty Slavíkové, která v podstatě viděla jen jednu čtvrtinu regionální přehlídky.

Jaroslava Masopustová

(jedna z oněch ovlivněných porotců)

!-!

B.I.B.L.I.O.V.A.K

***Bibliovak** = jakýkoliv vak, sak, taška nebo batoh či jiné zavazadlo,jež nese alespoň jednu knihu. Bibliovak se rodí zpravidla cestou mezi regály knihkupectví.*

Aby se i vaše zavazadlo mohlo stát „bibliovakem“ nabízíme Vám inspiraci z polic místního knihkupectví jež najdete v přízemí obchodního centra na Horské ulici (vede dolů od náměstí Krakonošova náměstí).

(poznámka od C3: v sobotu zavřeno již v půl jedenácté – vak tudíž nenese aktuální náklad)

V diskusích kolem výkonů recitátorů i nad představení souborů se často objevují otázky pochopení textu, vztahu předlohy a realizovaného výstupu, otázky respektování předlohy, stylu autora atd. Jisté vybavení pro podobné diskuse může nabídnout četba knihy.

Mysl a smysl.
Umberto Eco

(v překladu Jiřího Fialy), známý italský semiotik (Semiotika a filozofie jazyka), esejista (Hledání dokonalého jazyka, Skeptikové a těšitelé) a romanopisec (Jméno růže, Foucaltovo kyvadlo, Ostrov včerejšího dne) se ve svých esejích, jež tento soubor obsahuje, zabývá z různých pohledů právě vztahem mezi autorem a vnimatelem uměleckého díla. Sborník vydaný u příležitosti převzetí ceny Vize 97 (Nadace Dagmar a Václava Havlových) obsahuje ve čtyřech oddílech Minulost a budoucnost semiotiky, Hledání dokonalého jazyka, Od televize k internetu, Psaní a čtení) osm esejů napsaných od sedmdesátých let až do roku 2000.

Nabízíme vám ukázku z eseje *Jak píšu*

„A to je taky důvod, proč jsem v době, kdy jsem psal Jméno růže, déle než rok, pokud se dobře pamatuji, nevzal pero do ruky (U Foucaultova kyvadla to byl dokonce roky dva), steině tomu bylo i v případě Ostrova včerejšího dne. Nepsal jsem, jenom četl, dělal si různé náčrty a diagramy, vymýšlel určitý svět. Tento svět měl a musel být co nejkonkrétnější, abych se v něm mohl přirozeně pohybovat a důvěrně se s ním seznámit. Pro Jméno růže jsme si nakreslil stovky labyrintů a plánků opatství, čerpal jsem přitom údaje z jiných plánků a ze znalostí míst, která jsem navštívil, protože jsem nutně potřeboval, aby všechno fungovalo, potřeboval jsem vědět, jakou dobu potřebují dvě postavy k tomu, aby dorazily z jednoho místa na druhé a při tom si povídaly. Tak jsem také vymezoval dobu trvání dialogů.

Nedokázal bych v žádném svém románu napsat větu „Zatímco vlak stál na nádraží v Modeně, rychle vystoupil a šel si koupit noviny,“ pokud bych opravdu v Modeně nebyl a neověřil si, zda tam dotyčný vlak opravdu stojí tak dlouho, a jak daleko je novinový stánek od nástupiště (což platí samozřejmě i pro případ, že by vlak měl zastavit v Innisfree), aby se to dalo stihnout. Mělo to samozřejmě jen máloco společného s vývojem příběhu (mám aspoň ten dojem), ale kdybych to nepodnikl, nemohl bych jej vyprávět.“

NAŘÍZENÍ TRUTSPEKTORÁTU:

KLIDNÉ SNY!

Č.j. MM/21206/01

J.A. Komenský - Labyrint světa a ráj srdce

Čtení druhé

Kapitola X. - Poutník stav učených prohlédá; nejprv veřejně

...I vejdeme dále do brány, a vidím, an každý ten strážný, jednoho neb více jich na práci vezma a s nim se veda, do uší mu cos dmýchá, oči protírá, nos a chřípě vyčišťuje, jazyk vytahuje a obkrajuje, ruce a prsty skládá a rozkládá, a nevím, co víc nedělá. Někteří se i hlav provrtovati a cos nalévat pokoušeli. Nad čímž tlumočník zděšeného mne vida: „ Nediv se,“ řekl; „učení ruce, jazyk, oči, uši, mozek a všecky vnitřní i zevnitřní smysly jinakší než hloupý lidu obor práce míti musejí: protož se tu přeformovávají, a to bez práce a odpornosti býti nemůž.“ Vtom pohledím a spatřím, jak nebozí mnoho od toho přeformování dávati museli. Ne o měšci, než o kůži, jíž museli nastavovati, pravím. Často zajisté pěst, rafije, rákoska, metla na líci, na lebu, na hřebetě, na zadnici se octla, až krvavou cedili, a temeř napořád prouhů, šrámů, modřin, mozolů plní byli. Což někteří vidouc, dřív než se jim dali, jen do brány nahlédnouc, coufali; jiní formovatelům těm z rukou se vydrouc, zutíkali tolikéž. Menší jich počet dotrval, až na prostranno puštěni; až i já také, do toho stavu chu´t maje, formací tu sem, ač ne bez nesnadností a trpkostí, vystál.

Z brány když vycházíme, vidím, že každému tomu ponabroušenému cejch dávají, po němž by, že mezi učence přináleží, poznán býti mohl, kalamář za pás, za ucho péro a do ruky prázdnou knihu k shledávání umění: i dostal sem toho také.Tu pak dí mi Všezvěd: „Nu, již tu máme čtvero rozcestí, do filozofie, medicíny, juris prudentie a teologie: kam nejdřív chceme?“ „ jak soudíš, „ řekl sem. On zase: „ Dojděme nejprv na plac, kdež se všickni scházejí, aby se na ně zespolka podíval; opotom auditoria porůznu procházeti budeme.“

ZDE ODSTŘIHNĚTE

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

DNE ... 6.2001

	Příjmení:	Lhotská
	Jméno:	Jiřina
	Vlasy:	akorát, různobarevné
	Barva očí:	lehce hnědé
	Barva stěn koupelny:	nezjištěno
	Oblíbená barva ponožek:	ty mužovy se postupně stávají
		stejnými
	Oblíbený drahý kov:	nezná
	Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	tak asi krušovickou desítku,
		už ani džbánek ne
	Za 24 hodin ujde:	do práce přes lávku a zpátky
	Večeře pro dva za 55 Kč:	Bramboračku ze všeho, co je doma
		(houby i sýr) a k tomu chleba
	;	a krušovickou desítku
		(pozn. JL nemůže večeřet
		bez piva)

Vydal: Trutspektorát 24.6.01

- TAJNÉ -
Z ARCHIVU

MMI2406-33

VSTUP POVOLEN

Kam až jsme schopni zajít! Je opravdu možné takovým způsobem prznit staré památky moderním uměním? Kam směřuje užité umění dneška?! Jsme opravdu pohoršeni vztahem současných „rádoby umělců“ k historii. Tážete se, proč taková ostrá slova? Komu jsou určena? Samozřejmě, nemůžete se mýlit. Vy, který se považujete za osobnost, nepochopeného umělce, který se vyjadřuje kontroverzními (jinde jistě vysoce ceněnými…) díly. Vy, Adame Kristauere, vy, který jste se rozhodl, že zničíte všechny pozůstatky dob minulých. Vaše „objekty“ z ostnatých drátů, jimiž jste vyzdobil před rokem všechna malebná zákoutí, která jsme si my, důchodci, oblíbili, všichni přežili. To, že jste však poškodil dveře nejstaršího domu Trutnova, jen tak přejít nehodláme.

Kliku ze 17. století jste vy, prostoduchý kutile, naprosto zničil! Dům, kde se v současné době nachází obchod se střeleckými zbraněmi, přišel o svou chloubu. V touze být světový jste odmontoval mosazné madlo kliky a na jeho místo jste nasadil tlumič? Kolik vám majitel obchodu zaplatil??? Apelujeme na vás, abyste kliku vrátil do původního stavu, jinak poskytneme jisté kroky.

Spolek trutnovských historiků Zvědoň

DESINFIKOVÁNO
! ☠ !
DERATIZOVÁNO

SOUTĚŽ

Ještě chvilku zůstaneme na náměstí. Nedaleko Krakonošovy kašny stojí zajímavý barokní sloup. V jeho spodní části lze vidět postavy světců v životní velikosti (Jáchym, Anna, Marie, Jan Nepomucký ve vnitřním kruhu na čtvercovém podstavci, o něco níže pak Zachariáš, Alžběta, Jan Křtitel a Josef), na jedenáctimetrovém sloupu pak ční do výše sousoší, po němž je sloup pojmenován. Na sloupu je umístěn latinský chronogram a též zajímavý český nápis, z něhož se lze ledacos dozvědět.

Otázka dne zní:

Jak se sloup na náměstí jmenuje a kdo ho nechal vystavět?

Dnes si dovolujeme i podotázku pro experty - dokážete spočítat z latinských číslic v chronogramu rok údajného postavení sloupu? (malá nápověda: dělá se to tak, že si opíšete všechna velká písmena v latinském nápisu, seřadíte je v pořadí tisícovky, pětistovky, stovky desítky, pětky a jednotky a všechno to sečtete)

Těšíme se na odpovědi!
Správná odpověď ze včerejška zní: socha na kašně zobrazuje Krakonoše. Pán Krkonoš drží v ruce hůl. Nová kopie této sochy umístěná letos místo originálu je vyrobena z bronzu.
Redakce obdržela pouze dvě správné odpovědi - od J. Maršálka a Nely Knapové. Na oba čeká knížka v redakci!!!

DĚTSKÁ SCÉNA

CO DNES A CO ZÍTRA

ČTĚTE

neděle 24. 6.

7.00 - 8.00	snídaně - recitátoři		
7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé		
8.00 - 8.45	dílna pro recitátory II. kat.		SLŠ-2
	dílna pro recitátory III. kat.		SLŠ-3
	dílna pro recitátory IV. kat.		SLŠ-4
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé		
	= seminář B		MěÚ
	= seminář C		Nivy
	= seminář D		ZUŠ-D
9.00 - 11.00	vystoupení recitátorů IV. kat.		SLŠ-A
11.00 - 12.30	oběd - recitátoři, seminaristé A		
12.30 - 14.00	oběd - soubory, seminaristé B, C, D		
12.30 - 14.00	beseda lektorského sboru s recitátory IV. kategorie a jejich doprovodem		SLŠ-A
	diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a III. kat. + seminář A		SLŠ-1
	dílna pro recitátory II. kat.		SLŠ-2
	dílna pro recitátory III. kat.		SLŠ-3
14.30 - 16.40	2. blok vystoupení souborů		
	* MOMO		ND
	DDS Brnkadla CVČ Lužánky Brno		
	* Pět holek na krku		kino
	LDO ZUŠ Uherské Hradiště		
17.30 - 18.45	diskusní klub pro seminaristy		MěÚ
17.30 - 18.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů		ND-S
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé		
20.15 - 20.35	3. vystoupení souborů 2. Bloku		
	* Je mojí vlastí hradba ghett		kino
	Recitační soubor Ťapka ZŠ Znojmo		

pondělí 25. 6.

7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé		
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé		
	= seminář A		ND-1
	= seminář B		MěÚ
	= seminář C		Nivy
	= seminář D		ZUŠ-D
9.00 - 11.15	3. blok vystoupení souborů		ND/
	představení pro veřejnost (viz odpolední blok)		kino
12.30 - 13.45	oběd - soubory, seminaristé		
14.00 - 16.30	3. blok vystoupení souborů		
	* Tom Sawyer		ND
	Turnovské divadelní studio		
	* Za Ludmilou!		ND
	HOP-HOP ZUŠ Ostrov		
	* Když kdo má rád koho		kino
	Horní-Dolní, dramatický kroužek ZŠ Sloupnice		
17.00 - 18.45	diskusní klub pro seminaristy		MěÚ
17.00 - 18.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů		ND-S
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé		

Legenda:
SLŠ – Střední lesnická škola
MěÚ – Městský úřad
ND – Národní dům
Kino – kino
ZUŠ – Základní umělecká škola

TRUTSPEKTORÁT
Č.J. MMI212806

SCHVÁLENO

PŘIPRAVENO K TISKU

22. 6. 200

Deník dětské scény - Trutnov 2001. Číslo 2.
Redakce: Roman Černík, Iva Dvořáková, Anička Trčková, Zdeněk Dlabola, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Redakce příspěvků z regionálních přehlídek: Jakub Hulák. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 24.6.2001 v 1.30. Vychází - 24.6.2001 v 12.00. Náklad - 300ks.

STÁVKA
PRO DNY 22. - 28. 6.
SCHVÁLENO

Jailbirdův výchovný zákon

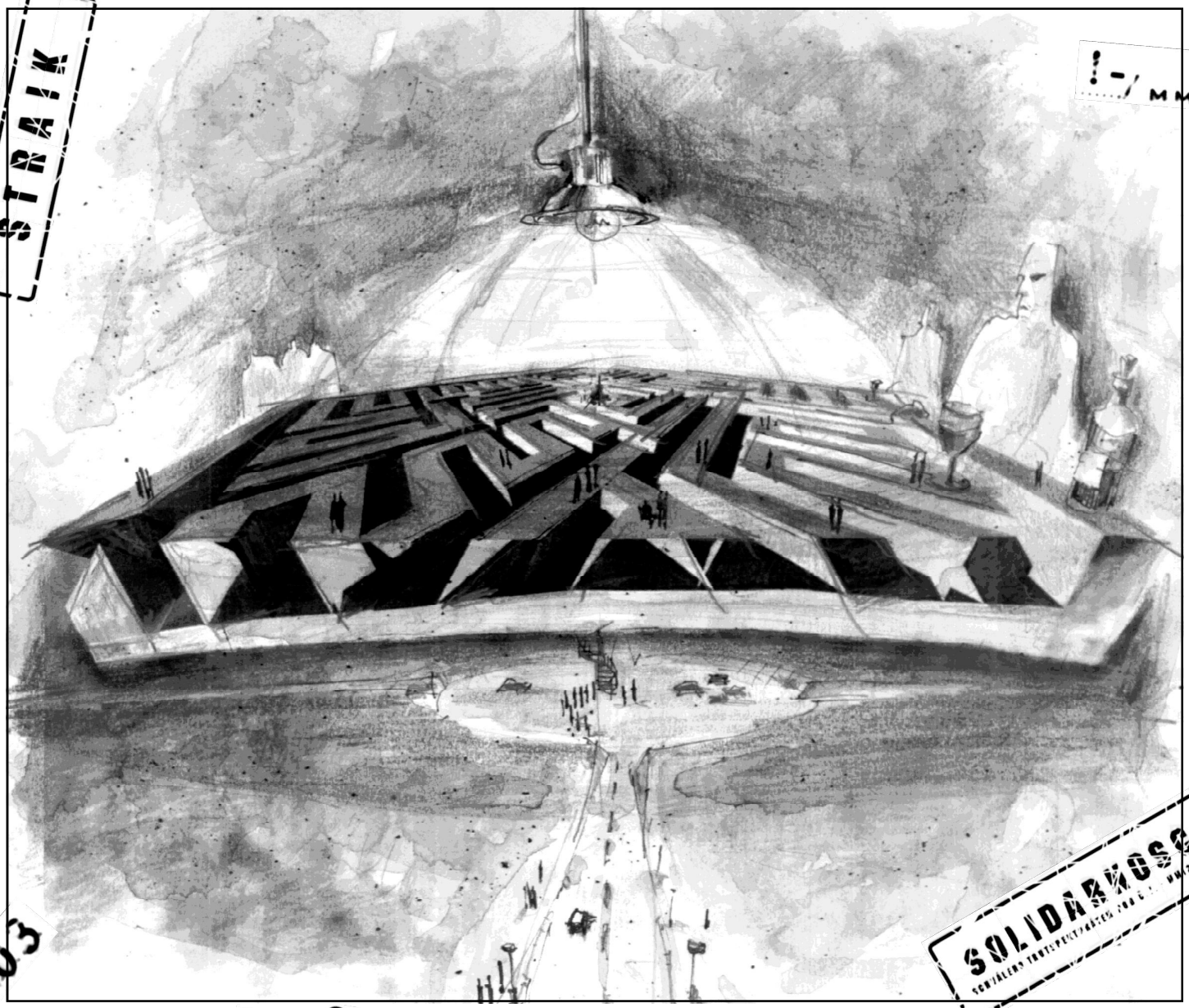
Nejlepší učitelé by pravděpodobně byli bývalí trestanci, ale ti nemají o učitelská místa zájem.

22. - 28. 6. 2001

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 3 pondělí - 25. června 2001

TRUTNOV

Z MATĚJOVA POKOJE
1P/2ND

Dneska jsem tu zůstal sám. Překvapeně jsem se díval za trutspektory - Křištofem, Bolkem, Agnieškou, Lolkem a Jadvigou, kteří běželi a padali ze schodů, přičemž se z jejich hrdel ozýval řev: ***„Solidarnošč! Straik - koležanky! Formacja! Bardzo magiczna, mysticzna, bombasticzna!!!“*** *Stihli mi přivázat diktafon na krk a zapnout nahrávání. Obešel jsem několik seminářů a představení. Pak jsem to zalomil. Uvidím, třeba už si zítra zase budu moct otvírat svobodně koš a tvořivě nakládat s kefírem. A třeba se zase dostaví ta uklízečka s mýdlovou vodou. Zdá se mi totiž, že na mně nějak zapomněla. Tak, solidarnošč!*

DNE 22. - 28. 6. 200

NA KOBEREČKU U

Otázky z dotazníku, jež dával svým přátelům v pařížských kavárnách Marcel Proust, jsme položili tentokrát členkám lektorského sboru sólové recitace

Irině Ulrychové (pedagog DAMU Praha)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Že přišel na návštěvu strýček a musel sklonit hlavu, aby se nepraštil o strop. To mi mohly být tak 2-3 roky.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Těch je! Na prvním místě depresivnost, na druhém čím dál větší nesmělost, introvertnost.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

Pořád jsem velmi ráda učitelkou dramaťáku, ale jsou chvíle, kdy toužím být knihovnicí nebo vyrábět hrnečky.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

Inspirací je mi Gilgameš a jeho touha po nesmrtelnosti. Vymazala bych prototyp diktátora.

Jaké mužské vlastnosti si vážíte?

Samozřejmé klidné síly.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Želví.

Do jakých dveří nevstupujete?

Tam, kde je napsáno: Neklepejte a vyčkejte příchodu sestry.

Josefu Valentovi (pedagog FF UK, DAMU)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Mám utkvělý dojem, že si vzpomínám, jak jsem ve věku kolem dvou let spadl ze schodů a mám dodnes rozčísnutou leb. Ale nejsem si tím jist, protože to vidím disociovaně jako film.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Ješitnost a někdy akurátnost.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

U železnice, ale těžce to soupeří se stráží ochrany přírody.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

To je pro exhistorika těžká otázka. Nevymazal bych žádnou, i když jsou mi některé nejodpornější.
Něco mezi tím by byl Otakar Kádner, první doopravdy profesor pedagogiky - byl to systematik, v jádru pozitivista, měl humor, byl dobrý učitel (i když byl univerzitním profesorem) a byl permanentně neučesanej.

Jaké ženské vlastnosti si vážíte?

Když mi nepřipomínají chlapy.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Abych co nejméně ubližoval druhým i sobě - s tím, že vím, že nemůžu vždycky pomoci, natož prospět a tak si střežím tu linku neubližovat.

Do jakých dveří nevstupujete?

Na dámské WC. Ale chystám se na to, protože jsem tam ještě nikdy nebyl. Nebo dveře psychoterapie, náboženství atd.

KARTOTÉKA DS 2001

- POSVÍTILI JSME SI NA

... seminář
- Práce s dětmi z perspektivy dítěte

Vstupujeme do atypické místnosti, do malého sálu MěÚ, a pomalu si zvykáme na malou intenzitu světla. Poměrně tmavá místnost se však za několik okamžiků prosvěcuje reprodukovanými zvuky neznámých strunných nástrojů, ke kterým se přidává zpěv mužů a žen ze vzdálené a exotické Afriky. Tlumočnice Alžběta Dvořáková rozdává všem seminaristům informační materiály. Stojí v nich: „Tanec v Africe není pouze druhem zábavy, ale je hluboce zakořeněn v rytmu našich životů. Autentický rytmus našeho bijícího srdce ovlivňuje náš puls v daných intervalech života, v různých obdobích našeho vývoje, a na jeho základě jednotlivec odpovídá na očekávané normy, hodnoty a ideály společnosti."

Začíná rozcvička. (V našich zeměpisných šířkách by člověk na začátku lekce očekával spíše hru na babu.) Zpočátku, prvních několik vteřin se zdá, že jde o poměrně standardní záležitost, jenže všechno je jinak. Pomalé a vláčné pohyby se proměňují. Všichni seminaristé stojí ve velkém kruhu se svým lektorem a kopírují jeho pohybové kreace. Je to svěží, neotřelé, plné energie, emocí a vnitřního náboje. Pohyby se zrychlují, rostou a mění charakter. Seminaristé, tedy tanečníci, visí svými pohledy na vůdci celého společenství a i já se zapomínám. Již nejsem nestranným a odměřeným pozorovatelem. Sleduji pohyby, které znám jen z televize, jsem fascinován, unesen. Je v tom kus magie, začínají tleskat do rytmu. Schází tu jen chýše, žár afrického slunce, antilopy…. odkládám blok a sundávám si sandály, snad budu o kousek blíž, šel bych mezi ně, ale nemohu, jsou již příliš daleko.

Všichni seminaristé jsou pohybově nadaní. A i kdyby nebyli, strhne je spontánnost a autentičnost celého dění. A přece. Ačkoliv jsou všichni skvělí, uvolnění a jejich pohyb je přirozený, má ve svém projevu Frank Katoola něco…., jde o jemnou práci s těžištěm, detaily v tělovém napětí, dynamiku pohybu, mnoho maličkostí a drobností, jež vypovídají o kořenech, tradicích, životním stylu, koloritu a kultuře obyvatel Ugandy. Ach! Jo! Jojojoj!

Po rozcvičce jsou všichni udýchaní a ranní únava je zapomenuta. Jeden z anglicky mluvících seminaristů volá: „Break, break…" Smích! Lektor shrnuje minulé dopolední setkání. Včera šlo především o to, cítit hudbu a rozvíjet

emoce. Dnes se budou zajímat o možnosti jak poznat děti jako jednotlivce. Nabízí - nechejte děti vyprávět příběhy, zpívat nebo jen povídat, co budou chtít. Přitom jen pozorně naslouchejte, všímejte si detailů a vnímejte jejich reakce. Tak se o nich dozvíte mnohé.

V další fázi semináře, po obsáhlém povídání o dětech, jejich potřebách, po zdůraznění potřebnosti týmové práce a výchovy dětí v jasně vymezených hranicích chování a jednání, se seminaristé, jejichž složení mi připomnělo včerejší diskusní klub, ve kterém se hovořilo o malém zastoupení chlapců v divadelních souborech, rozdělili do tří skupin. (Jestli někoho zajímá poměr M:Ž v tomto případě, doufám, že jsem dobře počítal - 3:14) Úkolem každé skupiny bylo najít si příběh, se kterým by začala pracovat. Jelikož nikdo dlouho nic nenavrhoval, lektor se pokusil pomoci, k mému překvapení navrhl příběh Budulínka. (Typicky ugandský příběh, není-liž pravda.) Skupiny dlouho vybírají a přebírají a hledají. Naleznou! Jejich úkolem je sdělit příběh s využitím pohybových, rytmických a zvukových, převážně nonverbálních prostředků, zvýrazněním emocí postav a nálady příběhu či situací. Samostatná práce ve skupinách byla poměrně dlouhá. K dispozici byly bubínky a mnoho jiných etnických hudebních nástrojů. Anglicky hovořící skupina si vybrala irský příběh o labutích, které byly 400 let zakleté a po vysvobození se nedokázaly sžít se světem, který se pro ně stal s odstupem času cizím. Další parta se nechala nalákat Budulínkem a poslední liškou běžící k Táboru. Všechna témata byla skvostně ztvárněna a je nemožné dopodrobna vylíčit všechnu tu radost, imaginativnost, spontánnost a jiné –osti, a proto se o to ani nehodlám pokoušet.

Další část práce byla přípravnou pro zítřejší den. Ze zadání a následné diskuse vyplynulo, že při dalším tvoření budou všechny skupiny společně čerpat z motivů a témat již zpracovaných příběhů a pokusí se z jednotlivých situací vytvořit příběh nový.

A na závěr opět něco nepopsatelného. Seminaristé se naučili zpívat lidovou píseň, kterou zpívají na hranicích Ugandy a Konga dívky ve věku 12 - 16 let. Každý ze čtenářů nechť posoudí sám: (zápis výslovnosti i překlad jsou volnějšího rázu)

č.j. 003 / MMI

Gaza
Pio pio amba je mama
Bam čača mama na moana

Buď sám sebou
Podívej se na matku a na dítě
A podívej se na ně, jak krásně tančí.

Seminář pro dnešek skončil, ale práce bude ještě čtyři dny pokračovat. Co další setkání přinesou? Jak se práce bude vyvíjet? Dnes ještě budu s F.K. připravovat rozhovor, nesmím se jej na to zapomenout zeptat.

Matěj

ODPOSLOUCHÁNO

... v diskusním klubu pro doprovod sólových recitátorů IV. kategorie a seminář A

Lektor: stále Jaroslav Provazník
Místo: SLŠ učebna 1
Stav elektrospotřebičů:
z provozu je vyřazen nejen lustr, ale pravděpodobně všechny elektrospotřebiče v budově
(pozn.: Obava viníka, že vychladnou hadi, je tedy zcela oprávněná)

Tentokrát (a už naposledy) o vystoupeních recitátorů IV. kategorie

Lektor se na místo schůzky dostavil v dobré náladě a s úsměvem v tváři, debatníci byli též v dobrém rozmaru, jen poloprobuzená trutspektorka měla menší problémy s adaptací. J. Provazník stručně shrnul včerejší sezení a zopakoval, oč se všichni společně snažili (kritéria nahlížení na dětskou recitaci – stránku vnější techniky, vnitřního vybavení přednašeče, roli učitele při přípravě přednesového textu). Připomněl, že poslední „ povídací“ den by krom IV. kategorie měl brát v potaz i všechny tři přehlídkové dny jako celek.

Poté došlo k rozdělení účastníků na 3 skupiny – rodiče, učitelé a frekventanti semináře A. Úkol měli všichni stejný, pořídit si seznam vystoupení, o kterých by dnes chtěli mluvit – i s uvedením důvodu. Všichni se pustili do práce, Jaroslav začal procházet své poznámky a po chvilce využil metodu časového omezení a stanovil přesný čas ukončení výběru na 2 minuty. Tři diskutující kroužky zvýšily své úsilí a výběr dokončily ve stanoveném limitu. Poté lektor vyzval všechny skupiny, aby své návrhy přednesly a zdůvodnily. To se stalo a jejich výčet ukázal, že některá témata zvolily dvě skupiny nezávisle na sobě. Při debatě byly otevřeny nejdříve nejčetnější návrhy, které se povětšinou týkaly dramaturgického výběru textu, ale došlo i na konkrétní přednašečské výkony. Detailní popis debaty by asi mnoho nového nepřinesl, a proto se pokusím spíše zobecnit. Jedním ze zajímavých témat byla otázka, jak dnes interpretovat texty klasiků, zvláště pak Jana Nerudy. Takřka každý projevil svůj názor, leckdy značně subjektivní, ale pro mapování této oblasti potřebný a zajímavý. Další dramaturgickou otázkou byla interpretace textů Václava Čtvrtka, které se také objevily dva a dokonce ze stejné sbírečky lechtivých dospěláckých pověstí. Mnoho se mluvilo o vnitřním nasazení recitátora a o tom, jak někdy vlastní tělo trochu zklame přednašeče nekontrolovanou reakcí a nebo zmate (v případě kontrastu dosud dětské postavy a velké intelektové vyspělosti) posluchače. Debatou prošly i konkrétní případy, v nichž text nedošel sdělení a nebo způsob jeho výkladu prozradil, že nebyl zcela pochopen v druhém plánu. Líbilo se mi, že debata byla věcná a nezůstávala na úrovni „dojmologie“ a že parta učitelů, rodičů a seminaristů své názory dokládala co možná nejkonkrétněji. Svůj podíl na tom má i způsob moderování debaty Jaroslavem Provazníkem.

Semináři A, seskupení rodičů a učitelů, děkuji za zajímavě strávený čas poobědní.

t.j. 003 / MMI

Matěj

ODPOSLOUCHÁNO

.... na rozborovém semináři pro sólisty IV. kategorie

Neděle 24.6. byla posledním dnem první části Dětské scény, věnované sólovému přednesu. Finále recitátorů obstarala IV. kategorie. Nejstarší a ve velké většině již ostřílení účastníci národní přehlídky si rozborový seminář přišli užít. Možná to bylo podtrženo právě závěrem jejich pobytu, kdy kromě vlastního vystoupení bylo třeba trochu myslet na časy odjezdů, ale hlavně na výměny adres a domluvy dalších kontaktů s přáteli, s nimiž po tři dny nejen poslouchali mladší kolegy, ale také tvořivě pracovali ve svém semináři (jeden zachycený příklad za všechny: před budovou SLŠ si chlapec s dívkou vyměňují adresy. On: „Určitě se uvidíme“.Ona: „Tak třeba zase za rok, jen aby nám tu přehlídku nezrušili.“ On: „To abysme jim to ministerstvo školství vyhodili do povětří, to by ještě viděli.“ - zachyceno C3) Výše uvedenými faktory však nebyl běh rozborového klubu nijak poznamenán. Zahajovalo se opět půl hodiny po poledni v aule SLŠ.

Lektoři však poslední den nezůstali beze změn. Za Emu Zámečníkovou, jež musela z pracovních důvodů předčasně odcestovat, nahradila ve dvojici s Alenou Palarčíkovou Eliška Herdová. Rozestavení diskutujících dvojic i způsob komunikace s recitátory zůstal zachován: Radek Marušák a Zuzana Dvořáková v horním pravém rohu místnosti, v levém dolním „okenním“ rohu Alena Palarčíková s Eliškou Herdovou a u nejblíže dveřím Jiřina Lhotská a Martina Longinová na místě nejbližším pro vcházející recitátory. Jen přicházení a odcházení bylo tentokrát více. Hlavně kolem blížící se druhé přibývalo loučení přes místnost slovy, pohledy a gesty.

A lektoři? Stejně jako v předchozí dny byli velice vstřícní, pozorní, citliví a přemýšliví, obraceli se především k recitátorům samým. Pozorovatele v následném drobném rozhovoru zajímalo, zda se jinak mluví k jednotlivým kategoriím (jde spíše o volbu slovníku, ale přístup se snažíme mít stejný, jinak to nejde, shodovali se Jiřina L. a Martina L.). Mluvilo se o individualitě každého recitátora, o jeho vlastních názorech, o jeho cestě. Výraznějším tématem, které se podařilo pozorovateli zachytit, byly úvahy o vlastním interpretově postoji, o vztahu ke skutečné výpovědi (**„nejde jen o kultivovanost a dobrou techniku, ale také o názor na to, proč a co říkám“ - *otázky po smyslu textů a důvodech jejich interpretace:***

„Textu je třeba nejdříve rozumět, vyložit si jej, teprve pak jej mohu nějak zpracovat a svým způsobem nabídnout. Netančím-li ráda, nemohu pravdivě, vyprávět cizími slovy o lásce k tanci, ono se to vždycky někudy vyklube, nějak se to prozradí.“

Lektoři se velmi otevřeně, ale se stálým pozitivním akcentem, věcně dobírali odpovědí. „Možná to při čtení vypadá jako fráze, ale tyto rozhovory byly o skutečném partnerství lektora a recitátora, skoro by se chtělo napsat o pohledu staršího kamaráda na práci blízkého přítele.“

(zápis ID 7 in: DDS str. MMI2406 – 26).

Bylo zajímavé sledovat, jak se recitátoři snažili porovnávat slova jednotlivých dvojic. Proto také téměř všichni obešli celý trojlístek lektorských dvojic. Možná právě tady se projevovala u řady interpretů zkušenost s přehlídkou, dokázali si vybírat z drobných odlišností v přístupu lektorů. Také již většinou nepotřebovali tolik mít za zády svůj doprovod, byli schopni si nejen vybírat, ke komu dojdou, ale také jak sami budou svou práci diskutovat. Inu zkušenost, která se hodí i do obecného života. Je to tak.

Zapsal Matěj

(doplněk ke zprávě: Pro pozorovatele bylo velkým zážitkem alespoň ve chvilce zhlédnout kousíček lektorského loučení. Možná by bylo užitečné vidět a zažít i pro samotné recitátory a jejich doprovod, jak se lektoři přátelsky oceňují a navzájem si říkají, co jim na přístupu toho druhého bylo milé, co jim pomáhalo, jak jim společně bylo dobře. Možná, že tento drobný pozorovatelský vpád pomohl poodhalit, proč se recitace letos odehrávala v příjemné atmosféře. Konec konců tajemnice lektorského sboru Olina K. prohlásila: „Víte, chci Vám říci, že na Dětské scéně jsem již poněkolikáté, vždycky byli lektoři hodně dobří, ale letos jste překonali všechny…“).

MMI2506-39

P R Ů V A N

č.3

vstup starším 18-ti let zakázán

Dokonale vyvětráno

aneb okluzní průlet skrze sobotní představení sepsaný na kůži (opět gauč v kině) s členy divadla HUDRADLA

1) Momo - **BRNKADLA, CVČ Lužánky Brno**

Chaos. Mě se líbilo, že si vzali takovou „těžkou kládu". Nebyly tam domakané přechody - světlo/tma, přestavby. Téma jsme pochopili. Představení jsme viděli potřetí. Nechápeme ale, proč se tam na začátku objevila loď. Nechápala jsem postavu Věčného Tajfunu. Bylo je dobře slyšet. Menší děti, které držely papírové domy, si mezi sebou povídaly a plazily na sebe jazyky, a to mě rušilo. Některé scény mi přišly zbytečné - viz řízek a rizoto. Možná by to chtělo trochu zkrátit.

2) Pět holek na krku - **LDO ZUŠ Uherské Hradiště**

Mě strašně mrzelo, že ten kluk mluvil tak potichu a já tak neslyšela to, co mohlo být důležité. Líbila se mi jeho intonace, v podtextu vyzněly věci, které asi menší děti nepochopily, my ano. Hledala jsem na scéně telefon, přišlo mi divné, že odpovídá rovnou z postele. To mě zase vůbec nevadilo. Nechápala jsem, že dívka měla na sobě celou dobu pyžamo a že na scéně stála postel pořád. Téma bylo hodně aktuální, z reality. Celkem se nám to líbilo.

3) Je mojí vlastí hradba ghett - **Ťapka, ZŠ Vídeňská, Znojmo**

Je strašně pěkný, že to hrají. Lidi by si to měli připomínat a mít k tomu úctu. Líbila se mi práce se sedmiramenným svícnem. Měli jednoduchou a hezkou scénu. Mohli by možná využít ještě i další verše, o kterých říkali, že je ten čtrnáctiletý chlapec napsal. Mě by se líbilo, kdyby k tomu pouštěli diapozitivy, celou dobu tam jen stojí. Možná by tak dokázali lidi víc vtáhnout do děje, podtrhli by téma.

Klimatizace pocitů recitátorů IV. kategorie

Po nedělním ranním přednesu byli ihned provětráni tito následující: Eva Marková, Radka Hrotková, Alena Skuhrovcová, Milan Novotný, Julie Goetzová. Všichni pouštěli po větru slova, která byla ihned zachycena.

...Jsem hrůzou bez sebe...mám křeč do kolena...uvolnění...jsem ráda, že to mám za sebou a je mi to trochu líto...smích...porota....autogramy až na letišti....já bych tady ještě byla...až do čtvrtka...nemůžeme si připlatit tělocvičnu?...hrubej koberec...spící porota...je mi, jako kdyby mě někdo vykuchal a vysál...líbilo se mi, když mi někdo řekl, že se mu to líbilo...

Trutnovské bubny (druhý pohled recitátorek)

ČT: Po vyčerpávající, šestihodinové, štrece skrze Českou republiku jsme konečně vypadly z autobusu. Po milém uvítacím rituálu (odevzdání poplatků a tak) jsme byly vylákány do parku exotickými zvuky. Ten podvečer se nám o program postarala skupinka svobodomyslných mladíků, vyhrávajících na africké nástroje na odlehlém trávníčku. Ono bubnování se nám vrylo do paměti.

PÁ: Náplň dne je perfektní. Přednesy, dílny, strava..nemaj chybu. Pesimisté skuhrají, že čtyři dny organizované zábavy nestačí (drazí pořadatelé, příště tak týden!). Večer klimbá nejedno oko, bylo to namáhavé. V tělocvičně nám opět rozproudily krev vtipné ukázky ze seminářů. Následná disko je započata a ukončena dunivým hlasem bubnů. Kroutíc se, dovádějíc a juchajíc a blbnuvší v útvaru „had", vytváříme si jistou spojitost mezi bubnováním a abnormálně příjemně stráveným časem.

SO: Teorie potvrzena

12 a 3/4 hodiny nabitých legrací, hrami, poezií, dobrou náladou, vstřícnou atmosférou a jiskřivými úsměvy (přičemž už skuhrají i optimisté) opět uzavřel epilog úchvatné taneční mozaiky, jak jinak, než-li podmanivé bubnování.

Závěr: Nedělního večera se již nedočkáme. Odjezd se nemilosrdně blíží. Bude se nám stýskat, ale kdykoliv zaslechneme rytmické údery bonga, vzpomeneme na tyto jedinečné chvíle v Trutnově. Kéž se poštěstí slechu i vám. Legendární bubny žijí dál v odkazu našich nových přátel.

ER.HÁ. a Á.ES

Ofuk recitátorky ze IV. kategorie - Julie Goetzové

Průvan v neděli lehce oválí tvář recitátorky, která vystoupila s přednesem básně Jana Skácela - Déšť. Jemné, ženské, silné...

Průvan: Můžeš popsat svou cestu k přednesu?

Julie: Přišla jsem do dramaťáku, kde byla naše zlatá paní učitelka. Taková naše všeobjímající koule. Nejdřív jsem se recitace bála, teď mě to hrozně naplňuje.

P: Pokolikáté přednášíš na celostátní přehlídce?

Julie: Jsem tu počtvrté. Úroveň pořád stoupá. Letos to bylo asi úplně nejpříjemnější. Na všechno bylo hodně času.

P: Jak bys hodnotila své dnešní „spolurecitátory"?

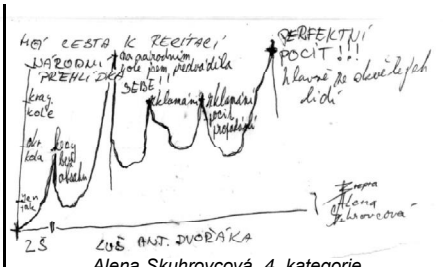
Dnešní recitátory...nevím. Líbila se mi více II. a II. kategorie, nejlepší byl přednes textu Kolo.

P: Po svém přednesu jsi vypadala zklamaně...

Julie: Já jsem se na své vystoupení strašně těšila, říkala jsem si, jak to pěkně řeknu. Pak jsem ale cítila nějaký blok, nebyla jsem v tom dešti a neviděla jsem ho tak silně, jak jsem zvyklá, a tak jsem se do toho trošku nutila.

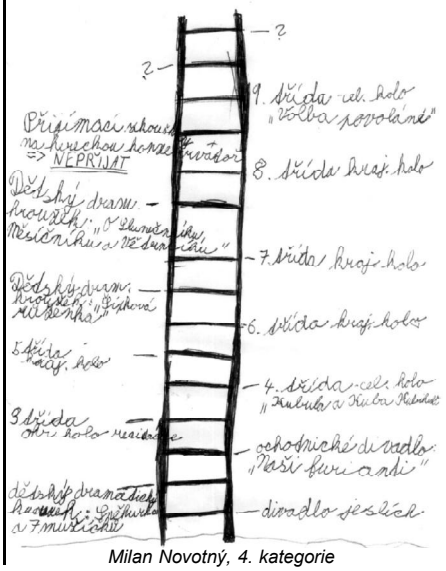
P: Proč sis jako text vybrala právě Déšť od Jana Skácela?

Julie: Mám strašně ráda Skácela - cítila jsem, že bych tenhle rok chtěla recitovat něco od něj - něco takového krásného, pozitivního, a Déšť byl přímo pro mě.

Alena Skuhrovcová, 4. kategorie

Cesty k přednesu

Milan Novotný, 4. kategorie

P R Ů V A N

č.3

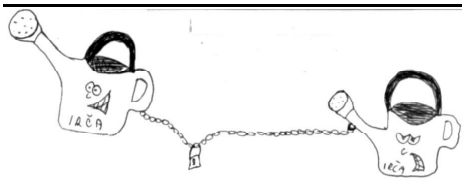
v s t u p s t a r š í m 1 8 - t i l e t z a k á z á n

Kdo je kdo ?

Soubor HOP - HOP, ZUŠ Ostrov

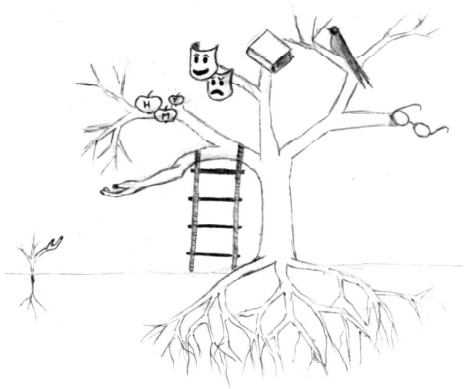
Pod vedením ...

Hraje v pondělí v ND ...

Studio Divadlo Dagmar, Karlovy Vary

Hraje v pondělí ...

Horní - Dolní, Dramatický kroužek ZŠ Sloupnice /pondělí, kino/

Od letošního roku se jmenujeme HORNÍ - DOLNÍ, to proto, že jsme ze 7 km dlouhé vesnice - Sloupnice (blízko Litomyšle), která měla vždycky dvě části: horní a dolní. Do školy se sjíždíme asi doprostřed - jedni zdola, druzí zhora. Je nás 19, nejmladší jsou žákyně 3.třídy a nejstarší jsou naše zlaté deváťačky.

V našem kolektivu jsou pouze 4 (krásní) kluci - ze 6. třídy. Ale také 15 krásných dívek. Do Trutnova jsme se dostali díky našim učitelkám. Také jsme rádi, že je tu s námi náš František - pomocník. Doufáme, že se naše vystoupení podaří.

I když hrajeme lidové pásmo o lásce, zahrajeme si rádi i fotbal. Máme rádi hudbu, jako „The Offspring“, „Metalica“, „Lucie“, „Holki“ atd. Máme rádi školní diksotéky, které pořádáme u nás ve školní tělocvičně ve Sloupnici.

Ahoj, Horní - Dolní!!!!

Dětská scéna a můj názor na její průběh

Čtvrtek – Příjezd byl nekomplikovaný. Podle zelených šipek jsme se dobře orientovali. Paní v prezentaci byly milé. Navečer jsme se ubytovali. Pokoje byly pěkné. Šli jsme se ještě projít ke kapličce na místo, kde byla bitva roku 1866… Usínali jsme a těšili se, co bude příštího dne.

Pátek – Snídaně – eňoňuňo, ale ZÁSADNĚ NEPŘIDÁVAJÍ MÁSLO! (Mají ho přesně na osobu, 1 osoba = 1 plátek másla). 8.15 něco jako zahájení, ale ne však úplné zahájení. 8.30 odvedly si nás lektorky do pracovny – do třídy. Začalo seznámení: Katka, Lenka, Jonáš…Nezapamatovatelné. Ale stal se zázrak – pamatovala jsem si to. Pak následovaly hry. A hrálo se a hrálo až do 11.00.

Pokračování příště, Veronika Kubová

ještě k dílně pro recitátory 2. kategorie ...

Vichry z holandských dílen a hor

Byli jsme rozděleni na dvě skupiny, byli tam překladatelé. Hráli jsem hry a cvičení - podobné jako děláme na dramaťáku. Například jsme stáli v kruhu a hráli na sopky. Postupně jsme vřeli a pak vybuchli. Také jsme stáli ve dvou kroužcích, menší byl uvnitř většího, byli jsme čely k sobě. Každému jsme něco popřáli, pak se otočili o jednoho člověka dál a zase něco popřáli, a tak jsme se seznámili a všichni si popovídali ...

My jsme zkoušeli dělat zvuky od nejslabšího po nejsilnější. Vždycky, když to došlo až nahoru, jsme pak říkali, co si právě představujeme a doprovázeli to pohybem. V jedné polovině jsme nacvičovali příběh o indiánech, kteří dávali oběť bohům.

Zkusili jsme něco nového, poznali jiné soubory, naučili se s nimi komunikovat. Líbilo se mi, že na nás Holaňďané mluvili anglicky, takže když jsme něco předváděli, museli jsme to udělat hodně výrazné v pohybu i gestech.

Vyplynulo z řeči členů souboru LDO ZUŠ Uherské Hradiště (Willy a Chlupatec) o nedělní dětské dílně

22.-28.6.-2001
!-ZACHYCENO-!
DNE ... 6.2001

Frank Katoola

Otázka první – zahřívací

Jak jste se ocitl na Dětské scéně 2001 v Trutnově?

V roce 1994 jsem se v Německu setkal s jednou z vedoucích osobností dětského divadla v České republice. Pak jsme se znovu setkali v Japonsku na festivalu dětského amatérského divadla, kde viděl moji práci a na základě toho mě sem pozval.

Otázka druhá – tázací

Jak byste charakterizoval Vaši profesi?

Původně jsem učitel, ale taky jsem studoval divadlo, takže jsem se začal zabývat divadlem a tancem. V současné době vedu základní školu v Ugandě a tam se zabývám choreografií a psaním divadelních her pro děti.

Otázka třetí – s výrazně zvídavým kontextem

Co to obnáší vést v Ugandě základní školu?

U nás jsou státní školy a potom ještě soukromé školy. Některé soukromé školy jsou komerční a jde jim o to vydělat peníze. Ale některé přihlížejí k osobnosti dětí a pracují s nimi na osobnostní úrovni. Některé školy pracují pro instituce jako církev, a také jsou školy pro mentálně nebo fyzicky handicapované lidi. Myslím, že naše škola je první školou, která kromě běžné výuky také podporuje divadelní umění.

Otázka čtvrtá – hloubavě dloubavá

Jakým způsobem dochází k propojení učebního procesu s divadlem?

Záleží to na rozvrhu hodin. Většina rodičů v Ugandě by chtěla, aby jejich děti pracovaly podle běžného rozvrhu hodin. V Ugandě je ten problém, že se umění spíše zanedbává. Hlavním trendem je učit se matematiku apod. V naší škole si myslíme, že je dost času na obvyklé předměty i na umění. Jednak máme zvláštní hodiny divadla a hereckého umění, dále pak v ušetřeném čase po večerech a o víkendech máme zvláštní programy, které rozvíjejí různé druhy umění. Každý rok také děláme projekt divadla ve výchově, putujeme po městech a po vesnicích a tak předkládáme jednotlivým společenstvím různé sociální otázky jako plánování rodiny, úmrtnost dětí, AIDS atd. Tyto aktivity děláme zadarmo. Dalším záměrem této školy je pomoci dětem, které mají talent, ale nemají peníze. Kromě 202 dětí, kterým školu platí rodiče, máme v současné době 23 dětí, které sponzoruje škola.

Otázka pátá - odbočovací

Na semináři jste říkal, že děti si vybírají často témata divadelních her samy. Jaká témata jsou to nejčastěji?

Nejčastěji - dětská práva, ochrana dívek, témata, která se týkají života dětí žijících na ulici a chudoby. Často se o chudobě mluví v souvislosti s tím, že děti kvůli ní nemohou chodit do školy. Také si vybírají témata hravá, o zvířatech apod.

Otázka šestá – na kruhovém objezdu

Na semináři jste doporučoval, aby děti vyprávěly příběhy. Máte také svůj příběh?

Narodil jsem se v Ugandě a byl jsem tam vychován. Na základní škole jsem se trochu věnoval hudbě, ale na střední škole mnohem víc. Věnoval jsem se také tanci a herectví. Ve třídě jsem byl vůdčí osobností, která řídila zábavu. Po střední škole jsem šel na vysokou pedagogickou školu a pak jsem absolvoval ještě divadelní akademii. Nakonec jsem získal vysokoškolský diplom v pedagogice. Nezačal jsem ale učit a začal jsem dělat to, co dělám teď.

Otázka sedmá – návodná

Proč v práci s dětským hercem využíváte především pohybových výrazových prostředků na úkor verbálního projevu?

Především proto, že jednání mluví hlasitěji než slova. I když dospělí herci jsou v pohybu, má to mnohem větší dopad na diváka. Někdy pohyb mnohem silněji předává to poselství, které chcete předat, než slova. Je pravda, že pohyb je mezinárodní záležitostí, dá se jím oslovit téměř kdokoliv. Tento seminář není jen o pohybu, ale o tom, jak děti mohou vytvářet divadlo ze svého úhlu pohledu. Ten je většinou hravý, plný radosti, pak jdou věci mnohem snadněji.

Otázka osmá – protahovací

Jak se Vám pracuje se zdejšími seminaristy?

Myslím, že je to velmi zajímavé, pozitivní. Dobře spolupracují, jsou velmi inteligentní, chápou mnohem rychleji, než jsem myslel. To mi hodně pomáhá.

Otázka devátá – vyskakovací

Myslím, že v určité fázi práce jste si poněkud obtížně rozuměli, museli jste vzájemně vynaložit velké komunikační úsilí, abyste mohli společně pokračovat. Nebylo to způsobeno rozdílností našich kořenů?

Měl jsem taky ten pocit. Nenazval bych to jiné kořeny, ale jiné prostředí. Je přirozené, že tím, kde jsme vyrostli, je ovlivněno naše myšlení, chování a jednání. A to je právě jednou z funkcí divadla, propojit mosty mezi prostředími. Věřím, že člověk, který projde tímto seminářem a podívá se na africkou divadelní hru, jí porozumí mnohem lépe, než ten, který seminářem neprošel. Až budou vytvářet svoje další divadelní hry, budou moci do nich něco nového vložit. Možná využijí muzikálnost, druh pohybu a někdo, kdo tu hru uvidí, to může a nemusí rozpoznat.

Otázka desátá – slíbená

Jak bude seminář pokračovat, jakým směrem jej povedete?

Budeme se snažit udělat na konci nějakou ukázku z toho, o čem jsme včera a dnes mluvili, aby lidé mohli ze semináře odejít s uceleným obrázkem. To je úkol na další dny. Samozřejmě stále bude pohyb a tanec.

Otázka jedenáctá – nepoložená

Matěj

SCHVÁLENO TRUTSPEKTORÁT 2001 22.-28.6.

!-ZACHYCENO-!
DNE ... 6.2001
!-!
DNE 22.-28.6.-2001
TRUTSPEKTORÁT SCHVÁLEN

ODPOSLOUCHÁNO

... již z druhého diskusního klubu pro seminaristy DS

Moderátorka: *Jiřina Lhotská*
Místo: *Malý sál MÚ*
Zaměření: *vystoupení kolektivů (dětských divadelních, recitačních a loutkářských)*

Průběh akce:
Před začátkem rozborového semináře již nikdo nebloudí, seminaristé nejenže prochází "Bílým domem" (místní označení - pozn. Matěj) suverénně, ale tentokrát jim na cestu do suterénu svítí chodbová světla. Inu lektorka dokázala tvořivě využít svých konexí u MP. Sál neobvyklého půdorysu opět obsazuje cca 40 osob nejrůznějšího věku. Opět zasedly typizovaně - v kruhu. Objektů k diskusi méně - dvě představení (obě jihomoravská). Navržený postup stejný - nejdříve první a jako druhé pak druhé. Již v úvodu ohlášen los na budoucího účastníka z řad lektorského sboru - prý padl na Marii Poesovou.

MOMO (Brnkadla CVČ Lužánky)

I v tomto případě se diskutující rozdělili na ty oslovené a ty, kteří, místo oslovení příběhem děvčátka Momo, byli spíše zaskočeni. Jako klíčové téma pro diskusi se postupně odkryla výstavba postavy Momo. Diskutovalo se nad tím, jaký úkol si přinesla do světa? jak a proč se tam vůbec zjevila?. Protože podle dějové stavby měla jakési poslání, které ale nebylo jasné díky malé herecké vyzrálosti. Dalším tématem nesoucím pro diskusi hodně otázek byla volba prostoru. Poloaréna, ale patrně malé dosavadní zkušenosti v práci s ní, zatím neumožnily jevištními prostředky povýšit klíčové okamžiky (např. okamžik, kdy Momo spojuje ruce znepřáteleným, mnozí z diváků neviděli). Podobně nezřetelně se, podle názorů seminaristů, zjevovaly další postavy (metař, průvodce, děti), které však nesly další a podle všeho podstatné důvody. Poměrně často diskutující vyjadřovali obavy o to, jak se zúčastněné děti při tomto představení mohly cítit. Jiné hlasy však oceňovaly setkání několika věkových skupin na jednom kusu. Postatná část diskuse se věnovala snaze pojmenovat si téma - samo představení působilo plakátově, ale podle hlasu z auditoria i v tomto případě musí být téma a použité prostředky formulovány mnohem pregnantněji (i plakát má a vyžaduje svou poetiku).

Dále se hovořilo o časovém vymezení příběhu a vůbec o střídání časových i prostorových souvislostí (divák byl často zmaten náhlou změnou času a struktury). Jako divácky komplikovaná se ukazovala orientace na sdělování slovem než na jevištní jednání. Mluvilo se také o použitých prostředcích (oceněna stínohra a stylizovaný útlak časovým presem - např. rychlojídelna, demonstrace) a míře stylizace postav (v úvodu improvizující děti - vers. Žiži, Pepe želva a "šediváci"). V některých ohlasech zaznělo ocenění společensky angažovaného tématu. Při diskusi právě o tématu se ale také otevřely nevyužité možnosti předlohy (Ende píše o vnitřní ztrátě času, o vztahu mezi měřením a počítáním času a jeho prožíváním) ve vztahu k tématu viděné dramatizace (globalizovaný svět se zrychluje a tím ubírá člověku jeho vlastní prostor?). Do diskusí se svými postřehy odpověďmi a názory velmi zrale vstupovaly i dvě přítomné členky Brnkadel. Pozorovatel podle jejich způsobu diskutování a formulování myšlenek usuzuje, že práce v Brnkadlech je vedena také směrem k celkovému rozvoji a kultivaci osobností - lidí, nejen herců.

PĚT HOLEK NA KRKU (ZUŠ Uherské hradiště)

Diskutující si poměrně rychle pojmenovali témata představení - příběh o první dívčí lásce (ještě sněné), o samotě a potřebě být s někým (rodiče nemají, čas kamarádky jsou divné ...). Více nejasností se ukazovalo podle ohlasů s časovou kompozicí, nebylo jasné zda vše byl Natašin sen, nebo jsme byli svědky časové smyčky. Velký problém našli diskutující v postavě Prince Tichého, nebylo jasné, zda směšnost byla záměrným pokusem o vyhnutí se emocionálním scénám nebo šlo jen o pouhou neobratnost. Jako velmi příjemný a funkční nápad viděli diskutující zachycení Natašina vnitřního světa prostřednictvím Bílé a Černé. Stylizovaný a ukázněný projev obou protagonistek byl oceňován. Ale režijní nedůslednosti i tady pozorní diváci objevili - v jednání obě tyto postavy oscilovaly mezi vnitřními hlasy (svědomí?) a možná imaginárními přítelkyněmi. Oceněna byla kázeň a přesnost dívčích charakterů. Otázkou k další práci na ujasnění času příběhu je i pyžamo jako jediný kostým Nataši.

Přestože se diskutovala včera jen dvě představení, času se opět nedostávalo.

V průběhu diskuse o prvním představení do Malého sálu vstoupila vylosovaná Marie Poesová (přišla v 17:23). Ve vřelé atmosféře kruhu si dokonce po chvíli odložila své elegantní sako. Opět, stejně jako včera Irina Ulrychová, konstatovala, že témata i následné úvahy a názory seminaristů jdou podobným směrem, jímž běží diskuse lektorů. I Marie Poesová si činila pro svou potřebu (?) poznámky.

Zapsal Matěj

ODPOSLOUCHÁNO

... na diskusním klubu s vedoucími souborů

Místo: *opět kolem hranatě oválného stolu v salónku Národního domu*
Čas: *znova trochu po předem stanoveném limitu – naštěstí, alespoň jsme trochu vydechli po představeních*
Počet osob:
celkem 14 (příznačné, 4 členové lekt. sboru, 4 zástupci souborů, 2 tajemníci, 1 fotograf, 1 trutspektor, 2 další osoby)
Omluveni:
1 osoba –(M. Poesová) je na diskusním klubu
Počet diskutovaných představení:
2 (obě moravská)

Z pozice předsedy lektorského sboru zahájil debatu Jaroslav Dejl. Velmi příjemně. Připomněl již včera absolvovaný model – slovo vedoucího souboru o genezi inscenace a potom rozhovor o něm. Úmyslně nepřevádím další body diskuse na tento den, jelikož nebyly striktně dodrženy. Mezi lektorským sborem a vedoucími se rozvinula zajímavá debata, která hledala odpovědi na aktuální otázky, pojmenovávala problémy a oceňovala úspěchy a v níž nebylo důležité, zda ten, kdo právě mluví, je vedoucí, lektor či někdo jiný, ale to, o čem je řeč. Takhle vedená rozprava byla pro mne zajímavým zážitkem, přinesla mi též poučení, že vše je možné, pokud chceme. Dařilo se i občas odlehčovat vtipnými bonmoty. Hranice (tak často diskutovaná v kuloárech) mezi těmi „chytrými“ a „poučovanými“ se nekonala, prostě nebyla. Salónek zůstane v mé paměti lodí, která míří k cíli stále kvalitnějšího divadla a na níž spolupracuje kormidelník s důstojníky i posádkou zcela bez problémů.

Ale už konkrétně k představením:

Momo *(DDS BrnkadlaCVČ Lužánky Brno, vedoucí Petra Rychecká)*

a) geneze představení

Inscenace Momo vznikla z celosouborového projektu, jehož cílem původně jevištní tvar nebyl. S prací na projektu bylo

DNE 22. 06. 2001 č.j. 003 / MMI

započatu v březnu 2000, pokračovalo se na něm na letním táboře, kde se též rozhodlo o realizaci inscenace. Vstupovalo do něj 35 lidí ve třech věkových kategoriích (nejmladší – děti, starší – v představení dospělí, nejstarší – šediváci), dnes jich je 26, ale střídají se, nebývají všichni v každém představení. Premiéra se odehrála v říjnu 2000, dnešní repríza nese číslo 10. Text nosila Petra Rychecká v hlavě delší dobu, postupně se stal aktuálním pro momentální práci. Děti zaujal příběh a pak konkrétní situace např. rychlorestaurantu, květů času, stínohry, šeďáků. Z důležitých témat to byl problém nedostatku času, rodičů, kteří na děti nemají čas, dokonalá panna typu Barbie, zvláštní nepopsatelné kouzlo Momo. Ústřední je však téma času.

b) z rozhovoru o viděném

Mezi pozitiva patří v této inscenaci celá řada věcí, především však obrovské množství skutečně divadelní práce. Celá škála vyjadřovacích prostředků, které byly použity – čili pro inscenaci objeveny, poznány a zvládnuty (např. zvláštní, hluboký hrací prostor čtvercového amfiteátru, stínohra, světla, hudba). Volba hry o silném sociálním tématu, padla i slova o hraničení s politikou (neb šediváci jsou svým charakterem jistým znamením totality) a s globální výchovou, hovořilo se o hře o všech vrstvách společnosti.
Takto pojednané, širokoškálové představení s sebou nutně nese i řadu otázek, nedotažeností či nemožností dotáhnout. Řeč byla např. o zpracování předlohy, o tom, že je nutno při dramatizaci tak rozsáhlé látky na něco rezignovat a že to není vždy snadné – a to i při nejlepší snaze. Pak by ovšem mohlo dojít i k tomu, že z Endeho bohatého a fantazijního světa se stane nakonec plakát. Některým postavám chybělo větší citové zaujetí, měly možná příliš velký úkol nebo ve své roli ještě docela nedozrály. Epický způsob zpracování způsobil, že situace Momo nebyla tak vyhrocena, divák se o ni málo bál, nemusela vyvinout příliš velkou aktivitu, aby své přátele a jejich rodiny zachránila. Jistým problém je i technická vybavenost aktérů, bylo by třeba posilovat mluvní projev k větší srozumitelnosti. Použití nezvyklého hracího prostoru vyžadovalo od aktérů složitou práci s mizanscénou, která nebyla vždy zvládnuta (přestože se dá předpokládat, že u takového představení divák tak trochu počítá s tím, že některou postavu neuvidí z obvyklého úhlu pohledu).

Přes všechny zmíněné nedokonalosti zůstává tato inscenace zajímavým tvarem, který klade na své aktéry neobyčejně vysoké nároky a který přináší dnešnímu dětskému divákovi silné a závažné téma.

Pět holek na krku *(LDO ZUŠ Uherské Hradiště, vedoucí Hana Nemravová)*

a) geneze představení

Soubor existuje již šest let, ale děti se v něm postupně vyměňují, služebně „nejmladší“ člen je v souboru rok. Představení vzniklo jako obrana duševního zdraví souboru. Děti totiž začaly číst pokleslou dívčí literaturu a knížka Ivy Hercíkové Pět holek na krku jim byla nabídnuta jako protiváha, protože je zaměřena především na vnitřní svět hrdinky (oproti zmíněným knihách L. Lanczové, která se zabývá jen prvoplánovými příběhy a jejíž postavy vnitřní život prostě nemají). Pak nastala doba hledání a mapování, tvarování, dnešní představení bylo devátou reprízou. Hra funguje i s jiným rozložením rolí, než dnes (Petr, Nataša). Vznik postav zdvojeného alter ega zapříčinil právě silný vnitřní život Nataši. Alter ego vystupuje z pozadí v okamžiku, kdy Nataša začíná řešit svůj problém samoty a kamarádek a mizí ve chvíli, kdy jej vyřeší a sama už obstojí.

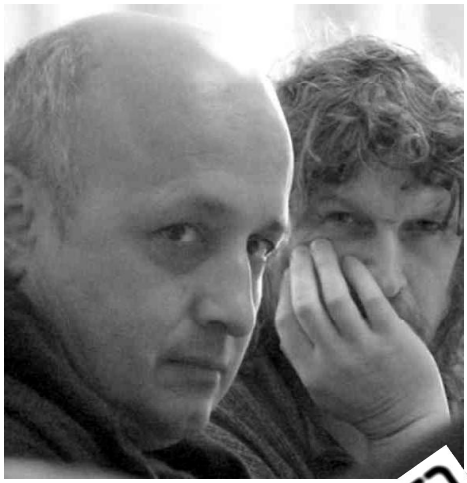
b) z rozhovoru o viděném

Jedná se o představení s výrazným silným tématem samoty, které je opřeno o poctivé hledání adekvátního výraziva pro jeho zpracování. Vnitřní boj hrdinky je řešen postavami „dobrého“ a „špatného“ alter ega, což je nosný nápad. Nabízí i edukativní funkci – poznat, jak to v nás uvnitř chodí, jak se v sobě sami pereme. Toto řešení přináší některé velmi pěkné okamžiky (např. lákání kamarádky na bonbóny).

V představení byly shledány však i nepřesnosti při práci s prostorem, trochu nezřetelný je rámec snové retrospektivy. Ohlasy vzbudilo použití pyžama jako kostýmu, docházelo pak v závěru k situacím, kdy Nataša nebyla ve snu, v myšlenkách, ale v realitě a stále na sobě měla pyžamo. Představitel Petra tentokrát nebyl příliš ve své „kůži“ a vytvořil až karikaturu. Pravděpodobně to bylo způsobeno bouřlivou reakcí publika a jeho momentální nejistotou.
Inscenace se pokusila nabídnou kvalitní předlohu a zpracovat ji do dramatické podoby. Byl zvolen zajímavý klíč pro vyjádření vnitřního boje hlavní hrdinky.

Matěj

CENZUROVÁNO
TRUTSPEKTORÁT
Č.J. MMI21206

KARTOTÉKA
DS 2001

B.I.B.L.I.O.V.A.K

***Bibliovak** = jakýkoliv vak, sak, taška nebo batoh či jiné zavazadlo,jež nese alespoň jednu knihu. Bibliovak se rodí zpravidla cestou mezi regály knihkupectví.*

Aby se i vaše zavazadlo mohlo stát „bibliovakem" nabízíme Vám inspiraci z polic místního knihkupectví, jež najdete v přízemí obchodního centra na Horské ulici (vede dolů od náměstí Krakonošova náměstí).

(poznámka: v neděli rovněž zavřeno, vak tudíž není aktuální)

Lež, která se stala pravdou
fulbové, západoafrické savany

Jednou slídila jedna hyena okolo vesnice a našla mrtvé kůzle. Celá šťastná ho sebrala a odtáhla si ho do lesíka, aby tam mohla v klidu hodovat. Ale ve chvíli, kdy se hodlala pustit do jídla, uviděla v dálce smečku jiných hyen běžících přímo k ní. Ze strachu, že jí její bližní uloupí oběd, spěšně kůzle schovala a obsadila se vedle cesty. Pak začala krkat a zívat: „Ugh! Ugh! Ugh!"

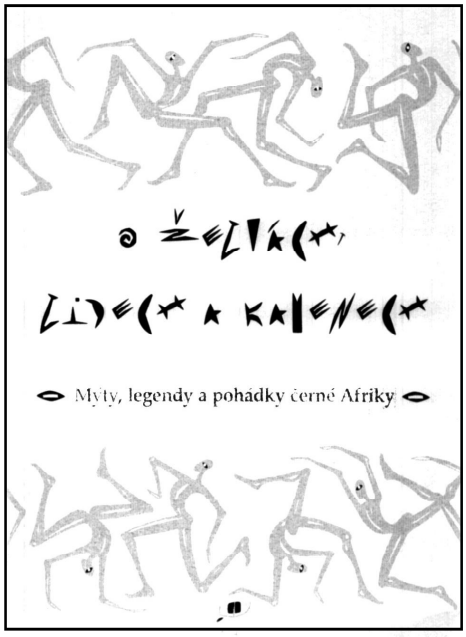
Běžící hyeny se zastavily:"Copak, sestro - hyeno, co se děje?"

„Utíkejte rychle do vesnice! Všechen dobytek tam pošel a mršiny vyházeli na smetiště. Dobře jsem se poměla. Teď se pomalu vrátím domů odpočívat."

Po té lákavé zprávě se smečka hyen vyřítila směrem k vesnici s takovým zápalem, že se pod jejich tlapami zdvihl obrovský mrak prachu.

Hyena to představení pozorovala a řekla si: „Vida, jak se moje lež stala pravdou, samotná lež by přece nikdy nemohla zvednout takový oblak prachu! Rychle, musím běžet, je to pravda! Je to pravda! Nechala své kůzle kůzletem a vyřítila se směrem k vesnici také.

Taková je síla lži, protože když se lež pořád opakuje, jednoho krásného dne jí uvěří i ten, kdo si ji vymyslel.

č. 6. - 2001

NAŘÍZENÍ TRUTSPEKTORÁTU

KLIDNÉ SNY!

J.A. Komenský - Labyrint světa a ráj srdce

Čtení třetí

Kapitola X. - Poutník stav učených prohlédá;

nejprv veřejně

část druhá

...I uvede mne na nějaký rynk, a aj, tu oblakové študentů, mistrů, doktorů, kněží, mládenců i šedivců! Z nichž někteří po hromadách se drželi, spolu rozmlouvajíc a disputujíc; jiní se do koutů tiskli, jiným z očí. Někteří (což sem dobře vyšetřil, ale sem jim toho tam mluviti nesměl) měli oči, a neměli jazyka; jiní měli jazyk, a neměli očí, někteří toliko uši, bez očí a jazyka etc; takž sem porozuměl, že i tu nedostatkové přebývají. Vida pak já, že všickni tito odkuds vycházejí, a zase tam vcházejíce, jako včely z oule a do oule se motají, pobídnu, abychom tam také vešli.

Takž vejdeme: a aj, tu síň veliká, jíž sem ani konce neznamenal, a v ní po všech stranách plno polic, příhrad, škatulí a krabic, že by jich na sta tisíce vozů neodvozil, a každá měla svůj nápis a titul. I řekl sem: „Do jakéž sme to pak apatéky vešli?" „Do apatéky," řekl tlumočník, „kdež se lékové proti neduhům mysli chovají: a ta vlastním jménem bibliotéka slove. Pohleď, jací tu neskonalí skladové moudrosti!" Hledě tedy já, vidím učenců páteře přicházejících rozličně se okolo toho zatáčeti. Někteří, nejpěknější a nejsubtylnější vybírajíce, po kusu z nich vytahovali a do sebe přijímali, povlovně žvýkajíce a zažívajíce. Já, přistoupě k jednomu, táži se, co to dělá? Odpověděl mi: „ Prospívám." „A jaká v tom chut?" dím já. On zase: „Dokud se to v ústech žvýká, náhořkost neb nákyselost čiti, potom se obrací v sladkost." „A nač pak to?" řekl sem. Odpověděl: „Lehčeji mi to přichází vnitř nositi a jsem si tím jistší: a co užitku nevidíš?" I hledím na něj pilněji a vidím jej tlustého a tučného, barvy krásné, oči se mu jako svíce stkvěly, řeč byla pozorná a všecko při něm čilé. I dí mi tlumočník: „Což teprve pak tito."

č. 003 / MMI

22.. 28.. 6. - 2001

MMI2506-45

2001
VSTUP POVOLEN

č.j. 003 / MMI

Klika, kterou lze vidět na snímku, patří mezi jednu z mála importovaných trutnovských klik. A nejde o kliku ledajakou! Pochází totiž z dílny Andrewa Writepowera, dvorního klikaře dramatika Marlowa. Faustovsky pojaté madlo - znak Markétčiných loken či hrudí ve vrcholu a zahnutý ďábelský jazýček na špici, symbolika štítku vyvedeného v obrazu číše, souboj křesťanství s magií a mystikou... to vše dokázal Writepower ve své době mistrovsky zpracovat.

Jak se ovšem dostala klika takového symbolického významu, s tak dramatickým nábojem, do Trutnova? „Jsem si vědom toho, že mého Fausta si i ostatní divadelní autoři oblíbí. Nebudou mít ovšem takovou kliku jako já. Věnuji ji do Čech, svému milovanému Rautinbergovi (který se později stal živoucí předlohou pohádkové postavy). Až budou nastupující plagiátoři hledat jádro pudla, klika bude dávno pryč," čteme z deníku Marlowova. (Netušil ovšem, že Goethe si Čechy oblíbí...). „Dnes jsem obdržel vzácný dar. Navždy jím budu otvírat dveře od svého domu, jenž jsem si nedávno nechal postavit na náměstí. Ať žije Marlow, Writepower i ten věčně nespokojený Faust!", zapisuje si o měsíc později Rautinberg.

č.j. 003 / MMI

- NALEZENO -
U SOUSEDŮ

Na tomto místě bychom vám rádi nabídli trochu, třeba pedagogické, inspirace z bohaté studnice současné pedagogické literatury. Lze tento koutek brát jako možná osvěžení, možná jen jako ukázku toho, jak se o podobných věcech, o něž i nám při našem "dramaťáckém" snažení jde, přemýšlí v jiných souvislostech. Tentokrát nabízíme pohled německých sociálních pedagogů.

Horst Belz a Marco Siegrist
Klíčové kompetence a jejich rozvíjení
(Východiska, metody, cvičení a hry)

„Klíčové kompetence představují soubor znalostí dovedností a postojů, které přesahují konkrétní oborové poznatky a umožňují jejich efektivní využití. Tyto kompetence jsou požadovány pro téměř všechna pracovní zařazení a umožní člověku, aby správně využíval a dále rozšiřoval své konkrétní dovednosti a znalosti, zaměřené na určitý obor. Proto se klíčové kompetence staly i základem oficiálního programu reformy českého školství."

Vstup třetí

Schopnost komunikovat a kooperovat

Komunikativnost znamené připravenost a schopnost jedince vědomě a harmonicky komunikovat, tzn. vypovídat o sobě o ostaním co nejjasněji a nejsrozumitelněji, vědomě ostatním naslouchat. umět rozlišit podstatné od nepodstatného, být vstřícný k potřebám jiných a úzkostlivě dbát neverbálních signálů.
Zásady komunikace
-Komunikace je sdělení
-Existuje digitální a analogová komunikace.
-Nemohu nekomunikovat.
-Každá komunikace má obsahový a vztahový aspekt.
-Vztahová rovina určuje rovinu obsahovou.
-Každá komunikace podléhá interpretaci.

Deset zlatých pravidel úspěšného vedení rozhovoru
1. Můj základní postoj je: „Já jsem O.K. - ty jsi O.K." (Erik Berne)
2. Čím lépe znám své potřeby a potřeby druhých, tím lépe jim mohu vycházet vstříc.
3. Čím vstřícnější jsem k potřebám partnera, s nímž hovořím, tím více bude on (automaticky) uspokojovat mé vlastní potřeby.
4. Pohledem do očí se navazuje kontakt - proto jsou kontrolní pohledy nezbytné.
5. Čím výrazněji se rozhovor dotýká mých pocitů a pocitů partnera, tím důraznější je také naše gestika a mimika.
6. Moudrý sklání skromně hlavu tam, kde chytrý mluví (Karl Peltzer) - proto umím dobře naslouchat.
7. Vyjadřuj se jako „já", ne jako „ono se" nebo „my". (Ruth Cohnová)
8. Důležité není jen to, co se říká, ale „jak" se to říká - a jak tomu druhý „rozumí".
9. Proto se snažím o jasnou, srozumitelnou a názornou výpověď - vlastní harmonie přesvědčuje.
10. Selhávají-li všechny pokusy o smysluplný rozhovor, musím se rozhodnout, zda dosažení optimálního řešení stojí za námahu a vynaložený čas - mohu docela dobře žít i s kompromisy.
Nauč se z teorie všechno, co můžeš, ale tváří v tvář druhému člověku na učebnici zapomeň. (C.G. Jung)

6. - 2001

JIHOČESKÁ
PŘÍLOHA

Milá slečno Masopustová,

Reagovala jste na můj článek „ Obecná úvaha o recitačních soutěžích", a protože vaší reakci považuji za zkreslenou a nekorektní, píši tuto odpověď:

Nalezla jste v mém článku myšlenky, které jsem nenapsala. Rozhodně nehodlám napadat práci paní J. Krčkové, které si vážím. Mé úvahy o úloze pedagoga a úloze porotce byly všeobecné a zabývaly se problémem, který mne skutečně ve ***všeobecné rovině*** *zajímá.*

Myslím si, že je v pořádku, existují-li „ recitační hnízda (školy)", které mají výrazný rukopis svého pedagoga a dokonce si myslím, že to ani jinak nejde. Myslím ale, že není vhodné a korektní, aby zástupci této jedné recitační školy zasedali v porotách okresních a krajských soutěží, pokud se těchto soutěží zúčastňují žáci té školy a dokonce děti, které tito porotci přímo na soutěž připravovali. Nebo vám nepřipadají jako neovlivněné porotkyni absurdní výroky typu „ dneska se to té recitátorce moc nepovedlo, ale včera na zkoušce to řekla mnohem líp…" Mně ano.

Myslím, že v jakémkoliv oboru lidské činnosti je logické a mravné chtít, aby porovnání výsledků, různých metod a přístupů k práci provedla nezávislá strana. To se v jižních Čechách již několik let neděje. Já sama jsem byla dvakrát do poroty krajské soutěže přizvána a přiznám se, že to byla nelehká úloha, kterou jsem tam musela sehrát. Odcházela jsem vždy s pocitem člověka, který měl pramalý vliv na to, o čem se tam rozhodovalo a vím, že podobné akce se už nikdy nezúčastním.

Nevím, proč zprávu o průběhu krajské recitační soutěže v Českých Budějovicích nenapsal někdo z organizátorů. Já jsem byla požádána o své subjektivní stanovisko a to jsem napsala. Myslím, že by objektivní zpráva o průběhu, výsledcích i o složení poroty nejen letošního, ale i minulých ročníků byla užitečná – i pro informaci dalších lidí, kteří mají k uměleckému přednesu blízko – já sama jsem tuto zprávu nezískala, přesto, že jsem o ní žádala.

A na závěr si neodpustím jednu poznámku: slečno Masopustová, do vaší školy se nechystám.

Renata Slavíková

ZDE ODSTŘIHNĚTE

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

TRUTSPEKTORÁT SCHVÁLENO

DNE ... 6.2001

DNE 22. 28. 6. - 2001

Příjmení:	Hulák
Jméno:	Jakub
Vlasy:	hnědé, snad
Barva očí:	hnědé, snad
Barva stěn koupelny:	modrá, snad
Oblíbená barva ponožek:	takové (ukázal na ty aktuální)
Oblíbený drahý kov:	to nějak nevím
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	90 - 100 kg
Za 24 hodin ujde:	1 km
Večeře pro dva za 55 Kč:	špagety s točeným salámem, ten salám na cibulce a s česnekem, vše posypané sýrem, ale asi by toho sýra nesmělo být moc

PROVĚŘENO

- TAJNÉ - Z ARCHIVU

č.j. 003 / MMI

Vydal: Trutspektorát 24.6.01

ZDE ODSTŘIHNĚTE

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

DNE ... 6.2001

Příjmení:	Králíková
Jméno:	Olina
Vlasy:	středně dlouhé, střapaté
Barva očí:	podle oblohy, nyní modré
Barva stěn koupelny:	bíle vymalovány, obklad okrové
Oblíbená barva ponožek:	je to podle oblečení
Oblíbený drahý kov:	stříbro, když už
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	nezkoušela, odhaduje, že 25 kg určitě
Za 24 hodin ujde:	40 - 50 km
Večeře pro dva za 55 Kč:	klidně pro 3 až 5, bramboráky se špenátem a se zelím

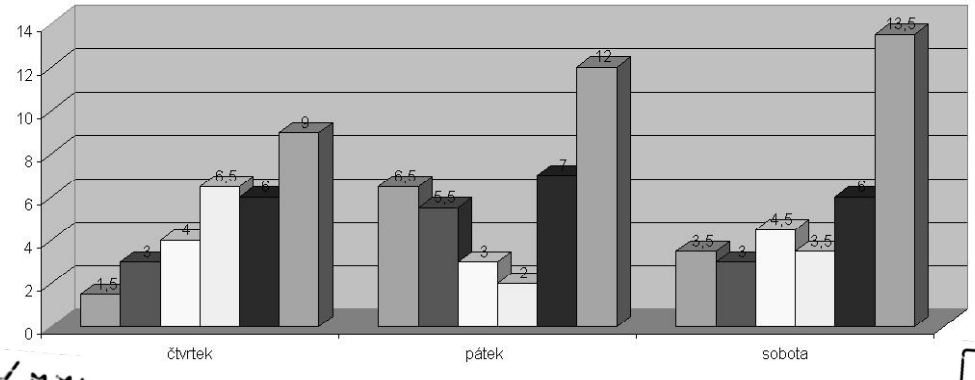
- TAJNÉ - Z ARCHIVU

Vydal: Trutspektorát 24.6.01

DNE 22. 28. 6. - 2001

PROVĚŘENO

REDAKČNÍ GRAF SPÁNKOVÉ AKTIVITY

č.j. 003 / MMI

SCHVÁLENO

!-ZACHYCENO

DNE ... 6.2001

MMI2506-47

PŘÍLOHA

2001

ČJ MMI/2296

NR 22 ... 28. 6. - 200

AKTA

DOPORUČENO A CENZUROVÁNO AGENTEM J.P.

DIAGNÓZA

Stalo se to ve středu. Vše proběhlo ve třetím poschodí na půdě pražské polikliniky v Revoluční ulici. Vzduch toho dne opět vydatně zabarvovala všudypřítomná vůně dezinfekce, která se těžce vznášela nad čekárnou zející prázdnotou. Najednou se v nepravidelných intervalech začaly otvírat a zavírat dveře. A rovnou do ordinace, bez klepání, vstoupilo několik lidí. Odborníci v oboru, jak se později ukázalo, zaujali svá místa u hranatého stolu. Následující dění odstartovala jedna přesně mířená instrukce, jejímž autorem byl samotný primář specializovaného oddělení Jaroslav Provazník. Tento komunikační impulz byl jednotlivci postupně přijat, zpracován a vyhodnocen. Poté se odborníci naráz chopili nástrojů podlouhlého tvaru a s důkladností a rozvahou začali dělat svou práci. Přibližně po hodině a půl se vyšetření blížilo ke konci. Z dílčích výsledků podrobného zkoumání dospěl ničím a nikým neovlivněný tým k této diagnóze:

Neinformovanost, neschopnost přijmout kritiku, stereotyp ve volbě témat, literárních předloh, kostýmování, scénografií, nefundovanost, Pikaču…, "dramaticus dirius mezerius" - léčení a následná rehabilitace nutná!

Ráda bych se nyní podrobněji zabývala prvními výše jmenovanými příznaky, které způsobují novodobý druh virózy oslabující zdravotní stav dramatické výchovy v Čechách.

Neinformovanost a neochota přijmout kritiku

Jak jistě mnozí z vás správně tuší, vše v dramatické výchově a dětském divadle vychází a nepřestává se točit kolem učitelů, učitelek nebo - chcete-li - vedoucích. Právě oni jsou totiž důležitou součástkou, ba přímo hnacím motorem, který uvádí vše do pohybu. Jinými slovy - osobnost vedoucího vždy byla a s určitostí si troufám tvrdit bude začátkem i koncem veškeré práce s dětmi. Poněkud zarážející ovšem je, že i v dnešní době, kdy už by se dalo hovořit o jisté tradici a dokonce historii dramatické výchovy a dětského divadla, se ještě objevují tyto zvláštní příznaky.

Samozřejmě že vždy budou mezi jednotlivými učiteli(kami) rozdíly. Každý vedoucí má jiný přístup k dětem, jiný styl komunikace s nimi. Práce mnohých je ovlivněna vnějšími podmínkami (např. prostor na pravidelné setkávání, podmínky…). Na některém počínání se odráží samotné složení celého souboru. Ale velké, někdy až propastné rozdíly výrazně figurují především v odborné a pedagogické fundovanosti. Tím ale v žádném případě nechci naznačit, že začínající učitel, který ještě neměl možnost nastřádat praktické zkušenosti v oblasti dětského divadla a dramatické výchovy zde nemá co dělat. Naopak se pokouším předeslat, že obrovská chuť, horlivost i v jistém smyslu obětavost je samozřejmě - zvlášť v dnešní době - velice důležitá. Ale pro dosažení jisté kvality v práci s dětmi nestačí. Proto považuji za nezbytnou informovanost a všeobecný rozhled.

Jsem přesvědčena o tom, že získání základních znalostí o dramatické výchově, dětském divadle a dětském přednesu je dnes přístupné opravdu každému, kdo projeví zájem. Jestliže má vedoucí opravdovou chuť pracovat s dětmi, určitě by pro něj nemělo být problémem najít si čas na prostudování odborných knih (např. Metodika dramatické výchovy Evy Machkové, Hry pro šest smyslů Hany Budínské, Rozvoj osobnosti dramatickou improvizací Briana Waye…) a časopisů vztahujících se k oboru (např. Tvořivá dramatika). Další velkou možností garantující obohacení o nové znalosti a získání praktických zkušeností jsou nejrůznější semináře zabývající se problematikou jednotlivých oblastí dramatické výchovy. Právě o seminářích, a nejen o nich, pravidelně informuje např. Kormidlo - informační bulletin pro dětské umělecké aktivity. Variant jak dosáhnout alespoň minimální odbornost v tomto oboru existuje opravdu velké množství. Zbývá už jen to podstatné - využít je!

S příznakem zvaným neinformovanost *je úzce spjata i* neochota až neschopnost přijmout kritiku. *Dalo by se možná říci, že tyto dva příznaky se většinou vyskytují ruku v ruce. Nedovedu si totiž jinak vysvětlit některé kyselé, dotčené obličeje a někdy až agresivní výboje, které jsou určeny té "zlé" porotě, která právě takto uvažujícím vedoucím "ubližuje" svou "nemilosrdnou" kritikou. Reakce některých nezkušených (ale někdy i zkušených) učitelů na názory poroty, kterých jsem byla na přehlídkách svědkem, jsou někdy opravdu originální. Zdá se mi, že v těchto případech se zcela zapomíná na účel a smysl těchto besed s profesionály, kteří se snaží pochopit a následně též poradit. Chápu, že v každém z nás je určitý druh jisté ješitnosti, ale…*

Nehledě na to, že - pokud si dobře vzpomínám - jedním z cílů dramatické výchovy je vedení dětí i k tomu, aby dokázaly přijmout kritiku, aby si z ní uměly něco vzít, a také aby se s ní uměly vyrovnat.

Tak nevím, asi raději podstoupím také jednu preventivní prohlídku, člověk si nikdy není jistý. Co když to právě teď lítá někde ve vzduchu?

DANIELA KOLÁŘOVÁ

Vysvětlivky:

Na pražské adrese Revoluční 19, nad odběry krve a pod psychiatrií, ORL, kožním, očním a dalšími odděleními, měla po celé jaro provizorní sídlo katedra výchovné dramatiky DAMU (v budově Divadelní fakulty v Karlově ulici byla tou dobou právě hubena dřevomorka). Výzkumy z terénu o současném stavu české dramatické výchovy shromažďovali a vyhodnocovali účastníci výběrového semináře kritiky dětského divadla a přednesu, tč. studenti 4. ročníku dramatické výchovy.

Kašírované děti

Z několika našich otázek vztažených k současnému stavu dětského divadla u nás vybírám prosté slovo: "spontánnost", (česky "živelnost", mimo jiné). Pojmenovává totiž skutečnost, bez které si dobré dětské divadlo neumím představit. Přesto ale v posledních letech, kdy jsem začala tuto oblast sledovat trochu soustředěněji, považuji setkání se skutečně spontánním dětským představením za poměrně vzácnou událost. Takový můj dojem může být samozřejmě velmi osobní a zkreslený mou omezenou diváckou zkušeností a třeba i vysokým nárokem, chci proto na prostoru této stránky ke srovnání s vaším pohledem jen nabídnout svou domněnku, která mě už nějakou dobu tlačí v hlavě.

V mnohých představeních našeho dětského divadla mi totiž často ještě schází jedna podstatná věc - setkání se skutečnými dětmi, nesvázanými žádnými pedagogickými předsudky a divadelními konvencemi, s takovými, které zůstávají i na jevišti tím úžasným živlem, jakým jsou mimo ně. Stává se mi, že mnohým představením a dětem v nich i přes dobrou vůli moc nevěřím a často cítím, že jim nějak nevěří ani mnohé děti, které se jich účastní. Co mi obyčejně chybí, je právě jejich spontánnost – ta obyčejná, nenadsazovaná a neumělá, vznikající v každém okamžiku, vyrůstající z fantazie, hry a z bezprostřední dětské role v ní, ta, která umí přetéct až do hlediště. Jistě se o ni většina upřímně pokouší. Mívám ale podezření, že právě v mnohé snaze o vytvoření spontánního dětského představení se ta skutečná bezprostřednost většinou nějak rozpouští: jako bychom dětem, třebas v dobré vůli, podstrojovali naši vlastní představu o jejich světě, vztazích, hrách, o tom, co je asi trápí nebo vzrušuje…, a vytvářeli tak bezděky jakousi kašírku dětského světa, kterou děti nějak během příprav inscenace nakonec vždy přijmou za svou. Výsledek zřídkakdy bývá živelný.

Jak se tedy "dělá" ta kýžená nepolapitelná spontánnost, tak přirozeně vlastní všem dětem a tak záhadně vyprchávající z jejich hraní na jevišti?

Nemám tu potřebnou zkušenost, abych si vzápětí mohla dát vyčerpávající odpověď, tuším jen, že to má co dělat s rozdílem mezi hraním a předstíráním. Tím mám na mysli, že spontánní hra přestává v okamžiku, kdy se začíná předstírat, a to je na hrajících dětech okamžitě poznat, nějak se vevnitř zadrhnou a sevřou, jejich tělo se rozladí s tím, co mají říkat nebo dělat, a zrazuje je bezděčnými gesty a nepřirozenou intonací. Když na jevišti například přijdou takové děti, které na něm *náhodou, právě teď* objevují tajuplné "něco" (nejčastěji kufr, bednu, krabice s klobouky, loutky), s čím si chvíli "jako že" lámou hlavu, než dojdou k překvapivému závěru, že by se s tím dalo hrát divadlo, a vzápětí předvedou samozřejmě předem secvičené představení, nejlépe s vloženými písničkami, nemohu na jejich "hru" prostě přistoupit. To je sice dost krajní případ, ale předstírání v tomto duchu vídám stále dost. Jiným příkladem mohou být představení usilující o realistické zobrazení vzájemných vztahů a situací mezi vrstevníky. Myslím, že hrát sebe sama je velmi těžké, tím spíš, že většinou zobrazované situace (z rodinného kruhu, kamarádských sporů, školních škamen) sice mohou obsahovat nějaký konflikt, ten ale mívá v sobě už předem zakódováno dobré řešení podle obecných morálních pravidel (neutiskujme slabší, nevyřazujme z našeho kolektivu ty, kteří se něčím liší, nevyvozujme rychlé úsudky o někom, můžeme se mýlit a někomu uškodit…) a stává se tak divadelně jak pro diváky, tak časem i pro dětské herce nezajímavý, i když je technicky dobře zvládnutý (což bývá spíš výjimka). Mívá příchuť určité frázovitosti a didaktičnosti – a to s dětskou přirozeností neladí. (Nechci ovšem napadat vlastní látku mezilidských vztahů, které se dětí bezprostředně týkají, zvažuji spíš podobu jejich obvyklé reflexe v dětském divadle.)

Divadlo je způsobem soustředěné a zesílené vzájemné komunikace, která vychází z potřeby sdělovat jiným členům lidského společenství vlastní zkušenost se světem a porovnávat ji s jejich vlastní. Ať se děje jakýmkoli způsobem, musí být aspoň na straně autorů divadla spontánní, otevřený zájem o tuto komunikaci. U mnoha dětských představení ale pozoruji, že ten autorský zájem je (snad jen nevědomky) zaostřený někam jinam: na efektnost vystoupení, na vnější napodobení populárních zábavních žánrů (viz příspěvek Lukáše Horáčka), na vyvolání silného dojmu, na originalitu, na uměleckost, na roztomilost, na seberealizaci, na sdělení určitého názoru nebo prostě na dělání divadla. Ale tehdy se sama sebe ptám, jestli mě ty děti na jevišti nepotřebují jen k tomu, abych na konci jejich vystoupení zatleskala. Jestli se aspoň učí vnímat tu mlčící tmu v sále jako partnera, který přišel na chvíli podívat se na svůj svět jejich očima. Jestli jejich důvodem ke hraní divadla je právě ta výlučná příležitost k vyvolání společného zážitku, k upozornění na něco zajímavého, připomenutí něčeho pro ně důležitého, přezkoumání kousku našeho světa. Někdy mi spíš jejich důvod uniká, nevím, proč se trápí ony na jevišti a já v hledišti. Vždyť nás do divadla nikdo nenutí, vždyť hraní divadla má přece vycházet ze spontánní chuti hrát si.

Spontánnost je neuchopitelná, nedá se udělat, ani demonstrovat: usilování o ni vede naopak ke křeči. Jeden z mých největších divadelních zážitků z dětského divadla se odehrál u nás doma, když na nějakou sváteční večeři přišlo několik známých se svými dětmi. Dětí bylo asi sedm, různě starých – ani na okamžik jsme jim nemuseli zaopatřovat zábavu: naopak asi po hodině společného kutění ve vedlejším pokoji nám přišly zahrát s nalezenými věcmi, loutkami a hudebními nástroji svoje divadlo! Hrály o nás všech, kteří jsme se na ně dívali: výstižně, vtipně, duchaplně, spontánně. Nic nepředstíraly, o nic jiného jim nešlo, než se s námi pobavit. Od té doby jsem ještě víc

PŘÍLOHA

DIAGNÓZA (pokračování)

utvrzená v přesvědčení, že pokud hrají děti divadlo samy od sebe, je určitě vždy spontánní a živé, opravdové. O to víc je na nás, kteří jim do té hry z nějakých svých "dospěláckých" důvodů vstupujeme, abychom se nepokoušeli jejich spontánnost vytvořit, ale zachovat.

MILADA ŠKVAŘILOVÁ

Pásmo je, když…

Divadlo je odpradávna svébytný způsob komunikace (komunikací o komunikaci…). Prostřednictvím divadla tedy ostatním něco sdělujeme. Dost důležité (snad i nejdůležitější) jsou při tom dvě věci: za prvé - aby ti, co sdělují, věděli, proč a o čem hrají, a za druhé - aby totéž pochopili i diváci. A to ještě není všechno, neboť mluvíme-li o divadle, neměli bychom zapomínat ani na jeho základní pravidla a podmínky, jako jsou dramatická situace, jednání postav, přítomnost konfliktů… Při tom všem navíc musíme brát v úvahu věk herců, jejich vybavenost mluvními a pohybovými dovednostmi. Pokud se přes to všechno rozhodneme divadlo s dětmi dělat, nutně se před námi objeví otázka, o čem budeme hrát a jakou si k tomu zvolíme předlohu. A zde může být a často bývá kámen úrazu. Myslím totiž, že problematická volba předlohy bývá prvopočátkem většiny budoucích problémů a potíží v představení. Některé z nich se opakují častěji, a je tedy podle mého mínění možné se jich (alespoň částečně) vyvarovat.

Vzhledem k tomu, že většina dětí do určitého stupně svého vývoje nedokáže udržet delší dobu pozornost a nezvládá také uceleně fabulovat (což vyžaduje klasický dramatický typ výstavby), využívají se další možnosti jak látku zpracovat a v jaké formě ji převést na jeviště. Jedním z typických tvarů, který se v dětském dramatickém projevu často objevuje, je pásmo. I když by se mohlo zdá, že vytvořit takové pásmo není nic složitého, není tomu tak. I v tomto případě se tvůrci dopouštějí některých chyb, a to proto, že nerespektují divadelní zákonitosti. Na konkrétních příkladech tří typů pásem se pokusím tyto problémy popsat.

Pásmo I - Leť, holubičko bílá…

Na první pohled záslužný čin paní učitelky, která se snaží v dětech probudit zájem o poezii (lidové říkanky a písně…) tím, že secvičí takové pásmo. může skončit nezdarem. Jako příklad bych uvedla představení Vánoce, které jsem měla možnost letos zhlédnout na jedné pražské obvodní přehlídce. Žáci asi ze 4. třídy stojící v řadě překomolili pár lidových i nelidových říkanek a písní a občas text spartakiádně doilustrovali nějakým gestem. Kostýmy a la Chytrá horákyně (chlapec v kožíškové vestě - dívka v minisukni…) a gumová panna, znázorňující Ježíška (po použití odložená - pohozená v rohu jeviště), měly být pravděpodobně pokusem o nějaké scénografické prvky. To vše za klavírního doprovodu a přímého (za oponou špatně skrytého) dirigování paní učitelky. Jistě i vy si vzpomenete na časy nedávno minulé, kdy jsme v estrádách tohoto typu blahořečili naším maminkám a dělnicím…

Pevně doufám, že se takovéto případy objevují jen zřídka. I když nulté číslo Deníku minulé Dětské scény, přesněji zprávy o předchozích regionálních přehlídkách, mi mé doufání trochu hatí…

Pásmo II - Vezmi si, co chceš

Na minulé Dětské scéně jsme měli možnost zhlédnout pásem hned několik. Začněme souborem Nepindej ze ZUŠ Žatec s představením Vám taky dupou králíci? Koláž textů Jana Vodňanského byla vcelku příjemnou podívanou. Přesto se toto představení nevyhnulo hned několika problémům, které se v tomto žánru vyskytují poměrně často. Myslím, že ten nejpodstatnější spočíval v absenci jednotného tématu. Pokud divák odchází z představení, a neví, o čem bylo, je něco v nepořádku. I pásmo by totiž mělo mít určitý řád a nemělo by být jen náhodným řazením textů vedle sebe. Ty texty jsou totiž jakousi zástupnou řečí - metaforickým (nebo metonymickým) vyjádřením, a měly by tedy mít svůj význam a smysl. To platí i pro jednotlivé výstupy, z nichž každý sám o sobě může mít svůj vlastní význam. Také pak ale musí být taková koláž čitelná v kontextu celého představení. A to se v tomto případě ne zcela dařilo.

Pásmo III - Cílová rovinka

Dost dobře se naopak dařilo ostrovskému souboru Na poslední chvíli s představením Ach, to je svět. Vtipně nám dokázal představit svůj (dříve i náš) svět, a to prostřednictvím lidové poezie. Na rozdíl od prvního případu (Vánoce) se zde podařilo lidové texty jaksi znovuoživit. Představení mělo potřebnou dávku kontrastů a dynamiky a dobře byl dodržován i temporytmus celku (což u žateckého souboru také chybělo). Že pásmo může poskytnout prostor pro sebevyjádření dětí (studentů), kteří - více či méně - vědí, co text nabízí a co jeho prostřednictvím sdělit, dokládá právě toto pásmo.

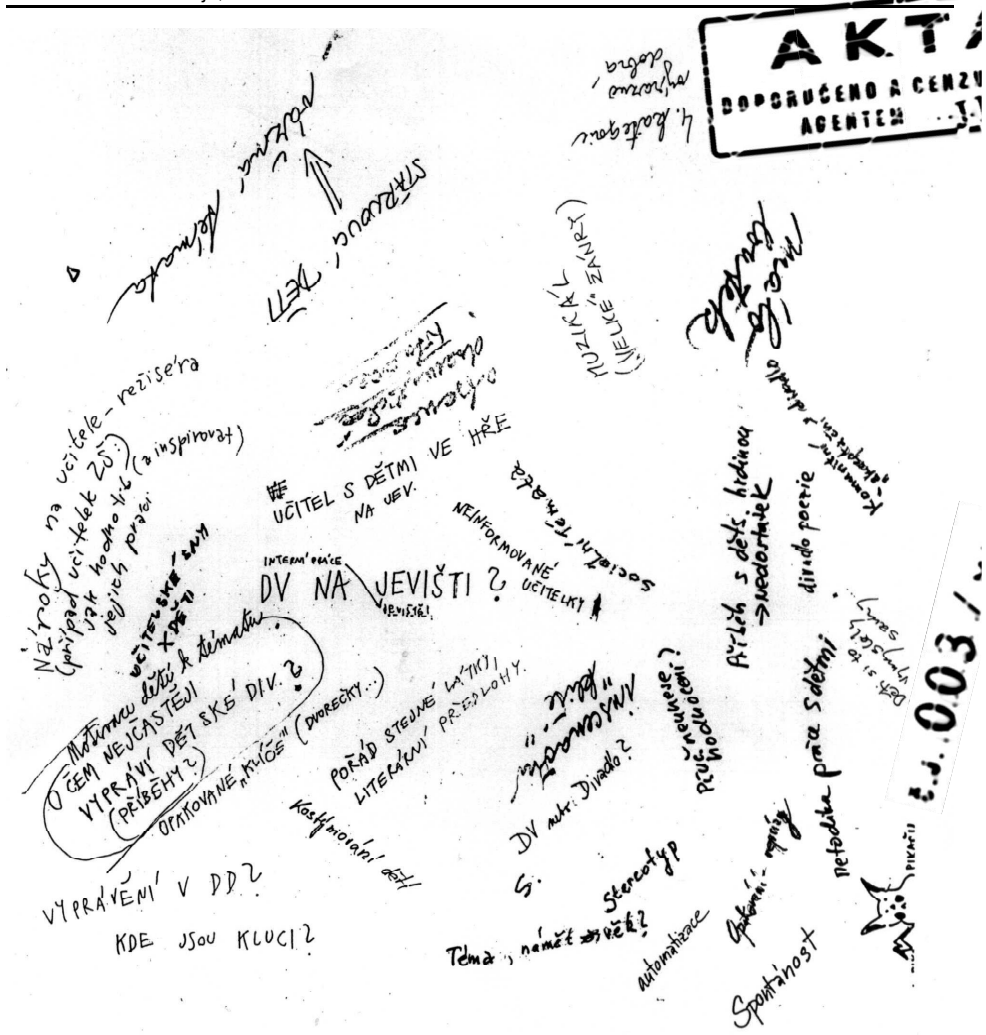
Tento typ práce s sebou přináší mnohé výhody. Dějová linka může být volnější, unese řadu odboček a oživení děje, nemusí se tu řešit otázka "důležitých a méně důležitých" rolí, všichni členové skupiny jsou stejně "zaměstnání", téma není nutno vyslovovat přímo, ale pomocí "zástupných" textů, děti nemusí vstupovat do rolí - jednají samy za sebe a z větší části odpadají i problémy se scénografií a kostýmy (časté v ostatních typech dětských představení). Přesto tento na první pohled jednoduchý tvar v sobě skrývá nemálo nástrah a těžkostí. Pokud se tedy některá učitelka rozhodne s dětmi nacvičit několik říkanek a doplnit je ilustrujícími gesty, pak o divadlo skutečně nejde a cesta tudy nevede (to se mohla dozvědět paní učitelka, která připravila Vánoce, kdyby ovšem tolik nechvátala s dětmi na oběd….). V neposlední řadě jde i o problémy spojené s dynamikou a temporytmem představení. Nejčastější potíže pak spočívají v nahodilém výběru textů a jejich stejně nahodilém řazení, textů bez konkrétního významu a absence jednotícího tématu.

Někteří kritici tvrdí, že pásmo není divadlo, ale kolektivní recitace, a často mají pravdu. Ale pokud už tuto formu jevištního předvedení literární předlohy zvolíme, myslím, že je užitečné hledat inspiraci a ponaučení právě v divadelní tradici (teorii) a v dobrých představeních tohoto typu, třeba zrovna v rámci některé z příštích Dětských scén.

VLADIMÍRA BUREŠOVÁ

Problémy

"Na tento balicí papír napište a pojmenujte všechny problémy, které se podle vás vyskytují v současném divadle hraném dětmi." Takto nebo

Kolektivní snímek současné dramatické výchovy, dětského divadla a dětského přednesu v Čechách a na Moravě, který vznikl na poliklinice v Revoluční ulici č. 19 dne 21. března 2001.

PŘÍLOHA

AKTA

DIAGNÓZA (pokračování)

nějak obdobně začala jedna hodina Praktického semináře kritiky dětského divadla a přednesu na pražské DAMU.

"Vyberte si jeden z těchto problémů a napište o něm článek, který budou číst účastníci letošní Dětské scény." - Zadání jedné z dalších hodin.

"Já bych si vzala: studentské představení, které vzniklé pro určitého diváka funguje (nefunguje) jako představení formální, na přehlídkách." - Můj výběr, můj problém.

To, co následuje, je pokus o naplnění zadání.

PP (Problém Problému)

Neodpovídám si zároveň vyřčenou otázkou?

Odpovídám. Představení, které vznikne pro určitého, zasvěceného diváka, nefunguje jako představení formální, například na přehlídkách. (Není to nějaká všeobecná, povrchní a neobhajitelná "moje pravda"?! Kromě toho, že je to na článek poněkud málo, nebude problém ještě jinde?!)

PFP (Problém Formulace Problému)

Kde se skrývá téma tohoto problému? Nejprve si pokusme ujasnit pojmy:

"Studentské představení" = *divadelní představení, které prezentují studenti (ovšem i ostatní teenageři bez střední školy příslušného věku). A hned tu mám ale další problémky - představení, které spolu se studenty připravil vedoucí-pedagog (nebo vedoucí-nepedagog) a představení, které si studenti připravili sami.*

"Určitý, zasvěcený divák" = *kamarád, známý, příbuzný.*

"Formální představení"; "přehlídka" = *představení; místo sloužící k předvedení, konfrontaci a podrobení se kritice.*

Je neoddiskutovatelné, že proces vznikání představení - ať jej vede, nebo nevede vedoucí - je přinejmenším užitečný. Může být samozřejmě více či méně cílený, strukturovaný, analyzovaný. Tento proces je tu ale (v případě studentského divadla) především proto, aby vznikl produkt - divadelní představení. Teenagerům, obzvláště těm, kteří předvádějí divadelní představení, je vlastní schopnost a nutkání přemýšlet o světě, lidech, věcech a vztazích mezi nimi a v něm. S tím zároveň jde ruku v ruce schopnost a touha toto vyjevovat, sdělovat a předkládat - k čemuž je právě divadelní představení velmi vhodnou formou.

Studentské divadlo (divadlo teenagerů) vzniká na (a při) středních školách, především na těch humanitně zaměřených, samozřejmě také na ZUŠ a výjimečně i jinde - viz např. loňský Prasetaun Jihlava, soubor při diagnostickém ústavu. (Poznámka na okraj: Jihlavští divadelníci-amatéři nejsou jediní, kteří fungují při podobném ústavu. Myslím ale, že podobné skupiny patří spíše do sféry dramatoterapie, byť aktéři svým věkem patří k divadlu studentskému, resp. teenagerskému.) Na "mateřských" scénách příslušných souborů a skupin vznikají a konají se především představení neformální. (Z vlastní zkušenosti studentky gymnázia vím, že vzniká mnoho těchto představení, tzv. akademií a besídek.)

A konečně se dostávám k problému, o který mi šlo: Některá tato neformální představení přenesená na půdu formální, zejména přehlídkovou, ztrácí svou schopnost jako divadelní představení fungovat.

A ihned je nutné podotknout, že jde především o představení bez vedení vedoucího-pedagoga-odborníka, který ví (měl by vědět) o následujícím:

Studentské divadlo má - stejně jako divadlo dětské - dva póly: pedagogický a divadelní (viz Eva Machková: Úvod do studia dramatické výchovy, IPOS-ARTAMA, Praha 1998). Přičemž u studentského divadla, v souvislosti s věkem a vyspělostí aktérů, začíná být akcentována právě divadelnost. Jsou posuzovány divadelní prostředky a jejich zvládnutí, volba tématu (předlohy, divadelní hry) a jeho srozumitelné předvedení divákům*; i když tu stále nepochybně zůstává přítomen cíl pedagogický. Tedy srozumitelnost a divadelnost - a potom nechť se představení vzniklé kdekoli pro pár známých či k nějaké báječné příležitosti hraje pro kohokoli.*

(PVZ) (Problém V Závorce)

(Stále přemýšlím o rozdílu mezi představením souborů a skupin, které má možnost vést vedoucí-odborník, a těch, která vznikají z interní potřeby skupiny teenagerů. Mám pocit, že taková neformální vystoupení by snesla možnost setkání, konfrontace a dejme tomu i soutěž ve "své váhové kategorii", na své přehlídce. Na přehlídce studentských (ne)divadel, kde by ovšem soubory měly možnost konzultace s odborníky. I přes "snížený práh divadelnosti" jako setkání vrstevníků, kteří mají zájem divadelně se vyjádřit, by něco takového snad mohlo fungovat.)

MVP (Můj Velký Problém)

Mohu se svými znalostmi a zkušenostmi studentského divadla o tomto problému psát články? Mám pocit, že o studentském (a dětském) divadle vím málo. Jsem na pomyslné startovní čáře tohoto oboru, ke kterému mě předurčuje mé studium výchovné dramatiky. Z pozice vedoucího-pedagoga jsem nepřipravovala jediné představení.

Články o nějakých problémech vznikají proto, aby se na problémy buď upozornilo, začalo se o nich diskutovat nebo se začaly s příspěním autora řešit. Snad můj článek přispěje alespoň k diskusi…

VERONIKA BERGEROVÁ

"Zavřete oči, přicházejí velké žánry!" (Dílčí diagnóza stavu českého dětského divadla)

"Velkými žánry" myslím vše, k čemu se během 20. století ne jevištích propracoval profesionální "šou-byznis", a především muzikál, jako absolutní syntéza. Snahy vstoupit s dětskými soubory do této vysoce stylizované oblasti se množí. Určitou roli přitom hraje vliv boomu a kultu muzikálů v 90. letech, ale nepochybně by to bylo a i nadále bude lákavé i bez takových ikon. Proč? Producent kteréhosi z muzikálů to v jakémsi rozhovoru označil jasně: mluvené slovo devalvuje, pomocí muziky máme šanci působit na diváka jinými kanály. Otázkou je, nedevalvuje-li i hudba - všudypřítomná v rádiích, reklamách, v supermarketech.... Ale budiž.

Z toho, co lze potkat na jevištích, však spíše než snaha o sdělení prosvítá snaha o efektnost a snadnost. Snadnost jak "výroby", tak divácké percepce. Dosáhnout hereckého výrazu (nejen) s dětmi je obtížné, zato choreografie se prostě odkrokuje, usilovným opakováním uloží do paměťových drah - a hurá před diváky, protože je to jako celek "působivé" i bez výrazu. Asi jako sídliště - na architektonických plánech a z leteckého pohledu je to působivé, ale k romantické procházce...? Písnička je s průměrně nadanými dětmi poměrně snadno fixovatelná, lze jí představení prošpikovat, lze ji zopakovat při děkovačce a nepřítomnost jakéhokoliv výrazu v interpretaci písně průměrný divák přehlédne. Písnička je sama o sobě jakoby něco více - nezní-li falešně, jako by se na jevišti něco děje, i když se vlastně nic neděje. Obávám se, že se tím i trochu hraje na to, že se demonstruje schopnost zpívat či hudebně hrát, což je "chvályhodné" v našem mediálním světě, kde si lidé cestou do školy a při práci nezpívají. Nechápu, proč by to mělo na této rovině skončit.

Kritický argument efektnosti a snadnosti (s náznakem malé kreativity dětí a nepatřičné manipulace s dětmi i s divákem) lze napadnout instantním výrokem: "děti to baví". Pominu to, že nechápu, proč by měl být divák mučen jen proto, že to děti baví, a vážně se zeptám: Proč je to baví a co je vlastně baví?

"Velké žánry" vznikají jako vrchol efektnosti, vrchol toho, čím lze diváka oblažit, jako vzor - jak na úrovni profesionálního zpracování (Fred Aster), tak na úrovni námětu (americký sen - My fair lady). Jsou jakousi reklamou na život a s běžnou reklamou mají společnou nejen skutečnost, že fungují jako vzor (zhmotněný cíl), ale i masovost příjemců - tedy všeobecnou známost. Příjemce se stává členem komunity příjemců, není sám, sdílí své city i hodnoty - hlavně názor na to, co je hezké a dobré. Píseň (nebo aspoň její refrén) je pak něco, co lze uchopit stejně snadno jako reklamní slogan. Takové jsou velké žánry a takto jsou součástí světa, s nímž se děti vyrovnávají. Klasickou formou takového vyrovnávání se je pak nápodoba a kreativní hra. Proč však jako dítě budu radši přehrávat zprofanovanou reklamu než třeba to, jak šla stařenka přes silnici a nic jí nepřejelo? Jako dítěti se mi líbí neměnná pravidelnost - opakuje se to vždycky stejně, což je v reálném světě celkem vzácné už proto, že já sám (dítě) jsem ve vývinu. Ze stejného důvodu také rád hraji či paroduji například rodinné a jiné rituály. Říkám tím: takhle to je a já jsem si toho všiml a taky to tak dokážu. A jestliže si při hře na rodinný rituál zkušebně přisvojuji status rodiče, při hře na reklamu nebo na zábavnou šou si přisvojuji status mediální hvězdy, případně někoho profesně zdatného (zpěváka, tanečníka).

Legrace ovšem přestává ve chvíli, kdy se zapomene, že si na to hrajme, a začne se dělat opravdu show. *Nastává opakované rutinní secvičování, protože to nějak musí navenek vypadat. Otvírají se problémy tematické, protože sami pro sebe jsme si s tím a na to hráli, aniž bychom tomu museli rozumět, a třeba i právě proto, že tomu nerozumíme. Teď bychom to najednou měli sami sdělovat nebo tomu aspoň rozumět, abychom si z toho mohli veřejně dělat legraci...*

No a jestli jste, milí čtenáři, už nějakou tu šou či besídku zažili, netruchlete, ještě máme vše před sebou. Nastupuje totiž moderní technika se všemi kouzly světelnými i zvukovými, mikroporty, playbackem, výpravnými dekoracemi a kostýmy, časem se objeví i hydraulika a jeřáby a za sršení a bouchání pyrotechnických efektů nastane to pravé neo-baroko. Tato vize je natolik reálná, nakolik má něco společného sponzorství a okázalost. A protože bude patrně ještě nějakou chvíli trvat, než bude v ČR více investováno do lidského potenciálu než do materiálu, čeká nás buď scénografická "chudoba" nebo boj se svůdností neúčelné okázalosti.

Jde tedy o zapovězené území? To snad ne, ale rozhodně o území obtížné a se záludnými propastmi a bažinami nevkusu. K jeho zdolání potřebuji značnou vybavenost. Výraz může a mělo by mít nejen dramatické hraní, ale i hraní hudební, zpěv a stylizovaný pohyb, jako tanec či akrobacie. A najdu-li své sdělení, čeká mě náročná dramaturgická a kompoziční práce, aby to bylo divadlo, kde se něco děje tím, že se jedná, čemuž písně a tance často kladou velké překážky. A jako zásadní pro mě zůstává otázka, jak to udělat, abychom si mohli na ten "velký žánr" hrát před diváky a s diváky, abychom tuto svou hru "na" dokázali komunikovat. Anebo jak to udělat jinak, jak udělat opravdový dětský muzikál, opravdovou dětskou hru se zpěvy nebo opravdovou dětskou operu, v nichž by se protagonisté mohli autenticky prezentovat přiměřeně svému věku a své vybavenosti, v nichž by jejich projev měl výraz a sděloval by jejich téma a v nichž by se jejich "umělecká" složka osobnosti mohla tvořivě rozvíjet k potenciální dokonalosti, a to nikoli pouze v jednom směru na úkor ostatních (balet - přednes...), a současně se všemi dalšími osobnostními složkami (přiměřené sebepojetí, schopnost kooperace, hodnotové a morální koncepty...).

Hodně štěstí, odvážní poutníci!

V Liberci 21. 5. 2001

LUKÁŠ HORÁČEK

?

SOUTĚŽ

Dnes stále zůstáváme na náměstí. Jelikož jsem mezi odpověďmi nenašel ani jednu správnou, ponechávám zde včerejší otázku. Nedaleko Krakonošovy kašny stojí zajímavý barokní sloup. V jeho spodní části lze vidět postavy světců v životní velikosti (Jáchym, Anna, Marie, Jan Nepomucký ve vnitřním kruhu na čtvercovém podstavci, o něco níže pak Zachariáš, Alžběta, Jan Křtitel a Josef), na jedenáctimetrovém sloupu pak ční do výše sousoší, po němž je sloup pojmenován. Na sloupu je umístěn latinský chronogram a též zajímavý český nápis, z něhož se lze ledacos dozvědět.

Otázka dne zní:

Jak se sloup na náměstí jmenuje a kdo ho nechal vystavět?

Dovoluji si i podotázku pro experty - **dokážete spočítat z latinských číslic v chronogramu rok údajného postavení sloupu?** (malá nápověda: dělá se to tak, že si opíšete všechna velká písmena v latinském nápisu, seřadíte je v pořadí tisícovky, pětistovky, stovky desítky, pětky a jednotky a všechno to sečtete)

Těším se na odpovědi! Matěj

2001

22. - 28.6.

STRAIK

SOLIDARNOSC

STÁVKA 22. - 28.6.

TRUTSPEKTORÁT Č.J. MMI2/12806

22. - 28. 6. - 2001

Č.J. -?- / MMI

CO DNES A CO ZÍTRA

003

ČTĚTL

Č.J. -?- / MMI

pondělí 25. 6.

7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé		
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé		
	= seminář A		ND-1
	= seminář B		MěÚ
	= seminář C		Nivy
	= seminář D		ZUŠ-D
9.00 - 11.15	3. blok vystoupení souborů		ND/
	představení pro veřejnost		kino
	(viz odpolední blok)		
12.30 - 13.45	oběd - soubory, seminaristé		
14.00 - 16.30	3. blok vystoupení souborů		
	* Tom Sawyer		ND
	Turnovské divadelní studio		
	* Za Ludmilou!		ND
	HOP-HOP ZUŠ Ostrov		
	* Když kdo má rád koho		kino
	Horní-Dolní, dramatický kroužek		
	ZŠ Sloupnice		
17.00 - 18.45	diskusní klub		MěÚ
	pro seminaristy		
17.00 - 18.45	diskuse		ND-S
	lektorského sboru s vedoucími		
	souborů		
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé		

úterý 26. 6.

Č.J. -!!!- / MMI

7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé		
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé		
	= seminář A		ND-1
	= seminář B		! ZŠ-TS
	= seminář C		Nivy
	= seminář D		ZUŠ-D
9.00 - 11.30	4. blok vystoupení souborů		ND/
	představení pro veřejnost		kino
	(viz odpolední blok)		
12.30 - 13.45	oběd - soubory, seminaristé		
14.00 - 16.30	4. blok vystoupení souborů		
	* Kniha džunglí		ND
	DDS TY-JÁ-TR-CO?!		DDM Praha 7
	* Celé léto v jediném dni		kino
	ZUŠ J. Kličky Klatovy		
	* O vrabci s ustřiženým jazykem		kino
	Divadlo Hudradlo Zliv - 3. oddíl		
17.00 - 18.45	diskusní klub		! Nivy
	pro seminaristy		
17.00 - 18.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů		ND-S
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé		
20.15	večerní představení		kino
	* Havrane z kamene		
	ZUŠ (Žerotín) Olomouc		

SCHVÁLENO

Legenda:
SLŠ – Střední lesnická škola
MěÚ – Městský úřad
ND – Národní dům
Kino – kino
ZUŠ – Základní umělecká škola

PŘIPRAVENO K TISKU

2001

Deník dětské scény - Trutnov 2001. Číslo 3.
Redakce: Roman Černík, Iva Dvořáková, Anička Trčková, Zdeněk Dlabola, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Redakce příspěvků z regionálních přehlídek: Jakub Hulák. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 25.6.2001 v 0.30. Vychází - 25.6.2001 v 12.00. Náklad - 300ks.

SCHVÁLENO

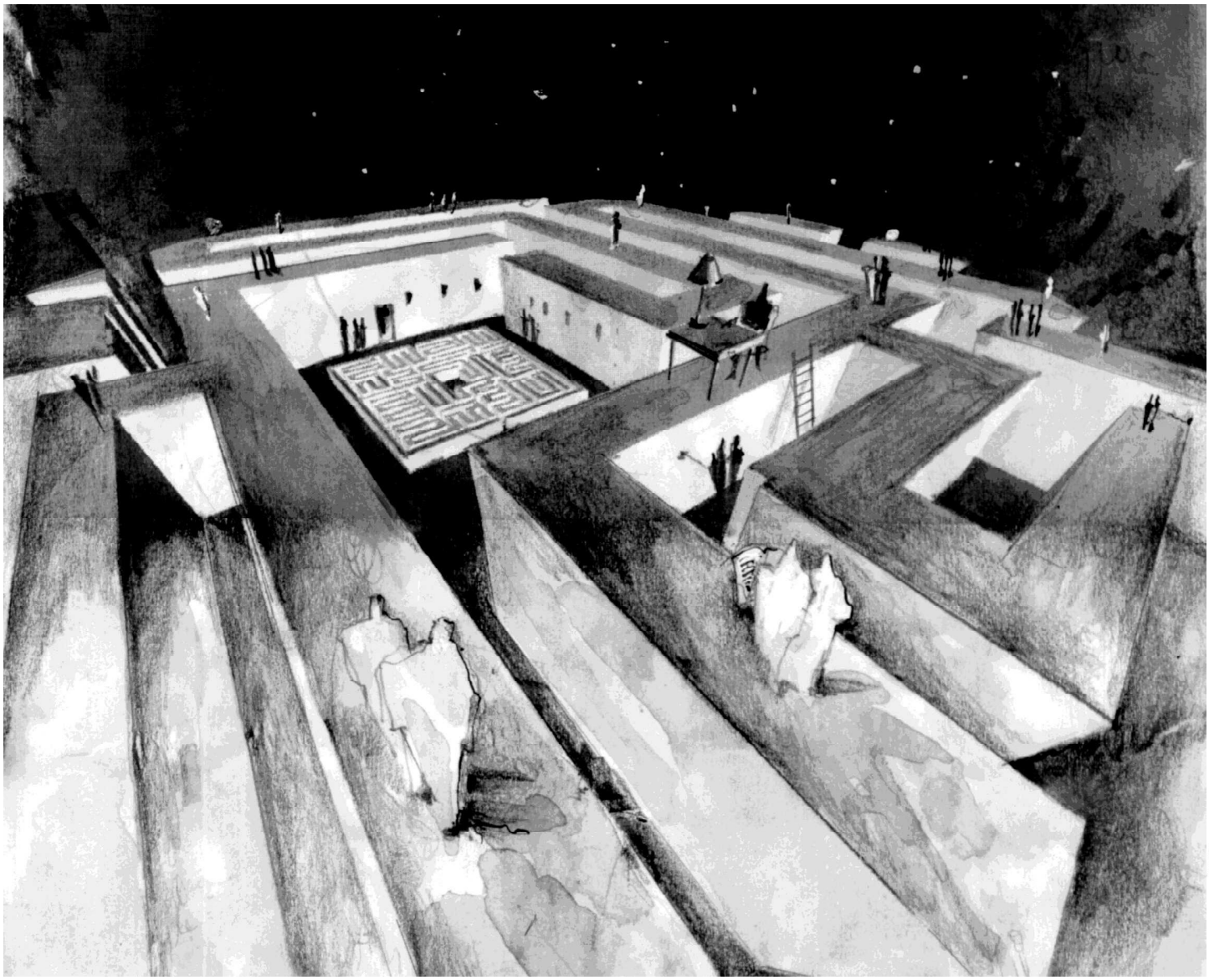
Otiosův zákon
Dítě pravděpodobně ví, že 99% školních vědomostí mu bude v praktickém životě naprosto k ničemu.

Dodatek ing. Futilea
Ostatně, vzpomeňte si, kolikrát vám bylo v životě platné, že umíte vyrábět zvířátka z kaštanů nebo že víte, jak je vysoká Milešovka.

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 4 DNE 22. 28. 6. - 2001 úterý - 26. června 2001

TRUTNOV

Z MATĚJOVA POKOJE
1P/2ND

Dneska jsem klidný. Zábavná redakce se vrátila do mého pokoje. Vypustil jsem tedy veškeré starosti týkající se tohohle plátku v trutnovských lesích. O podobnou věc se zřejmě pokusili i Holanďani, kteří v lese ovšem zůstali. Všichni jsme se uklidnili, když přišla těsně před uzávěrkou zpráva (nyní již ne SOS, ale SMS), DDS NEWS OD: - 0605708325 – DORUČENO V 00.12: HOLANDANI SE PRED PULNOCI VYMOTALI Z LESA A VRATILI SE DO USVITU. *Celá záležitost byla okamžitě zpracována do rubriky Bludný Holanďan.*
Všichni se diví, že jsem klidný jako beránek. K večeru jsem si chvilku pohrával s myšlenkou improvizované hudby na PET láhev, jistý J.P. ovšem zarazil můj tvůrčí rozjezd. Jak to tak vypadá, svůj talent v Trutnově nerozvinu.

Jeden z redaktorů byl, vraceje se autem na ubytovnu, zajištěn policií. Musel dýchat! Nemohl se policistům prokázat občanským průkazem, nýbrž jen nějakým potvrzením. Všichni víme, o jaké potvrzení se jedná.

NA KOBEREČKU U

Otázky z dotazníku, jež dával svým přátelům v pařížských kavárnách Marcel Proust, jsme položili tentokrát člence lektorského sboru přehlídky dětských souborů

Marii Poesové (pracovnice České školní inspekce, členka odborné rady IPOS Artama)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Když jsme s mamkou jezdili rychlíkem a museli jsme přestupovat mezi vagóny v jedoucím vlaku,měla jsem hrůzu, že se propadnu dolů mezi koleje.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Někdy bych oželela přílišnou bojovnost.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

Doktorkou nebo detektivem.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

Žádnou bych nevymazala. Jinak mě vždy zajímal Jan Jesenius, ale neovlivnil mne.

Jaké mužské vlastnosti si vážíte?

Tolerance.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Do všeho jdu s velkou vervou a energií, chci vše vybojovat za každou cenu a jsem málo taktická

Do jakých dveří nevstupujete?

Do příliš otevřených a vstřícných, protože mi to je podezřelé. Raději sama pootvírám.

POSVÍTILI JSME SI NA

... seminář C – Maska

Už od soboty není mezi účastníky letošní Dětské scény k přehlédnutí blonďatá, krátce střižená, střapatá hlava usměvavé holandské lektorky Tatjany Brinkman. Její seminář věnovaný práci s maskou si užívá klidného azylu v sále kulturního domu Na Nivách. (pro pozorovatele, jež se předem ohlásil, ale zaspal, nebylo jednoduché azyl odkrýt. Nervózní bloudění bylo vykoupeno velmi příjemným zážitkem tříhodinové práce v mezinárodní skupině, jež se s Tatjanou vydala za tajemstvím masek).

Pozorovatel vstoupil do prostorného sálu (téměř po brookovsku „prázdný prostor"). Právě vrcholilo ranní zahřívání. Jak seminaristé vyzradili, jedná se o ustálený systém společných masáží, jež vedou k uvědomění si těla. Pozorovatel v se vřazuje do kruhu. Začíná práce se smyslovým vnímáním.

Pozorovatel ve dvojici s Malťankou Josette prochází gradovaně vystupňovanou řadou „slepáren": 1. jeden ve dvojici má zavřené oči, druhý jej vede, uvědomujeme si vedení. 2. ten se zavřenýma očima vede vidoucího, vidoucí dává pozor na bezpečnost. 3. slepý jde po zvuku vidoucího. 4. vidoucí v pevném bezpečném držení probíhá se svým nevidoucím kolegou sálem (poznámka: velmi působivá náhražka kolotočových atrakcí, lochnesky apod.). Tatjana doporučuje nechat prostor hlasu, což zážitek posiluje. 5. vidoucí pevně chytí slepého zezadu za pas a hlasem nabízí prostor k běhu, nevidoucí sám běží prostorem, vidoucí má roli záchranné brzdy (ne vždy to vychází). Při dokončení každého cvičení jsou slepí vyzvání, aby si se zavřenýma očima uvědomili, kde se v prostoru nachází. Také jemným dotekem upozorňuje na uvolnění těla ze zbytečného napětí.

Následuje drobná relaxace, jíž je instrukcemi využito k soustředění na zvuky přicházející z nás, z místnosti, z města, země, planety a vesmíru. Meditační náboj potvrzovala instrukce: „Když se vám hlavou mihne nějaká myšlenka, poslechněte si ji jen tak trochu a nechte ji odplout".

Po chvíli zklidnění a soustředění se proměňují dvojice. Jeden (vidoucí) nabízí do dlaně slepému různé materiály a povrchy, cílem není hádat, co je to, ale jaké to je. Stále jsme vedeni k emocionálnímu vnímání. V druhém kroku se dotekový vjem stává impulsem pro vzpomínky a asociace. Následuje přestávka, i tady jsme upomínáni k udržení pozornosti k pocitů: „zkuste vnímat pocity a vjemy i při své kávě."

Přestávka umožnila pozorovateli proniknout do práce semináře v předchozích dnech. Rytmus setkání se ustálil na ranním rozehřátí, pak následuje série průpravných fyzických cvičeních, jež mají za úkol aktivizovat fyzické možnosti v kombinaci se smyslovými vjemy (převádění barev do tělového jednání, modelování vlastního těla do modelíny apod.) a třetí část je věnována setkáním s maskami (začalo se s Lecoqovými neutrálními maskami). Jednotlivá průpravná cvičení se v práci z maskami pokaždé zúročují.

Také včera se po přestávce došlo na masky. Před návratem seminaristů do sálu Tatjana rozmístila masky larvy (viz. foto) do kruhu

uprostřed sálu. Každý si měl vybrat tu, jež jej nejvíc oslovila, zaujala, provokovala. Opět se pracuje ve dvojicích. Partner drží vybranou masku před tím, kdo si ji vybral. Z odstupu se vybraná maska posle jejích linií obkresluje. Nejdříve prstem, pak se do směru prstu zapojuje celé tělo, pak se kreslí celým tělem (poznámka pro místní: přes „světýlko"). Pak si partner masku nasadí a ten, kdo si ji vybral se pohybuje a sleduje, jak partner nesoucí jako figurant masku kopíruje nabízené pohyby. Je to šance vidět a vnímat možnosti vybrané masky. Teprve teď si lze vybranou masku nasadit a vyzkoušet si pohyby (partner teď bez masky nabízí svými zrcadlením zpětnou vazbu. Práce končí drobnými improvizacemi – rozpohybování masky. Tři seminaristé v prostoru a ostatní sledují. Tatjana každému věnuje drobnou reflexi („dávat důraz na tělo, nenechat se unést předvymyšlenou snahou o charakter, zapojovat celé tělo, najít si linii masky, kterou pak převést do linií pohybu, rytmu a tempa") své repliky Tatjana doplňuje řadou až kočičích gest a pohybů.

Následuje závěrečný kruh a zadání úkolu: pozorně se rozhlížet a najít předmět, jež by mohl být maskou, ale nejde o to z předmětu tu masku nějak dovyrábět, je třeba pracovat s tím, jaký předmět je.

Je půl hodiny po poledni, venku svítí slunce a vane čerstvý příjemný vítr. Možná je to taková metafora možností další divadelní i dramatické práce, jež seminář Tatjany Birkman svým účastníkům nabídl.

V masce pozorovatel C3

004/ MMI
2... 28. 6. - 2001

!-ZACHYCENO-!

DNE ... 6.2001

Pokus o vázací rozhovor s lektorkou semináře Tatjanou Brinkman, holandskou herečkou a pedagožkou Hogeschool vor de Kunsten v Utrechtu.

Místo:	*Trutnov, foyer kina Vesmír*
Čas:	*15:47 – 17:05*
Záznam pořídil:	*C3*
Spolupráce:	*Petra Kunčíková (krycí jméno „Překladatel“)*

Tatjano, mohla byste se trochu představit,třeba jaké jste byla dítě a jaká byla vaše cesta k divadlu?

Byla jsem takové tiché dítě. Kolem mne naopak byli lidé dost hluční. Moje sestra byla taková průbojná, také mí rodiče,zvláště když se hádali, byli dost slyšet a tak jsem si našla svůj způsob, jak mezi nimi přežít. Mlčela jsem, ale abych na sebe upozornila,hrála jsem u nás doma mezi závěsy taková svá malá představení. Když se naši rozešli,zůstala jsem s tatínkem a ten si všimnul, že málo mluvím, jsem bez kamarádů. A tak mě přivedl do takového dětského divadelního studia. Měli jsme takového skvělého pana učitele, který nás dokázal opravdu zapálit.Třeba já jsem začala hodně číst. Četla jsem poezii, povídky, to mi hodně pomáhalo ve škole, tam jsem najednou začala být velmi úspěšná. Také jsem začala sama psát a dostala jsem i nějaké ceny na různých festivalech. Pak jsem se dokázala dostat na divadelní školu do Mastrichtu. Mám takovou schopnost udělat dojem silného, suverénního extroverta. Proto mě vzali, ale moc se mi tam nedařilo, za rok jsem musela přestoupit, zas na první dojem do Amsterdamu. I tam jsem měla trable, ale nakonec jsem dostudovala pedagogiku a scénografii. Myslím, že jsem to dokázala hlavně proto, že jsem divadlo skutečně chtěla dělat, že se umím zatnout a jít si za svým. I když mi několikrát už Mastrichtu říkali, že se raději mám vdát a starat se o děti, nakonec jsem u divadla.

Vycházíte hodně z metodiky Jacquese Lecoqa, setkala jste se s ním?

Na naší škole jsme dříve učili jen tradičnímu způsobu herectví metodou Stanislavského. Pak se škola vydala směrem širší nabídce současných postupů, směrem k fyzickému divadlu a také já jsem se vlastně musela učit znovu. Mohla jsem si vybrat, zda pojedu studovat do Paříže nebo do Bruselu. Vybrala jsem si raději Brusel, kde pracuje Lecoqův žák Luc de Smet, který Lecoqovy postupy dále tvořivě rozvíjí. Se samotným Lecoqem jsem se potkala již mnohokrát a jsou to krásná inspirativní setkání. U nás máme pro studenty řadu kursů, kam zveme výrazné osobnosti, a tak u nás učí nejen Lecoq a jeho žáci, ale také lidé od Grotowského, Boala a dalších.

Teď sama učíte na divadelní škole v Utrechtu, mohla byste přiblížit svou výuku?

Učím kurs základů herecké tvorby. Přichází ke mně studenti na začátku studia. Začínáme improvizacemi, na kterých ukazujeme studentům, že to, co děláme na divadle nejčastěji, zpravidla postupuje od myšlenky směrem k akci. Když to na nějaké úrovni zvládnou, řekneme jim,že by to mohlo být také jinak. Nabídneme vyjadřování přes tělo, aby se mohli soustředit právě na vyjadřovací možnosti těla. Aby to zvládli, nasazujeme jim v tuto chvíli neutrální masku. Ta umožňuje soustředění na tělo a vypuštění rozumu a jeho předsudků vůči tomu, co tělo chce vyjádřit. Cílem je připravit tělo do stavu: teď a tady.

Pak přichází práce s maskami – larvami. Další krok jsou masky barevné, barvy nabízí zřetelnou inspiraci v commedii del arte. Barevné masky jsou hodně o energii v prostoru a o jejím výdeji. Poslední v této řadě je práce s klaunským červeným nosem. Tahle jednoduchá maska není, jak si většinou lidé myslí, o legraci, ale červený nos žije jen v kontaktu s publikem a to je hlavní téma tohoto stupně práce s maskou. Když tímhle projdou naši studenti, měli by již disponovat dostatečným vědomím svého těla a jeho vlastních možností.

Co vám přináší práce v mezinárodních dílnách nebo práce v zahraničí?

Je to pro mne vždy nové a jedinečné, hodně ráda cestuji, poznávám nová místa a nové lidi a hodně mne zajímá, jak budou v mé práci lidé s jiným kulturním zázemím. Třeba dnes, když jsme dělali s doteky mém semináři, tak mne hodně překvapilo soustředění a zaujetí, najednou a celkem pro mne nečekaně, tam vznikla hodně zajímavý atmosféra s úžasně příjemnou energií. To jsem si užívala. A ještě jedna věc mě trochu překvapila, jak tady lidé chtějí dělat ta má cvičení správně. Jdou do to hodně zaujatě, ale jako by si stále kontrolovali, jestli je to tak správně. Jako tu bylo nějaké nucení ty věci povinně udělat a ještě správně.To může zbytečně při podobné práci trochu frustrovat. Ale některé věci ani žádnou správnou podobu nemají, prostě záleží na tom, jak je člověk cítí. To je něco, co je způsob mé práce, mé krédo.

A na závěr ještě, Taťáno, na čem sama jako herečka teď pracujete?

Já teď nepracuji se žádným divadlem. Hodně cvičím na cello a chtěla bych vytvořit takovou koláž textů, hudby. Mělo by to být úplně autorské. A jak už jsem říkala, jsem schopná udělat všechno, pro co se rozhodnu.

!-ZACHYCENO-!
DNE ... 6.2001
DNE 22 ... 28 ... 6. - 2001

KARTOTÉKA
DS 2001

ODPOSLOUCHÁNO

….již z třetího diskusního klubu pro seminaristy DS

Moderátorka: *Jiřina Lhotská*
Místo: *Malý sál MÚ*
Přítomni: *13 seminaristů a J.P.: (během diskuse vzrostl počet na 26)*
1 moderátorka J.L.
1 Trutspektor D12
1 člen lektorského klubu J.V.
Průběh akce: *poklidný*
Reakce: *povzbudivé*
Čas: *podle brožury viz. str. 12*
Hodnocená představení:
Tom Sawyer
Za Ludmilou!
Když kdo má rád koho
Vlhkost vzduchu: *v normě*

Tom Sawyer
Turnovské divadelní studio

V první řadě byla diskutována otázka adekvátnosti výběru předlohy k věku představitelů hlavních rolí, dvou starších chlapců, představitelů Toma a Hucka. Přítomní se shodli (nehlasovalo se), že v příběhu chlapci jednají a vystupují způsobem, který neodpovídá reálnému věku protagonistů je totiž vyšší. Navíc způsob hereckého projevu, směřující k psychologickému a realistickému herectví, byl v rozporu s hereckým projevem ostatních dětí. To kolidovalo s příběhem a tématem,o kterém se hrálo.

J.L. vedla debatu přítomných i ke způsobu dramatizace předlohy. Jedna z přítomných pravila, že by to mohla být poměrně dobrá rozhlasová hra. Všechny dramatické situace byly jen převyprávěny a ilustrovány.

Jelikož na začátku byla nastolena konvence realistického herectví, mohl divák právem očekávat i výběr totožných scénických prostředků. Bohužel, v takto časově poměrně rozsáhlé inscenaci nemohly pozornost a zaujetí diváků udržet jen světelné přechody. Většina diskutujících si samozřejmě všimla snahy o využití dvou praktikáblů, ale i zde šlo jen o náznaky.

Krátce se hovořilo i o zvukovém plánu tohoto divadelního představení, který nebyl příliš zdařilý.

Představení bylo hodnoceno poměrně kriticky, a to především v kontextu s ostatními dnešními inscenacemi. Mezi kladné části hodnocení patří především ocenění kultivovaného projevu dětí a jejich zaujetí pro věc.

Za Ludmilou!
HOP-HOP ZUS Ostrov

Představení bylo velmi kladně přijato, bylo svěží a potěšilo většinu přítomných. V diskusi o využití loutek se seminaristé shodli na tom, že bylo funkční a posílilo metaforičnost celé inscenace. Princip přecházení z roviny loutkové do roviny, ve které hrají živí herci a vzájemné prolínání těchto rovin, mělo za následek i zjemnění, jinak poměrně drastického příběhu.

Mezi největší klady inscenace patřila čistota stylizace, báječná práce se zvukovým plánem i choreografické řešení. Stylizační klíč byl důsledně využíván a i metráž odpovídala rozsahu Puškinova pohádkového příběhu, jež byl divákovi srozumitelně sdělen.

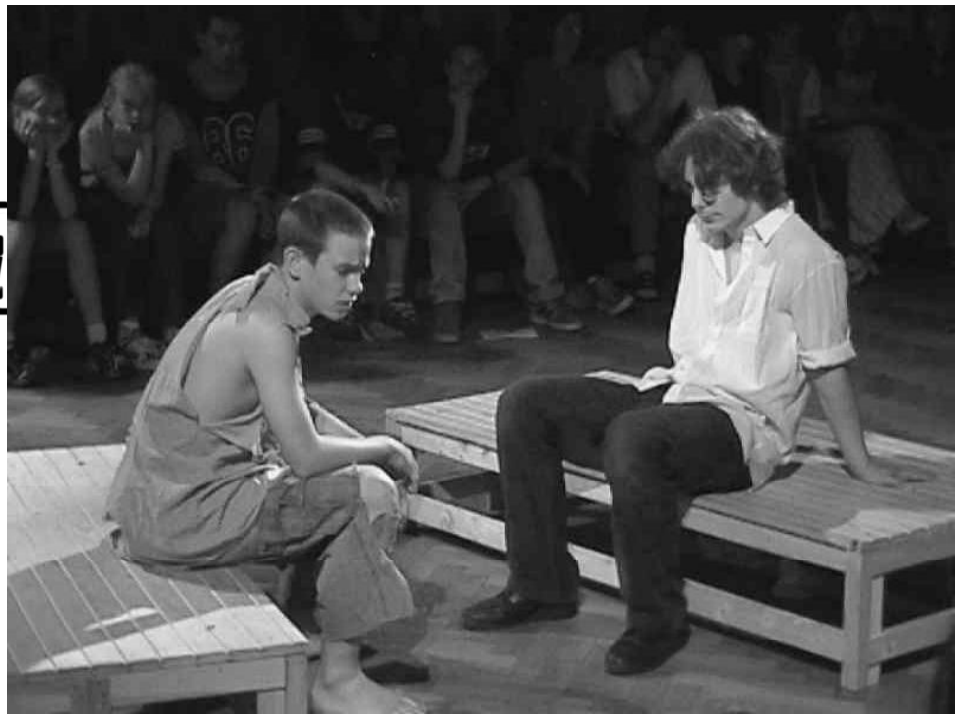
Poněkud byla zpochybněna přehlednost a jasnost odchodů hlavních postav z jeviště a někteří účastníci diskuse apelovali na důslednější práci s loutkou.

Když kdo má rád koho
Dramatický kroužek Horní-Dolní

Klíčem téměř celého představení byla hra, která pomáhala velmi kultivovanému projevu dětí. Obsáhlá diskuse byla vedena o potřebnosti seznamovat děti s folklórem a lidovou slovesností a bylo řečeno, že nešlo ani tak o folklór, ale o jeho interpretaci, neboť lidé, kteří se folklórem zabývají, považují za folklór jen to, co je původní a autentické. Byla pochválena práce s rekvizitou, muzikálnost dětí a celého představení a nakonec i práce s temporytmem. Některé scény (např. jízda kočárem) byly velmi imaginativní. Závěr vystoupení poněkud odstoupil od hry jako principu sdělení a práce s lidovými verši. Došlo k větší lyrizaci, která byla nad možnosti dětí. Takové zakončení však nebylo striktně odmítnuto, ale byl vysloven názor, že by postačilo závěrečnou část zkrátit

004/ MMI

Zaznamenal
Trutspektor D12

ODPOSLOUCHÁNO

004/MMI

...na diskusním klubu s vedoucími souborů

Místo: *obvyklé (salónek ND)*
Čas: *17. 21 - 19.13*
Počet osob: *celkem 16 (8 vedoucí souborů a doprovod, 4 členové lektorského sboru, 2 tajemníci, 2 trutspektoři)*
Omluveni: *1 lektor (J. Valenta - na diskusním klubu)*
Počet diskutovaných představení: 3

Již tradičně zahájil rozpravu předseda lektorského sboru Jaroslav Dejl povzbudivými slovy. Tentokrát bylo úvodní slovo květnatější a rozsáhlejší a stejně jako včera a především přívětivé. V jeho závěru J. Dejl připomněl, že dnešní představení spojuje pokus zpracovat poměrně rozsáhlou předlohu. Celá debata byla věcná a dle potřeb konkrétní, místy až detailní. Míra hloubky pokusů o vhled do představení byla závislá na dvou faktorech - plynoucím času a zájmu vedoucího o zevrubnější pohled. Obecně lze možná uvést, že větší plocha je věnována zpravidla první inscenaci v pořadí, zatímco ta poslední probíraná už je plynoucím časem tlačena rychleji k závěru. Schéma debaty bylo stejné jako v minulých případech - nejdříve promluvili vedoucí souborů o genezi inscenace a teprve poté se hovořilo o kladech a nejasnostech představení, slovo k představení bylo ukončeno krátkým shrnutím Jaroslava Dejla.

Tom Sawyer (Turnovské divadelní studio Turnov, vedoucí Petr Haken)

a) geneze představení

Na představení se začalo pracovat v minulém školním roce. Předcházela mu starší inscenace Bylo nás pět, která byla o prvních láskách. Část souboru se po této inscenaci obměnila a v další práci se prohlubovalo téma prvních lásek. Z toho pak logicky vyšel Tom Sawyer. První dramatizace byla rozsáhlejší, pro definitivní podobu inscenace se mnoho vybíralo. Klíčovým pro výběr motivů bylo téma lásky Toma a Becky a fakt, že vedoucí nechtěl do rolí dospělých obsazovat děti - z toho důvodu rezignoval na Tomovy protihráče.

b) z rozhovoru o viděném

Inscenace je zpracována jako klasické činoherní divadlo. Tyto principy však zcela nefungovaly, jelikož dramatizace nenabízela skutečné situace, v nichž by se mohly projevit vztahy mezi postavami, ale ztrácela se ve vyprávění. Debata se točila též kolem věku postav, kolem změny bratrance na sestřenici. Vzhledem k tomu, že někteří aktéři byli starší než jejich postavy, přinášeli do hry jiné významy (např. již zmíněná sestřenice byla považována za tetu Polly, Tom působil dojmem protřelého svůdníka), což v prvních chvílích diváky zmátlo. Dalším tématem debaty bylo, proč je indián zaměněn za Roma, v chatě u řeky zůstává nadále černoch a Tom dává Becky české perníkové srdce - čili kde se vlastně příběh odehrává. Tyto drobnosti soubor vzhledem k rozsahu představení neřešil, ale fakt je, že nevyhraněnost prostředí občas zavádí. Velká plocha byla věnována epizodě bloudění v jeskyních, která byla myšlena jako hlavní prostor pro vyjádření milostného citu mezi Tomem a Becky. To se beze zbytku nepodařilo, jelikož tato situace byla především o ohrožení života dětí, divák je proto jako milostnou dvojici nevnímá. Představení bylo ovlivněno tím, že nebylo možné zcela zatemnit sál a inscenace počítá se střihy v naprosté tmě.

Velkým kladem představení bylo dobré soustředění, naslouchání partnerům, vnímání druhých a reakce na to, co se na jevišti děje. Inscenace Tom Sawyer je cenným pokusem o dramatizaci rozsáhlé předlohy. Hrací prostor je neobvyklý a velmi náročný na pohyb aktérů a tím jsou na ně kladeny velké nároky, s nimiž se vyrovnávají v mezích svých možností se ctí. Je jim tak nabízen zajímavý studijní materiál, se kterým se dá dál pracovat.

Za Ludmilou! (Hop-hop ZUŠ Ostrov, vedoucí Irena Konývková)

a) geneze představení

Poslední dvě inscenace souboru se týkala vážných témat (děti, na které rodiče nemají čas, šikana) a členové souboru pro další práci chtěli odlehčenější téma. Dívky toužily po milostné tématice, chlapci po hrdinském motivu. Z několika nabízených předloh si nakonec děti zvolily Puškinova Ruslana a Ludmilu, vlastní Puškinův text však nikdy nečetly. Do poloviny listopadu se zabývaly situacemi z příběhu, jednotlivými motivy, postavami. Od počátku soubor pracoval s různým přineseným materiálem, s tyčemi, prkny, klacíky, až se nakonec došlo k loutkám. Zpočátku znamenaly spíše atributy postav. Teprve potom vznikl scénář, premiéra se konala 15.3., ale představení se stále ještě mění, podstatných změn doznalo naposledy ještě před třemi týdny. Jednou ze změn v poslední době je to, že loutky zavěšené na krku se z původních pouhých atributů stávají těly postav , „ živáci“ jejich dušemi.

b) z rozhovoru o viděném

Představení znamenalo pro lektorský sbor velký skutečně divadelní zážitek. Obrovským kladem je to, že vyšlo z potřeb souboru, původní Puškinův námět přetavuje v jinou kvalitu, je zpracováno s nadsázkou, je dobře vystavěno, o čemž svědčí i to, že fungovalo v pro něj neregulerním prostoru (je určeno na malý prostor, v němž jsou diváci blízko).

Největší debatu vzbudilo použití loutek a jejich fungování. V těchto záležitostech bylo zkoumáno mnoho detailů. Nezasvěcenému by se mohlo zdát, že je práce souboru podrobena ostré kritice, šlo však o hledání dalších možností a také o výklad některých motivů (Ruslanův přízrak, který vytvoří Černomor, aby mohl získat Ludmilu). Vedoucí sama shledala připomínky jako přínosné pro další práci na představení.

Představení Za Ludmilou! bylo plné energie, radosti z tvorby, bytí na jevišti a poctivé práce. Jako celek má vysokou estetickou kvalitu ve všech jeho složkách. Obzvláště byla oceněna funkční scénografie a vysoká hudební úroveň představením. Značnou pozornost si zaslouží i způsob převedení původní předlohy v jiný, fungující scénický tvar plný fantazie, který dobře plní potřeby a cíle souboru i nároky diváka.

Když kdo má rád koho (Horní - Dolní, dramatický soubor ZŠ Sloupnice, vedoucí Eva Sychrová)

a) geneze představení

Soubor tvoří 20 dětí z obcí Horní a Dolní Sloupnice ve věku 3. - 9. třída.Vznikl v minulém školním roce, prvním představením byl Čelakovského Toman a lesní panna. V něm byl řešen problém zrady v lásce, letos zůstala tématem láska též, ale v textech lidové poezie a v různých podobách. Materiál inscenace byl použit ze známé sbírky K.Plicky - Český rok. Důležitou složkou bylo použití lidových písní, děti na začátku školního roku zpěv nezvládaly, a proto krom souborových zkoušek absolvovaly i individuální pěveckou přípravu. Premiéra se konala 24.3. 2001.

b) z rozhovoru o viděném

Výsledek práce souboru ZŠ Sloupnice byl velmi sympatický, došlo k zajímavému setkání s lidovou poezií ve tvaru, který odpovídal možnostem dětí a jejich vedoucích. Vzniklo několik pěkných a působivých jevištních obrazů (např. kočí).

Představení jako by bylo rozlomeno na dvě poloviny. První obsahovala výraznější epické texty a dobře pracovala s chlapci jako s „mužským“ elementem. Druhá měla lyrickou polohu a individualita chlapců se v ní ztrácela. Diskutovalo se o použitém kostýmním prvku - červených, bílých a modrých sukních. Jejich výběr byl motivován symbolikou některých obrazů (bílá - koně, modrá - řeka, červená - láska).

Důležitou složkou tohoto kultivovaného produktu byla i hudba. Velmi sympatický byl empatický klavír - neválcoval zpěv, ale pomáhal mu. Celé představení má pevný tvar a řád a zároveň působí spontánně. Tento kus potvrdil staré známé rčení, že v jednoduchosti je síla.

Trutspektor D7

P R Ů V A N

č.4

v s t u p s t a r š í m 1 8 - t i l e t z a k á z á n

Kdo byl kdo ?

Větrovka

Větrovka po použití, aneb pocity jednoho z protagonistů představení Tom Sawyer.

Přímá řeč vede z úst Michala Samira, animovaná obličejová část jest jeho autoportrétem.

Hráli jsme dopoledne pro školy a odpoledne jako festivalové představení.
Dopoledne: Byli tam lidi starý jako my, líbilo se jim, že jsme ve stejném věku. Problém měli s hrou samotnou, nějak jí nevzali, rušili.
Odpoledne – Zatím asi nejpovedenější představení. Hráli jsme ho asi osmkrát. Bylo to úplně úžasný, publikum bylo divadelní, hrálo se nám strašně dobře. Každopádně se nám líbilo, že obě představení byly natřískaný lidma. Jestli budeme na představení dál pracovat? Budeme asi vylepšovat chyby, který nám porotci řeknou, ale nějaký zásadní změny asi nebudou.

Turnovské divadelní studio

Většina z nás, které jste viděli v pondělí, je ze základní školy a gymnázia v Turnově. Sem do Trutnova jsme se probojovali z Nového Boru. Jsme nástupci velkých turnovských divadelníků (Kubaš, Christov, Folprechtová, Vojtíšková) a máme ještě dost práce na svém hereckém projevu. Každý z nás se snaží zlepšovat, co se dá, v několika dalších představeních. A Trutnov považujeme za jednu z našich met k cestě k divadlu.

Hrál co:

Mark Twain - Rom Sawyer, Huckleberry Finn. Díla, která oslovila nás i celé generace. A právě Dobrodružství Toma Sawyera je román, který přenášíme na divadelní prkna. Jak se nám to povedlo, posuďte sami, můžeme však na příští rok slíbit pokračování – ano – Huckleberry Finna

Pod vedením postavy jménem:

Petr Haken

Petru Hakenovi, profesorovi výtvarných věd na gymnáziu Turnov se v posledních letech podařilo okolo sebe vytvořit partu, která má o divadlo zájem. Jako vedoucí Turnovského divadelního studia se, ať už jakkoli, podílí prakticky na všech představeních. I když se stává, že s ním někdy všichni nesouhlasíme, jeho práce (zábava) je účelná.

Klimatizace pocitů diváků z první řady (nejmladších členů Dětského divadelního souboru TY – JÁ – TR – CO?, Praha) po představení nazvaném Strašidla a krásné panny aneb vyprávění čtvrté v provedení čtvrté.

Výborný!!! To se nám líbilo ze všech představení nejvíc. Bylo to komický. Srandovní a hrozně hezky provedený. Nejlepší bylo, jak „Magda“ kecala…drmolila…mlela pantem. Líbilo se mi, že to nebyl jednolitý příběh třeba jenom o Růžence….Prostě vyprávěli. „Vemte to ještě jednou, nestíhám převlek!“…Ten kluk nádherně sípal…Já má úplně rudý ruce od tleskání…

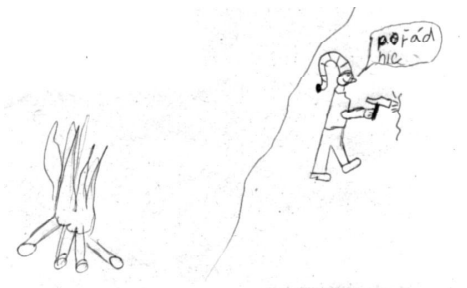
Vichry z holandsko českých pohoří a dílem z dílen

Sepsáno s dětmi z Jirkova, které v pondělí absolvovaly dětskou dílnu:

Bomba! Chodím na němčinu, ne na angličtinu, ale rozuměl jsem jim dobře. Naučili nás různé hry, dělali jsme scénky, které jsme nakonec hráli. Byli jsme ve dvou skupinách. Poznali jsme jména těch druhých . Nejlepší bylo, že jsme si rozuměli. Lektoři byli přátelský.
Byli jsme ve dvou skupinách. Nejdřív jsme dělali různé zvuky, pak jsme říkali, co si představujeme. Tereza řekla, že Dům hrůzy a tak jsme s ním dál pracovali. Vznikly různé obludy….Mě nejvíc zaujalo „zpívání v buši“.

fotografie z představení

Dokonale vyvětráno

Aneb okluzní průlet skrze pondělní představení s dětmi z Jirkova, 2. základní školy.

1) Tom Sawyer – Turnovské divadelní studio
Napínavý, hezký. Docela dobrý, dobře vypracovaný (i svaly), pěkně osvětlené, atmosféra. Z jedné věci dokázali udělat věcí víc – postele, ploty. Co by mohli zlepšit? Asi nic, akorát zvuk z rádia řval strašně do uší.

2) Za Ludmilou! – HOP-HOP ZUŠ Ostrov
Moc se nám to všem líbilo, na tom jsme se shodli…Mě se to moc nelíbilo. Dobrý byl nápad s loutkami – člověk hrál se sebou i s loutkou. Bezvadná byla hudba. Nejvíc nás zaujalo utrhnutí vousů Černomorovi, utrhnutí hlavy Ruslanovi, a ten…Černozem, jeho trojúhelníková hlava. Možná by bylo dobré větší pódium a silnější hudba.

3) Když kdo má rád koho – Horní-Dolní, dramatický kroužek ZŠ Sloupnice
Dobrý! To bylo asi nejlepší dnešní představení. Ale úplně nejhezčí bylo Momo. Z tohoto představení se mi nejvíc líbilo, jak zpívala ta malá holčička.Hezké bylo, že všichni lidi byli pořád na podiu, nikam neodcházeli….To, jakým způsobem vytvořili kočár… Moc se mi nelíbil sedlák, mohl se tvářit líp… Hrající děti si mezi sebou povídaly…Mě se líbilo, jak na konci spadlo to klubíčko dolů z pódia…že klubíčka byla jablka, zlato, kila…že sedlák vážil 400 a nevěsta jenom pět liber.

MMI2606-57

P R Ů V A N

č.4

vstup starším 18-ti let zakázán

Kdo je kdo ?

Literární dramatický soubor
KLATOVY

Dámská jízda

Dramatik pro nás není jen nauka o základech dramaturgie režie, práce s loutkou a práce s herci, ale hlavně okruh lidí mezi kterými jsme sami sebou.

Našima vodoucíma jsou naše dvě kličky melodičky "Hanka a Evina, které máme ukazují jak v životě nešlapat a kdy do nejma.

Kdo chce poznat náš dramatik o trošku víc, srdečně ho zveme na naše úterní dopolední i odpolední představení "Celé léto v jediném dni".

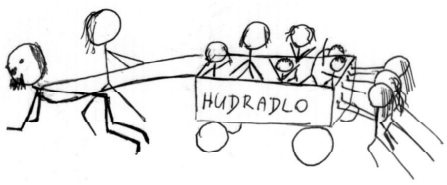
Michalka Lucka Renča Jája Lenka majda Marcinka Zdenča Danča Anička Sandrinka

ZUŠ J. Kličky Klatovy
/Celé léto v jediném dni, úterý kino/

DDS TY-JÁ-TR-CO?! DDM Praha 7
/Kniha džunglí, úterý ND/

Divadlo Hudradlo Zliv - 3.- 4. oddíl pod vedením /obrázek vlevo/ hrají /obrázek vpravo/ představení O vrabci s ustřiženým jazykem /úterý kino/ a Slavík /středa kino/

Tlaková výše

anketa:

Proč se lidi vůbec zabývají divadlem?

Šestero odpovědí zachycených ve větrném mlýnu – tj. mezi soubory:

Pro pobavení
Pro poznávání věcí, které se jinak v životě poznat nedají
Určitě se tím člověk něco přiučí
Může mu to hodně dát do života
Lidi to dělají pro sebe, i pro diváky
Myslí, že tím dělají dobrou věc a že něco divákovi dají

B.I.B.L.I.O.V.A.K

***Bibliovak** = jakýkoliv vak, sak, taška nebo batoh či jiné zavazadlo,jež nese alespoň jednu knihu. Bibliovak se rodí zpravidla cestou mezi regály knihkupectví.*

Dosud jsme v Bibliovaku nabízeli klasické guttenbergovské knihy. Od této chvíle je vše jinak. Dnes vám nabízíme praktickou pomůcku každého moderního člověka. Encyklopedii Diderot v elektronické podobě. V malé vkusné omyvatelné krabičce s obrázky takových celebrit, jako je Napoleon Bonaparte, Albert Einstein, Bill Clinton či Dáma s hranostajem, se skrývá obrovské množství informací. Encyklopedie Diderot nabízí 125 tisíc odkazů z 39 oborů, 7 300 převážně barevných obrázků, 5300 fotografií a ilustrací, 300 tabulek, 380 grafů a schémat, 320 barevných map, 230 orientačních mapek, 370 zvukových ukázek, kalendář svátků a výročí, zábavné animace a interaktivní mapy a 200 otázek utříděných do 7 oborů.

Elektronická verze Encyklopedie Diderot má oproti jiným encyklopediím nespornou výhodu. Pořídíte-li si za směšnou finanční částku její základní verzi a zaregistrujete-li si licenci u autorů projektu, budete každým rokem získávat aktualizovaná data.

Pro práci s touto encyklopedií si můžete zvolit různé postupy. Elektronické uspořádání umožňuje pracovat s nabídkou všech hesel, nebo s nabídkami oborových encyklopedií, nebo s biografickým slovníkem. Nabídka je vždy řazena abecedně. Jednotlivá hesla přinášejí stručné, srozumitelné, avšak zásadní informace ze všech oblastí lidského poznání. Rozsah informací je obohacen o některá témata zatím v českých encyklopediích opomíjená. Nově jsou uvedena například hesla z oblasti ekologie, sci-fi, pop music, esoteriky, astrologie, rozšířen je objem hesel z dějina kultury neevropských zemí, zvláště z orientu, ale i hesel z filosofie, politologie, práva, knihovnictví a religionistiky. Rovněž další obory jsou rozšířeny o řadu hesel tak, aby odpovídaly požadavkům současného člověka na informace. Data zpracovali odborníci z předních vědeckých a pedagických pracovišť. Namátkou vybíráme naše oblíbence: Milan Buben (heraldik), Tomáš Durdík (historik), Olga Zelinková (původně učitelka, dnes propagátorka montessoriovské školy), Petr Zemánek (kastelán hradu Žebrák a Točník). No, nekupte to!

NAŘÍZENÍ TRUTSPEKTOBÁTU

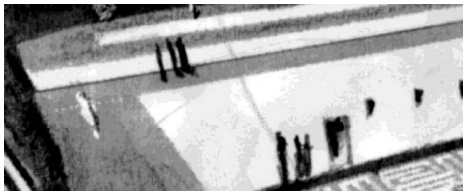
KLIDNÉ SNY!

J.A. Komenský - Labyrint světa a ráj srdce

Čtení čtvrté

Kapitola X. - Poutník stav učených prohlédá; nejprv veřejně

část třetí

...I pohledím, a aj, někteří tu velmi lakotně s tím zacházejí, pořád, co jim k rukám přišlo, do sebe cpajíce. Na něž pilněji hledě, nevidím nic, aby jim barvy, neb těla, neb tuku přibývalo, kromě samého břicha odutí a rozecpání: a vidím, že co do sebe nacpali, zase to vrchem i spodkem nezažité lezlo. Někteří z těch takových i v závrat upadali a s smyslem se pomíjeli; někteří od toho bledli, schli i mřeli. Což jiní vidouc, na ně sobě ukazovali, a jak nebezpečno s knihami (nebo tak krabicím těm říkali) zacházeti, sobě vypravovali; někteří prchali pryč; jiní jen opatrně s nimi zacházeli, napomínali se. Protož toho dovnitř nepřijímali, než zpředu i zadu pytlíků a mošen sobě navěsíc, do těch ty škatule (nejvíc, na kterých napsáno viděli Vokabulář, Dikcionář, Lexicon, Promtuarium, Florilegium, Loci communes, Postille, Konkordancí, Herbář etc., každý jak k své věci soudil) cpali: a ty nosíc, když co promluviti neb napsati bylo, z kapsí vytahovali a odtud do ust a péra brali. Já znamenaje to, řekl sem: „Tito tuším v kapsích umění nosí?“ Odpověděl tlumočník: „Memoriae subsidia (Podpory paměti); čis neslýchal?“ Slyšel sem pak od některých ten způsob chváliti, že ti pry jen uznané věci vynášejí. A můžeť býti: než já sem jiné tu nepohodlí znamenal. Přihodilo se při mé přítomnosti, že někteří své škatule roztrousili, a některým, když jich oodložili, oheň vzňav se opálil. Ach, jakého tu běhání, rukama lomení, naříkání, o pomoc volání! nechtěl žádný po tu chíli víc disputovati, psáti, kázati; než zvěsa hlavu chodil, choulil se, rděl, u koho věděl, prosbou i penězi zase nádobíčko shledávaje: ježto, kteří vnitř zachystáníčko měli, takové příhody ne tak se báli.

Já mezitím opět jiné spatřím, kteříž ani ne do kapsí sobě škatule dávali, než nosili do pokojíků kamsi: za nimiž vejda, vidím, ani pěkná na ně pouzdra strojí, rozličnými barvami líčí, někteří i stříbrem a zlatem obkládají, do polic pořádají a zase vytahujíc na ně hledí; pak zase skládají a rozkládají, přistupujíce a odstupujíce, sobě i jiným, jak to pěkně stojí, ukazují, vše povrchu; někteří také časem na titule, aby jmenovati uměli, nazírali. I dím:“ Co pak tito laškují?“ Odpoví tlumočník: „Milý brachu, pěkná věc jest pěknou mítio bibliotéku.“ „I když se ji nevyužívá?“ dím já. A on: „ I ti, kdož biblioteky milují, mezi učené se počítají.“ Já sobě na mysli: „Jakožto někdo kladiv a klíští hromady maje, a k čemu jich užívati nevěda, mezi kováře.“ Říci však toho, abych sobě něco neutržil, nesměl sem.

ONE 22. 28. 6. - 2001

MMI2606-59

VSTUP POVOLEN

„Vikervauerovy dveře. Dveře, do nichž každý nevstoupí. Kdo se toho odváží, vychází ven zcela změněn. V jeho očích leskne se ... Seznámil jsem se s Vikervauerem před dvěma léty. Působil na mě jako tichý, nevýrazný tvor. O tom, co se odehrává v jeho domě, jsem v té době nic netušil. Nevěděl jsem, jak nakládá s těmi, kteří se odhodlají a zmáčknou tu magickou kliku. Vzpomínám si na stařenu, která jej pravidelně navštěvovala. V Trutnově jí neřekl nikdo jinak, než ***stoletá nevěsta****. Vědělo se o ní, že si nikdy nerozčesala účes, který jí matka vytvořila na hlavě ve svatební den. Několikrát se setkala s Vikervauerem a…“*

Vikervauer. Nikdo o něm nahlas nemluví. Včera jsem se rozhodl, že k němu zajdu.

ONE 22. 28. 6. - 2001
-?- / MMI
č.j. 004/ MMI
ČESKÁ TROUTNOVSKÁ 2001 22. - 28.6.

č.j. 003 / MMI

- NALEZENO - U SOUSEDŮ

Na tomto místě bychom vám rádi nabídli trochu, třeba pedagogické, inspirace z bohaté studnice současné pedagogické literatury. Lze tento koutek brát jako možná osvěžení, možná jen jako ukázku toho, jak se o podobných věcech, o něž i nám při našem "dramaťáckém" snažení jde, přemýšlí v jiných souvislostech. Tentokrát nabízíme pohled německých sociálních pedagogů.

Horst Belz a Marco Siegrist
Klíčové kompetence a jejich rozvíjení
(Východiska, metody, cvičení a hry)

„Klíčové kompetence představují soubor znalostí dovedností a postojů, které přesahují konkrétní oborové poznatky a umožňují jejich efektivní využití. Tyto kompetence jsou požadovány pro téměř všechna pracovní zařazení a umožní člověku, aby správně využíval a dále rozšiřoval své konkrétní dovednosti a znalosti, zaměřené na určitý obor. Proto se klíčové kompetence staly i základem oficiálního programu reformy českého školství.“

. 6. - 2001

Vstup třetí

Zásady kooperace

Kooperací se rozumí:
Schopnost více osob
- sledovat společný cíl
- zaměřit na něj své jednání
- účelně se k němu přibližovat.

Připravenost všech uplatnit schopnosti a dovednosti jednotlivců v řešení.

Faktory, které usnadňují kooperaci:
- Přiměřená velikost skupiny
- Zevrubná definice problému
- Přesná definice cíle
- Tvořivé metody hledání nápadů
- Účinné metody ověřování různých řešení
- Rozhodování, do nichž se pokud možno zapojí všichni účastníci
- Efektivní metody uskutečňování dohodnutých závěrů
- Jasné určení odpovědnosti každého jednotlivce
- Demokratický styl řízení vedoucího

Deset zlatých pravidel úspěšné kooperace

1. Můj základní postoj je: „Já jsem O.K., ty jsi O.K. (Erik Berne)
2. Každý má určité představy, které musí umět nabídnout, protože jsou důležité.
3. Každý má zcela speciální schopnosti, které jsou pro tým užitečné.
4. Každý je odpovědný za to, co dělá, ale také za to, co nedělá. (Voltaire)
5. Respektuji mínění druhých.
6. Nikdy nepouštím ze zřetele cíl.
7. Čím více souhlasím s prací ostatních, tím lepší bude výkon skupiny.
8. Tvořivost je lepší než jednokolejnost.
9. Konflikty, jsou-li produktivně urovnány, podporují výsledky skupiny.
10. Svět má hádanky, ale má stejně tolik řešení - stokrát krásnějších než hádanky. (Martin Liechti)

Nauč se z teorie všechno, co můžeš, ale tváří v tvář druhému člověku na učebnici zapomeň. (C.G. Jung)

KARTOTÉKA
DS 2001

ZDE ODSTŘIHNĚTE

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

004/ MMI

DNE ... 6.2001

TRUTSPEKTORÁT SCHVÁLENO

DNE 22. 28. 6. - 2001

PROVĚŘENO

Příjmení:	Rýgrová
Jméno:	Zina
Vlasy:	tmavší, jeden šedivý vlas
Barva očí:	zelená - zelenošedá
Barva stěn koupelny:	světle hnědá (ozn. kůže)
Oblíbená barva ponožek:	podle dalšího oblečení
Oblíbený drahý kov:	nemám (ale určitě ne zlato)
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	pytel cementu (snad) zvládnu
Za 24 hodin ujde:	při Dětské scéně opravdu hodně
Večeře pro dva za 55 Kč:	opečené plátky vepřového masa
	s pikantním kořením
	a dobrý chleba
	(doporučuji červenokostelecký)

Vydal: Trutspektorát 26.6.01

- TAJNÉ - Z ARCHIVU

. 6. - 2001

ZDE ODSTŘIHNĚTE

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

DNE ... 6.2001

DNE 22. 28. 6. - 2001

PROVĚŘENO

Příjmení:	Fibír
Jméno:	Zdeněk
Vlasy:	zatím jsou
Barva očí:	modré
Barva stěn koupelny:	černobílá
Oblíbená barva ponožek:	černá
Oblíbený drahý kov:	drahé kovy jsem si zatím
	neoblíbil
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	50 kg
Za 24 hodin ujde:	nikdy jsem si nedal krokoměr
Večeře pro dva za 55 Kč:	brambory na loupačku

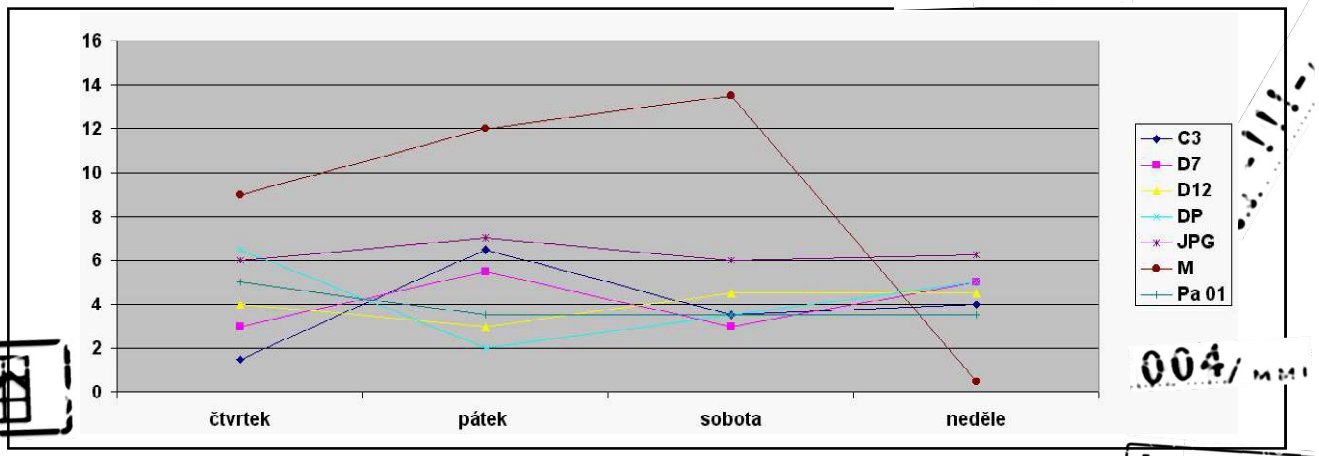
TRUTSPEKTORÁT SCHVÁLENO

Vydal: Trutspektorát 26.6.01

- TAJNÉ - Z ARCHIVU

REDAKČNÍ GRAF SPÁNKOVÉ AKTIVITY

SCHVÁLENO

004/ MMI

! - ZACHYCENO

MMI2606-61

Je mojí vlasti hradba ghett

/RS Ťapka ZŠ Znojmo, 24.6./

REFERENCE

. 6. - 2001

Výroční zpráva z diskuse se zahraničními účastníky přehlídky DS 2001

25.6. 2001, pondělí

Dnes večer, po přepestře bohatém a plném hereckém koncertě Dětského studia divadla Dagmar v Karlových Varech v sále ZUŠ, se uskutečnilo setkání se vzácnými hosty z ciziny. Asi nejexotičtěji působí Frank Katoola, také Malťané John Suda a Josette Ciappara. Dalšími účastníky byli Irka Sile Ni Bhroin a domestikovaný Kanaďan Ewan Mc Laren. Co jediné dnes večer opravdu nevyšlo? Holandská lektotka Tatjana Brinkman ze Školy umění v Utrechtu nedorazila... Odpočívala s nevolností po klasické české zmrzlině - čokoláda-vanilka (ani prý fernet ji během večera nepostavil na nohy, zkrátka nedorazila), zatímco její studenti v době setkání ještě bloudili trutnovskými lesy.

Setkání moderoval Jakub Hulák. Nejdříve se každý cizinec představil - mluvil o sobě, o své práci, o své tvorbě, o svém životě, o vztahu k Čechám. Celé vyprávění bylo moc příjemné, v kosmopolitní náladě a anglicko-českém znění. Také s pokorou a jemným humorem.

Dalším tématem hovoru byla otázka, jakým způsobem ta která země pořádá divadelní přehlídky. Např. v Ugandě je každoročně pořádán festival divadla, hudby a tance. Začíná na vesnicích, postupně přejde na úroveň národní přehlídky a posléze mezinárodní přehlídky za účasti dalších afrických zemí, USA, Rakouska a dalších.

Celé setkání tvrvalo asi dvě hodiny a odnesla jsem si z něj tyto zajímavé informace:

Frank se ve své práci soustřeďuje na děti z ulice, dětských domovů, ale též na talentované děti. Tvrdí, že proces divadelní tvorby je pro dítě důležitý, neboť mu přináší sílu. Je nutné vždy pracovat s dětským úhlem pohledu - totéž poznal v Trutnově a doufá, že to funguje. Typickým znakem ugandského divadla je kritika všech vrstev společnosti. Franka zajímalo, zda je to u nás obdobné. J. Provazník připomněl důležitou roli českého divadla před sametovou revolucí (Topol, Havel, Kohout).

Ewan McLaren přiznal, že je fascinován českou kulturou. Velmi ocenil velké množství autorských inscenací zde v Trutnově a vyprávěl o tom, že v Kanadě se takřka výhradně pracuje na již hotových scénářích jednoaktovek a vlastní autorský podíl režiséra je minimální. Porovnal též stručně francouzsko-kanadskou a anglicko-kanadskou divadelní kulturu.

Malťan John Suda řekl: „ Nerad mluvím vážně, ale rád dělám věci vážně. Rád se směju, ale teď vás rozpláču. Učím totiž už 30 let.“ Učí, protože mu to umožňuje být hercem. Tato slova rozslzela Franka Katoolu, který vytáhl ze svého handmade oděvu bílý kapesník a otíral si čokoládový obličej. John na to zareagoval: „ Byl bych raději, aby se lidé smáli, když mluvím.“ Pak poděkoval za možnost pobývat v Čechách a za možnost setkání s krásnými lidmi. Uzavřel slovy.“ To, co jsem si o této zemi myslel, je skutečně neporovnatelné s tím, jaké to tady je. Děkuji.“

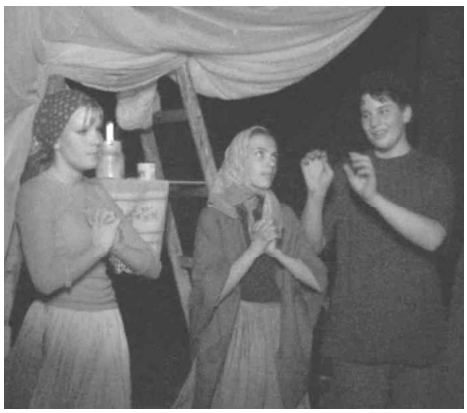
zápis provedla externí spolupracovnice redakce Petra

. 6. - 2001

Strašidla a krásné panny

/Studio Divadla Dagmar Karlovy Vary, 25.6./

SOUTĚŽ

Každé správné slavné město má svůj městský znak, zpravidla používaný již od dob středověku. Taktéž i Trutnov. Jeho znak souvisí se symbolikou opevněných měst a se starou , tzv. erbovní , pověstí. Při procházkách po městě můžete narazit na zobrazení městského znaku mnohokrát, a proto nebude těžké si jej dobře prohlédnout.

Otázka dne zní:

Popište znak města Trutnova. Jak se jmenoval bájný hrdina, který porazil dle starých pověstí zlou potvoru?

Odpovědi na tyto otázky noste do redakce či vhazujte do redakční schránky!! Knihy se na vás těší!

Správná odpoveď z minulého čísla zní: Sloup na náměstí je zasvěcen Nejsvětější trojici. Vystavět ho nechal trutnovský občan Najdík. Zvětšené číslice v latinském nápisu na sloupu udávají letopočet 1704.

Stávkový výbor – místní odbočka Formace Solidarnošč se výrazně distancuje od informací uvedených psem Matějem v minulém vydání Deníku dětské scény. „Dobře si uvědomujeme, že decentní docent, profesí profesor, Josef Valenta není žena, natož pak členka lektorského sboru sólové recitace," uvedl rozhorleně šéfredaktor redakce, ve stávkovém výboru zván Křištof. „Rovněž Irina Ulrichová nebyla členkou tohoto sboru. Tímto se oběma „nečlenkám" omlouváme," zakončil Křištof.

Legenda:

SLŠ – Střední lesnická škola
MěÚ – Městský úřad
ND – Národní dům
Kino – kino
ZUŠ – Základní umělecká škola

CO DNES A CO ZÍTRA

úterý 26. 6. 2001

7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé		
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé		
	= seminář A		ND-1
	= seminář B		! ZŠ-TS
	= seminář C		Nivy
	= seminář D		ZUŠ-D
9.00 - 11.30	4. blok vystoupení souborů		ND/
	představení pro veřejnost		kino
	(viz odpolední blok)		
12.30 - 13.45	oběd - soubory, seminaristé		
14.00 - 16.30	4. blok vystoupení souborů		
	*** Kniha džunglí**		**ND**
	DDS TY-JÁ-TR-CO?!		DDM Praha 7
	*** Celé léto v jediném dni**		**kino**
	ZUŠ J. Kličky Klatovy		
	*** O vrabci s ustřiženým jazykem**		**kino**
	Divadlo Hudradlo Zliv - 3. oddíl		
17.00 - 18.45	diskusní klub		! Nivy
	pro seminaristy		
17.00 - 18.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů		ND-S
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé		
20.15	večerní představení		kino
	*** Havrane z kamene**		
	ZUŠ (Žerotín) Olomouc		

středa 27. 6. 2001

7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé		
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé		
	= seminář A		ND-1
	= seminář B		MěÚ
	= seminář C		Nivy
	= seminář D		ZUŠ-D
9.00 - 11.30	5. blok vystoupení souborů		ND/
	představení pro veřejnost		kino
	(viz odpolední blok)		
12.30 - 13.45	oběd - soubory, seminaristé		
14.00 - 16.30	5. blok vystoupení soubory		
	*** Oskarky**		**ND**
	Vrtule, 3. ZŠ Slaný		
	*** Slavík**		**kino**
	Divadlo Hudradlo Zliv - 4. oddíl		
	*** Hebe, hebe, hebere**		**kino**
	DdDd ZUŠ Děčín		
17.00 - 18.45	diskusní klub pro seminaristy		MěÚ
17.00 - 18.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů		ND-S
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé		
20.15	večerní představení	ND	
	*** Černošská pohádka**		
	Divadlo Drak Hradec Králové		

Deník dětské scény - Trutnov 2001. Číslo 3.
Redakce: Roman Černík, Iva Dvořáková, Anička Trčková, Zdeněk Dlabola, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 26.6.2001 v 2.20. Vychází - 26.6.2001 v 12.00. Náklad - 300ks.

SCHVÁLENO

!-ZACHYCENO-!

Rozhovor u večeře s kanadsko českým hercem a režisérem Ewanem McLarenem

čtěte na str. 73

Black - Deckerovo řešení

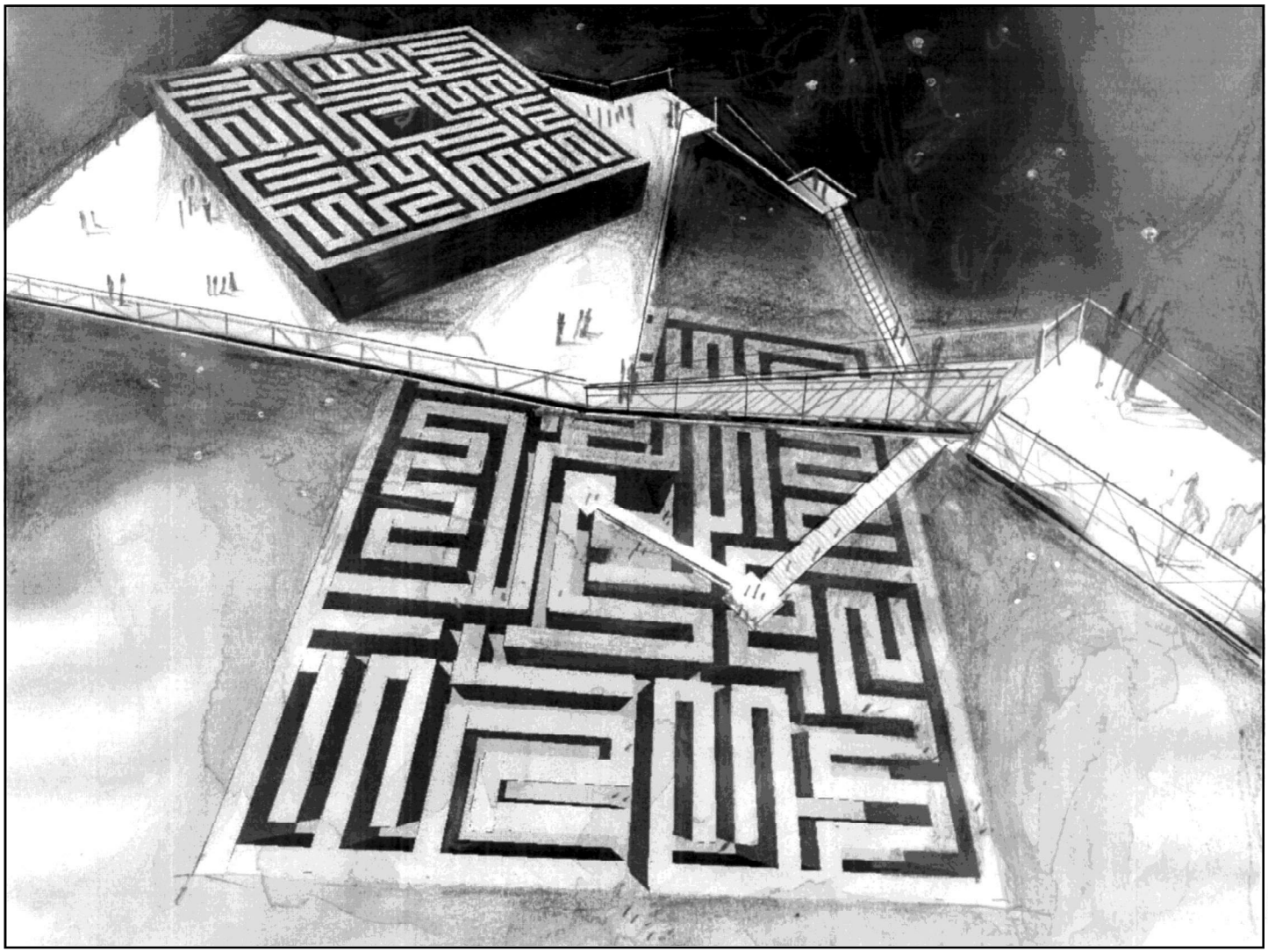
Jediný způsob, jak na sebe krátkodobě upoutat pozornost studentů je vstoupit do třídy s motorovou pilou, doskákat ke katedře přes stoly a začít řezat do tabule.

č.j. 005 / 2001
-!!!- / MM
č.j. -?- / MM!
22. - 28. 6.

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 5 DNE 22. - 28. 6. - 2001 středa - 27. června 2001

TRUTNOV

Z MATĚJOVA POKOJE

1P/2ND

Už mě to přestalo bavit. Stále jen seděl u počítače a nevšímal si mě. Pořád dokola samé Matěji, nech to, neotravuj, nežer ty ponožky, nech paničku, kde je moje svačina…….jako bych za všechno mohl jen já, řekněte sami, jak to má člověk vydržet, když je pes. Kousnout pána si netroufám, možná by mi pak nedával ty výborné granule, co někde vždy večer uloví. Chtěl jsem být aspoň blízko něho, když už si se mnou nechtěl hrát. Vlezl jsem si pod stůl, stočil se u té bílé podlouhlé bedýnky a lízal jsem mu ruku, kterou pořád cvakal na takovou šišatou věc s ocáskem. Už bylo světlo a u stolu s mým JPG seděla jen D7. Bylo mi nepohodlně a chtěl jsem se víc přitulit k páníčkovi. Něco cvaklo. Docela potichu. Najednou páníček a D7 zneklidněli, vstali a pořád se dívali na černý obdélník obrazovky. Pak pán zakřičel: „Matěji, ty potvoro, tys nám to vypnul!“ a už se na mě hrnul. Nevím jak jsem to dokázal, ale když mě dohnal, šel se mnou chvíli běhat do parčíku a pořád si šeptal: „ Doufám, že to bylo uložený“. Nechal jsem ho, protože běhání se mi líbilo. Když jsme se vrátili do pokojíčku, bily hodiny osmkrát. A zase seděl s D7 u té bedýnky, oba zívali a byli na mě protivní. Rozrušilo mě to. Pořád telefonoval pán z tiskárny a ptal se, kdy už to bude. D7 řekla: „ To nám pěkně teče do bot.“ Žádná voda tam nebyla, tak jsem to zařídil, stejně jsem už zas potřeboval. D7 ječela, vůbec nepochopila, že jsem jí chtěl udělat radost. Pán sháněl hadr. Hodiny bily půl. Pak už jsme brzy šli spát do Úsvitu. Měl jsem takovou radost, že jsem to nevydržel a na koberci u vchodu do Národního domu jsem udělal zase louži. Pán se moc zlobil a ještě dnes se mnou vůbec nemluví. To je psí život! Člověk se jednomu nezavděčí!

-/ MM!
DNE 22. - 28. 6. - 200

NA KOBEREČKU

U

ONE 22. 28. 6. - 2001

Otázky z dotazníku, jež dával svým přátelům v pařížských kavárnách Marcel Proust, jsme položili tentokrát členovi lektorského sboru přehlídky dětských souborů

Jaroslavu Dejlovi (řediteli ZŠ Třebíč)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Odehrává se v loutkovém divadle. Jsem na pohádce Zlatovláska a mám trauma z loupežníka, kterému praskají na těle obruče.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Netrpělivost a důvěřivost.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

Operním pěvcem nebo tanečníkem.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

Inspiruje mě Karel IV. a vymazal bych všechny zlé a hloupé lidi.

Jaké ženské vlastnosti si vážíte?

Toho, že je to ženská. A nevážím si drbání.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Já jdu do všeho bezhlavě a pak někdy trpce lituji svých kroků.

Do jakých dveří nevstupujete?

Kde cítím, že mě nemají rádi – do nepřátelských.

- POSVÍTILI -

JSME SI NA

.....

... seminář Slova a obrazy s podtitulem

Návštěva v dramaturgických předsíních dětského přednesu a dětského divadla

(lektor - Jaroslav Provazník)

Přicházím pozdě, zaspal jsem. S provinilým výrazem, který beztak nikoho nezajímá, usedám v místnosti s označením UČEBNA 1 na židli. Pan učitel J.P. je shovívavý a není podrážděn mou nedochvilností. Pokusím se mu tu laskavost oplatit příkladnou pozorností k jeho výkladu.

Všichni se společně ohlédli „Za Ludmilou!“, vrátili se ke včerejšímu představení, dokončují rozbor, snaží si znovu připomenout detaily i zásadní momenty zdařilé inscenace. Seminář začal samostatně pracovat teprve v pondělí, protože jeho součástí byla přehlídka dětských recitátorů a rozborové semináře.

Na začátku další části si hrají. Hodný pan učitel si hraje také. Hra s označením „Slon, opice, kačena“ přináší do mnohdy vybledlých tváří seminaristů barvu a úsměv.

Do bujarého veselí, na židle usedajících si seminaristů, přináší J.P. tiskovou zprávu ze seriozního deníku, zachycující zmrtvýchvstání jistého Rumuna, který jsa ve stavu opilosti (bylo 31. 12.), ocitl se v márnici, neboť jej již před tím lékař prohlásil za mrtvého. Z márnice však zmizel a byl nalezen bezradnými policisty živý u sebe doma, v kruhu svých nejbližších.

Prvním úkolem seminaristů, ihned po přečtení článku, bylo napsat bodový scénář, chronologicky seřadit názvy situací, nic nefabulovat, nevymýšlet, vycházet jen ze zadaného textu. V průběhu strukturované práce vznikly tři řady pěti živých obrazů, které byly v průběhu práce doplněny o jednoduché přímé řeči. Seminaristé měli několik možností, jakým způsobem příběh posunout a obměnit tím, že změní žánr. Celá fabule však musela zůstat nezměněná. Mohli si volit z těchto žánrů: detektivka, milostný příběh, horor, psychologická povídka a humorný příběh. Z této části semináře, vážený čtenáři, přinášíme Vám obrazovou reportáž:

Rekonstrukce: Osudný okamžik

(horor)

Ten by ušel!

Evžene!

Stjgkldjdlkjdf
(citoslovce násilného očekávání)

Uáááá...

A je to!

Po předvedení všech živých obrazů byla vedena diskuse o jednotlivých žánrech, jejich atributech a charakteristikách. „Detektivka je v podstatě matematický úkol…“, cituje J.P. Škvoreckého výrok a posléze vysvětluje, že je třeba být citlivý a co nejvíce vnímavý na literární text, aby se mohl stát dobrou dramatizací budoucí inscenace. Rozděluje proces poznávání a rozkrývání literárního textu na čtyři fáze. První „dojmologická“ fáze je zpravidla nezbytným

předpokladem úspěchu, jde v ní o zaujetí a uhnízdění zájmu čtenáře v literárním textu, jde o fázi emotivní, která nevyžaduje vědomé pojmenování si příčin zaujetí čtenáře a nyní již dramaturga. Toto pojmenovávání, co nás na textu zaujalo, je až druhou částí bádání. Posléze, ve fázi třetí, bychom měli pochopit, jaké to zaujímá v textu místo, proč to tam je. Čtvrtá fáze je prozkoumáváním kompozice, architektury celého příběhu.

V poslední části semináře je pan učitel ještě hodnější a přívětivější. Bude seminaristům předčítat, dokonce povídku, která se stala předlohou pro dnešní odpolední představení. (Čte, čte krásně, se zaujetím, možná by mohl do nějaké recitační soutěže.) Čte povídku Celé léto v jediném dni z knihy Kaleidoskop, kterou napsal Ray Bradbury. Tím naplňuje první fázi práce na rozkrývání textu, kterou ještě před přečtením povídky popsal.

Nastává další fáze. Seminaristé mají vyplnit krátký „dotazník". Jaké vás při vzpomínce na přečtený text napadají zvuky, barvy, čichové vjemy, jaké jídlo a pití si v souvislosti s příběhem vybavíte, jaká slova, materiál a stavbu. Po asociativním hledání nastává práce vědomější, s textem v ruce, nejprve každý sám a po chvíli i ve skupinách, si seminaristé dělají poznámky, zapisují poznatky a postřehy, dělí je do pěti kategorií: postavy, prostředí, děj, jazyk a ostatní. Prozatím neřeší, jak text zdramatizovat, přivést k jevištnímu tvaru. Jen se blíže seznamují s tím, co text obnáší. Přitom odhalují žánr příběhu, neboť to je nejdůležitější pro pojmenování mantinelů, kde se bude příběh odehrávat.

Pak přichází závěr.

Den v semináři byl zajímavý, a nic na tom nezměnil fakt, že jsem bohužel závěr neviděl ani neslyšel, usnul jsem. Pan učitel odpustí, také pracoval v redakci časopisu při DS, když se ještě jmenovala jinak. Zjistil jsem však, že v zítřejší části dílny se budou zabývat pohádkou, rozkrývat její zákonitosti a hledat co nabízí.

Trutspektor D12

5 / MMI

- POSVÍTILI JSME SI NA

... od neděle probíhající dětskou dílnu pro členy dětských souborů

Aktéři:	*Alejandra Peña*
	Martin Plešek
	Pavel Bednář
	Jens Neumann
Místo:	*Trutnov, ZUŠ, park, ZUŠ*
Účastníci:	*členové souboru*
	Hop-HOP Ostrov,
	děti ze základní školy
	v Jirkově

Pozorovatelka, trutspektorka DP, se dostavila právě včas. Houf všech výše popsaných odchází do parku. Mění své působiště z interiéru na exteriér. Počasí – značka ideál.

Dílnu vedou společně dva Češi a Holanďané. Část práce obstarává celá čtveřice – viz park, část česko-holandská dvojice (kombinace Martin – Alejandra několikrát vystřídána za Martin –Jens atd.). V parku se zaměřují lektoři na „otevření smyslů." „Zkuste nechat na sebe působit vítr, pokuste se cítit stromy, poslouchejte…" Děti se rozdělují do dvojic, následuje klasická „slepárna". Jeden vodí druhého z ruku po vymezeném prostoru, nechá jej poznávat hmatem, z cesty si každý přináší věc, která jej hmatově zaujala. Z parku odcházejí všichni mlčky.

V tanečním sále následuje několik her, zpočátku nonverbálně vysvětlovaných. Pak se skupina rozděluje na dvě části. Jedna zůstává s Alejandrou a Martinem, druhá odchází do jiné místnosti s Pavlem a Jensem. Trutspektorka DP pobude 2,5 hodiny s prvním jmenovaným pracovním párem.

Děti usedají do kroužku, ukazují z parku donesené předměty. Za úkol dostávají přehrát (ne převyprávět) příběh svého předmětu (jak jej získali, kde ho našli, jeho „život"…). Část se úkolu zhostí, část váhá, neví, jak se zadání zhostit. Nenásilně je tato záležitost ukončena, děti přecházejí k ozvučení zmíněného předmětu. V místnosti, která se stává parkem si nacházejí místo, zavírají oči a vyluzují zvuky. Poté se, na pokyn lektora vydávají hledat podobné, příbuzné, zvuky.

„Zevnitř" se jde postupně „ven", cesta je plynulá. Děti jdou „parkem", na úder bubnu se mají stávat objekty, osobami…., které na tomto místě mohou existovat, mohou se tam právě v této chvíli vyskytovat. Přechází se na vytváření náhodných sousoší (opět z chůze na zvukové znamení), pak sousoší situovaných uprostřed kruhu. Děti jej mají po dotvoření pojmenovat. Padá slovo fotografie, od toho se odvíjí další. Opět po úderu bubnu děti vytvářejí fotografii, pojmenovávají osoby. Dalším stupněm je fotografie rodiny, kde by se neměla vyskytovat např. dvakrát postava matky, otce…

Vracíme se k „parku" (když tak trutspektorka hovoří v 1.os. mn.č., myslí tím, že se zařadila do pracovní skupiny), výchozímu bodu úterní práce. Lektoři rozdělují účastníky na dvě poloviny. Jedna několikrát vytvoří(opět z chůze, na úder do bubínku) obrazy objektů, postav v parku. Druhá si s nimi improvizuje. Lektoři se ptají, jaké postavy, situace se v parku nejvíc objevily. Pak nechávají postavy setkat se u lavičky (židle) v parku (místnosti). Improvizované situace jsou krátké, některé vydařenější, jiné méně. Následuje diskuse o příbězích, které by se v obsazení decentně nahozených postav mohly odehrát. Děti stručně převyprávějí několik příběhů, z toho se shodnou na třech, které ztvární a předvedou. Jako první přichází na řadu situace několika sprayerů, kteří v parku ničí sousoší. Poprvé je situace improvizovaně přehrána, následuje několik připomínek (park není parkem, chtělo by to víc stromů, zvuky…) a drobná struktura, která dětem pomůže udržet linii děje. Druhé přehrání. Opět čištění struktury. S dějem přehraným napotřetí jsou lektoři spokojeni.

Přichází druhá skupina (Pavel, Jens), navzájem si přehrají výsledky dnešního dne. Práce je zakončena „sopkou" (energetickým cvičením) a kroužkem, kde se každý s každým pozdraví a něco mu popřeje.

Z pohledu trutspektorky: *Spolupráce českých a holandských lektorů (z KVD DAMU a Hogeschool vor de Kunsten v Utrechtu) prošla určitým vývojem. Od seznámení po společné vedení dílny. Sladění stylu práce vyžadovalo zvýšené úsilí, což trutspektorát oceňuje.*

DNE 26. 6. - 2001

ODPOSLOUCHÁNO

Odposloucháno

....na čtvrtém diskusním klubu pro seminaristy DS

Moderátorka: *Jiřina Lhotská*
Místo: *KD Nivy*
Přítomni: *27 seminaristů*
agent JP
trutspektorka D7
lektor EMcL
Průběh akce: *bez energie*
Reakce: *ospinkané*
Čas: *17.20 - 18.50*
Hodnocená představení :
Kniha džunglí

!-!

Celé léto v jediném dni
O vrabci s ustřiženým jazykem
Sluneční osvit: *15 hodin (hurá!!!)*

Příjemný sluneční osvit pravděpodobně silně zapůsobil na seminaristy a podpořil jejich sklon k lenošení. Moderátorka JL měla velmi obtížnou pozici. Vhodně volenými dotazy musela neustále aktivizovat skleslé seminaristy a provokovat je k přemýšlení. Únava ležela na všech jak temná deka. Největší podporu měla u známého agenta JP a dalších 4 účastnic a 3 účastníků. Zbytek auditoria poslouchal a připojil se jen zřídka.

Kniha džunglí

DDS TY-JÁ-TR-CO? DDM Praha 7

Moderátorka JL nejdříve připomněla, že dramatizace této inscenace pochází z pera V. a D. Martincových pro amatérský soubor dospělých a že obešla též několik profesionálních souborů. Je považována za kvalitní a nosnou. V tomto případě je scénář inscenačně pojednán jako velká režijní hra. První otáka zněla: jak jseste tento pokus přijali? Odpovědi byly rozpačité (např.: zpočátku nadějně, potom útrpně). Mluvilo se o poněkud nepřehledném aranžmá, o tom, že děti nejednají, ale demonstrují. Srovnávalo se s Tomem Sawyerem a s Momo. Mluvilo se o silných situacích zaklíčovaných v použité dramatizaci, které zůstaly nevyužity (např. vstup mauglího do hry - vlčí matka se ujme ještě ubožejšího tvora, okamžik, kdy Šér chán zabije bílého jelena a tím se proviní proti řádku džungle, fakt, že za smrt člověka bude zabit člověkem - a jeho boj s Mauglím jako vrchol). Jelikož pod použitými slovy chyběl vztah, děti „ nežily“ v představení, utíkaly k vnější charakteristice postav. I děkovačky byla skleslá, bez energie. Často docházelo k překřikování a hlasové forzi. Velké téma zůstalo ve slovech, nestalo se činem.

Celé léto v jediném dni

ZUŠ J. Kličky Klatovy

Nejožehavějším problémem bylo dle průběhu diskuse téma představení. Možností bylo shledáno několik:o šikaně, o obětním beránku, o pomstě za déšť na nevinném člověku, msta slunce na zlých dětech, cizinec nepřijatý společností). Základním scénografickým prvkem byla igelitová

krychle, jejíž stísněný prostor neumožňoval upřesnit více jakékoliv z těchto navržených témat. Situace natlačení Margot do bedny byla technicky nezvládnutá. Kladem bylo použití hlasu z

reproduktoru, který nám originálně sdělil poměrně dost potřebných informací. Další potíží byla interpretace závěru - uduslila se Margot? zmizela? neumřela, ale odumřela? přizpůsobila se pak? Všichni se shodli na tom, že by byli zklamaní, kdyby vylezla.

O vrabci s ustřiženým jazykem

Hudradlo Zliv

Úvodní otázka zněla: Co působilo více - děti nebo příběh? Nakonec jsem se to vlastně nedověděla. Hledalo se trochu i téma - nešlo jen o sdělení příběhu, ale i o téma pro dospělého člověka - přebírání odpovědnosti za druhé? člověk se nemůže domluvit se sobě nebližším člověkem? člověk marně celý život hledá porozumění?Pak padla řeč na plakátovost závěru, konec byl shledán příliš apelativním, agresivním směrem k publiku (za tímto názorm nestáli ale všichni). Příběh je zpočátku nastolen jako pohádka, pak přechází v realistický děj a končí jako mýtus - je to dle JP poněkud zneklidňující. V každém případě šlo o čistý tvar vytvořený s použitám jemných prostředků. Byla radost jej vidět, působil dnes jako pohlazení. Části debatérů vadil název pohádky - necítili se být překvapení skutečným ustřižením jazyka.

V 18.55 byl v auditoriu zjevný neklid, debata tedy byla moderátorkou ukončena (právě včas, než se začala točit v kruhu) a s větou A máme o čem přemýšlet! se všichni rozešli směrem k občerstvovacím zařízením.

zaznamenala trutspektorka D7

ODPOSLOUCHÁNO

...005

... na diskusním klubu s vedoucími souborů

Prolog

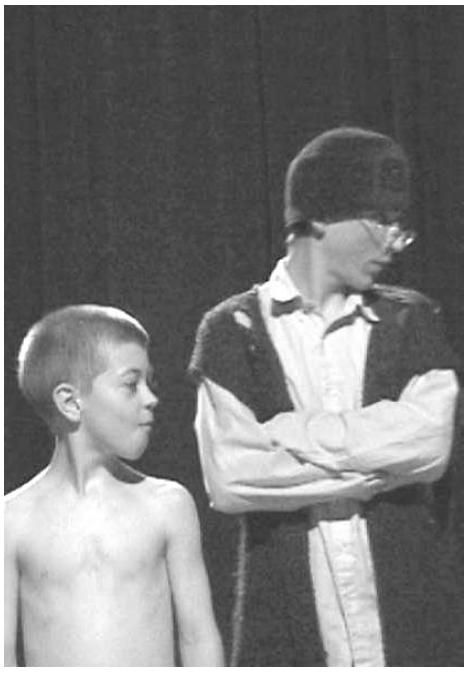
Jaroslav Dejl, takto předsedající letošního lektorského sboru, klidným až uklidňujícím hlasem přivítal tři vedoucí včera hrajících souborů: Radku Tesárkovou (1. Mauglí - TY-JÁ-TR-CO?! DDM Praha 7), Hanu Švejdovou a Evu Štichovou (2. Celé léto v jediném dni - Dámská jízda, ZUŠ Klatovy) a Mirka Slavíka (3. O vrabci s ustřiženým jazykem - Hudradlo 3. oddíl, Zliv). Také dva skutečně nezavislí trut-spektoři zaujali strategická místa u dveří a naschodech "modrého salónku".

V úvodní řeči mimo jiné zaznělo:
- děkujeme vám za práci a hlavně vašim dětem za velmi zajímavé zážitky
- v diskusi není příliš času a tak to berte jen jako popovídání o viděném
- je to jen pozastavení nad současnou podobou práce souborů

Tajemník lektorského sboru představil vzájemně všechny přítomné (C3 a DP zůstali takticky v anonymitě)

připomenuto schéma rozhovoru:

A) geneze souboru – informace podával vedoucí příslušného souboru
B) obecné vyjádření, třenice, doporučení, hledání pozitiv i negativ, resumé lektorského sboru

1/a

Mauglí byl pokusem propojit generačně hodně široké spektrum dětí. Mauglí naplnil představu o předloze, jež by mohla nabídnout smysl právě pro rozdílné věkové skupiny. Tyto předpoklady se v práci zúročovaly. Malé děti dostaly možnost velké hry. Starší si pojmenovaly téma "všichni jsme jedné krve". Cesta především k chórům šla od improvizací se zvuky a nástroji.

1/b

Lektoři otevřeli diskusi porovnáním dopoledního a odpoledního představení. Ocenili pokus o velké iluzivní divadlo se všemi (scéna, kostýmy, scénografie, světelná a zvuková technika atd.) divadelními náležitostmi. Šlo o dramatizaci románu, o šikovnou dramaturgickou volbu vzhledem ke složení skupiny i diváckému přijetí. Podle padlých názorů by předloha patrně unesla ještě dramaturgickou úpravu (krácení). Lektoři se s otázkami věnovali příčinám jistého emocionálního chladu (jeden z lektorů si jej vysvětloval etologicky jako patřičný světu zvířat). Cesta k většímu emocionálnímu působení inscenace byla naznačována přes detailní a jevištně viditelné jednání v konkrétních situacích (přijetí Mauglího). Otázky se točily směrem k nejednotné stylizaci postav - více lidská (Akela, matka vlčice), více zvířecí (Skalní had) a tím nejednotné herecké práce na jedné straně vnější expresivní (Šerchán) a na straně druhé spíše vnitřní (matka vlčice). Otázku ztráty emocionality (soucítění s hrdinou) v sobě také nesla scéna donesení Mauglího do vlčí nory. Loutka a vlčí děti pod dekou oslabovaly diváckou účast. Několikrát zazněla ze strany lektorů upozornění na hlasovou hygienu (hlavně u Šerchána, který byl však oceněn za práci s tělem - ač dívka, byla schopna ovládnout prostor). Režijní zásah by také podle lektorů sneslo propojení zadního plánu (zvuky a vlnění) s plánem zvukovým, jež se v inscenaci překrývají až některá slova zanikají.

2/a

Soubor je spolu již delší dobu. Téma jinakosti vycházelo z aktuální zkušenosti v souboru (příchod nováčka do zajeté party) i zkušeností školních. Původně mělo jít jen o sadu lekcí, ale z improvizací se postupně vyvinul viděný tvar.

2/b

Lektoři velmi oceňovali vstupní obraz, ve kterém byl působivě vyjádřen chlad technologií i nehostinnost jiné planety. Jako inspirující a zajímavou posuzovali lektoři velkou koncentraci lidí na malém prostoru, což posilovalo obraz nehostinnosti Venuše. Výhrady zazněly však k použití reproduktoru v úvodu, hlavně v jeho ilustrativnosti. Vizuálně to je velmi silná chvíle a je zbytečné ji oslabovat doslovností. Zajímavě a v řádu tématu se jevil reproduktorový komisní hlas učitelky, ale protože stejný hlas se ozval v úvodu a v jiné roli, mohlo se vyznění poněkud oslabit. Celkově bylo představení vnímáno jako koncentrované, sevřené, i když sevřenost neumožnila více rozkrýt důvody odlišnosti Margot a tedy příčiny jejího konfliktu se spolužáky. Pevnější ukotvení postav, vykreslení základní charakterové výbavy by celkovému dílu přidalo na uvěřitelnosti.

3/a

Vedoucí vyložil smysl představení v tématu setkání lidí, jež jsou hodní sami za sebe, ale dají-li se dohromady, může to způsobit katastrofu. Tuto japonskou pohádku hodlalo Hudradlo využít k práci především na slovním jednání. V inscenaci je zapojen celý oddíl, role se představení od představení střídají.

3/b

Lektoři oceňovali hereckou vybavenost a schopnost skutečně jednat slovem, být ve vzájemném kontaktu. Hlouběji se diskutovalo postavení vypravěček a jejich vztah k dění (neutralita vers. zúčastněnost). Konstatováno bylo též, že dětští diváci se na představení hodně bavili, fandili a šli s ním.

Další slova byla především slova chvály a uznání práci Hudradla.

Epilog

Celková atmosféra sezení byla vstřícná a ohleduplná (po celou dobu se kuřákům nedovolilo kouřit).

Trutspektor C3

P R Ů V A N

č.5

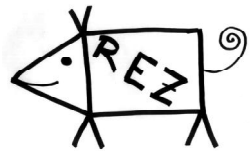
v s t u p s t a r š í m 1 8 - t i l e t z a k á z á n

Kdo je kdo ?

Vrtule, 3. ZŠ Slaný

hraje pod vedením ... přestavení OSKARKY středa ND

Větrník

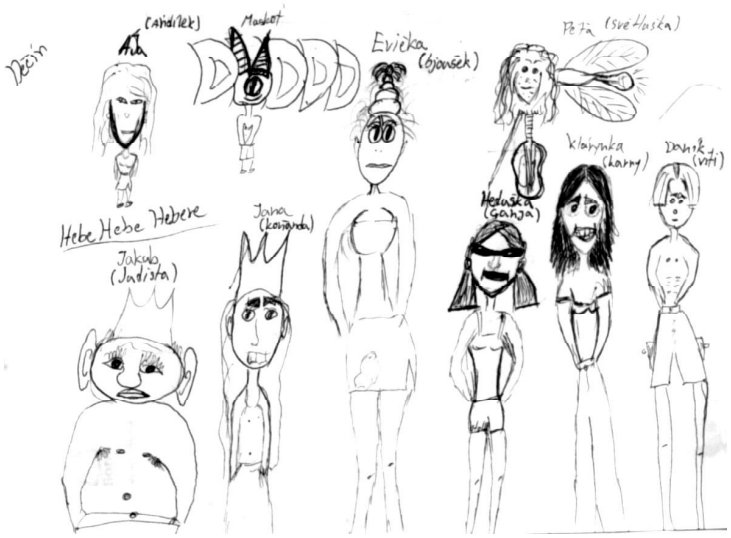
Někde mezi vámi se potulují dva příběhy. Každý komu se dostane do rukou, může mu část – jednu větu – připsat. Neobávejte se, nejde o „letadlo“, ani o „Pětkrát opiš a pošli, jinak tě stihne neštěstí, jako se to stalo Oliencovi Gruas z Bolívie, který dopis neopsal (ani jednou) a neposlal, umřela mu celá rodina, neudělal maturitu, pošly mu všechny skaláry, dům mu shořel a vyrostl ze všech šatů a bot… Jde jen o jedno. Dopsat příběh.

Jeden má začátek pěkný, druhý… také. První věta prvního budoucího příběhu zní: „Přejeli mě.“ Konec a průběh děje je dosud neznámý. Běhá někde mezi nebem a zemí. Jeho osud je ve vašich rukou (a to doslova).

První věta druhého příběhu zní: „Osmdesát tři jich bylo na stropě.“

Chcete-li nechat oba příběhy otisknout, obraťte se s papírem na redakci, která převzala včera pojmenování ***RED-AKCE***.

DdDd, Děčín

hrají pod vedením ...

HEBE, HEBE, HEBERE /středa, kino/

P R Ů V A N č.5

v s t u p s t a r š í m 1 8 - t i l e t z a k á z á n

O Hebe, hebe, hebere aneb odpověď na dopis ze šuplíku

V Olomouci 29.listopadu 1996

Milá Jano,

udělalo mi radost, že se Ti líbil text Hebe hebe...

Kdysi jsem na tom začala s jednou skupinou dětí dělat, ale protože jsme současně pošilhávali tenkrát i po něčem jiném, nevyšlo to. Později jsem si říkala, že asi právě tyhle děti /vlastně byli tenkrát kolem 13-14 roků/ neměly mezi sebou kluka, který by utáhl roli Matěje.Moc ho převálcovaly holky, které dělaly čarodějnice a králku a i některé vojáky. Prostě to nebylo ono a nakonec jsme udělali Císařovy nové šaty....

Kdyby ta pohádka jednou mohla spatřit světlo světa na jevišti, udělalo by mi to dobře.

Milada

V Trutnově 26.6.2001

Milá Milado!

Posíláme Ti pozdrav z Trutnova.

Škoda, že jsme to nestihli dřív.

Věříme, že jsi v duchu s námi, že máš radost a že nám držíš palce!

Jana a DdDd

Dokonale provětráno

Aneb okluzní průlet skrze úterní představení nejprve s Oskarkami z Vrtulí z 3. ZŠ ze Slaného, poslední průlet (představením Havrane z kamene) s DDS TY-JÁ-TR CO?

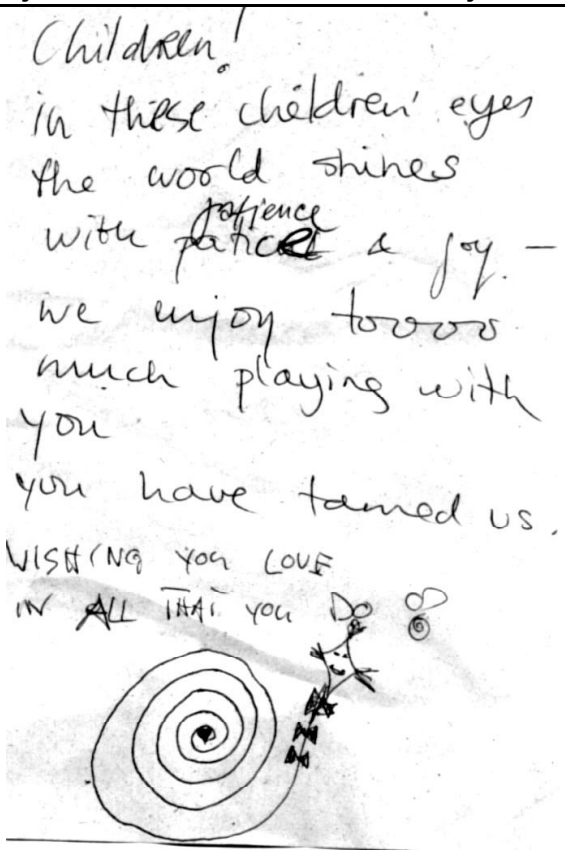
1)Kniha džunglí – DDS TY-JÁ-TR CO?, DDM Praha
Oskarky: Docela hezký, ale hrozně dlouhý. Dobře vymyšlená hudba, masky, kostýmy. Byli pořád v roli – herecké výkony dobré. Nepochopila jsem, co znamenala konstrukce z trubek – jejich sídlo? Špatně bylo rozumět Balůovi, mladší děti mluvily potichu. Obsah byl dobrý, zlepšit by možná chtěla výslovnost.

2) Celé léto v jediném dni – ZUŠ J. Kličky Klatovy
Oskarky: Zajímavě udělaný, dobrý nápad. Hodně málo mluvili, převálcovala to hudba. Nejzáživnější byla část při východu slunce a při tom, co provedli Margot. Bylo to až moc vymyšlený. Líbil se mi začátek, jak stáli v té igelitové místnosti. Nepochopila jsem, kdo ti lidé byli. Myslím, že by měli důležité věci vypíchnout, věci, které se odehrávají v pozadí, by měly být méně výrazné.

3) O vrabci s ustřiženým jazykem – Divadlo Hudradlo Zliv – 3. oddíl
Oskarky: Představení bylo hezký, roztomilý, vtipný. Děti mluvily srozumitelně.

4) Havrane z kamene – ZUŠ (Žerotín) Olomouc
TY-JÁ-TR CO?: Představení bylo zvláštně provedené. Docela se mi líbilo, bylo tam hodně zajímavých prvků, např. hraní se vším – s látkou… Jednoduchý, ale vystihovalo to všechno. Pěkný byl tanec čarodějnic. Zajímavé pro mě bylo spojení loutek a lidí. Líbilo se mi spojení loutek a lidí, loutka byla hlavní, herci doplněk. Osvětlení mi přišlo zmatečné. Náročné téma podle mě nebylo úplně nejlépe zpracované… Objevily se zbytečné dramatické pauzy. Dobrý nápad se stínohrou, kontrasty dobra a zla. Každá role měla svou povahu dobře zpracovanou. Čarodějnice měla pěkný hlas.

Vzkaz holandských lektorů účastníkům dětské dílny

Reakce

Tímto bychom chtěli reagovat na kritiku představení DDS TY-JÁ-TR CO? „Kniha džunglí“, která vyšla v nultém vydání Deníku. Kritika se nám zdá velmi neobjektivní, autor se zde zabývá, podle našeho názoru, zcela nepodstatnými detaily, které nenarušují chod a význam představení.

DDS TY-JÁ-TR CO?

B.I.B.L.I.O.V.A.K

***Bibliovak** = jakýkoliv vak, sak, taška nebo batoh či jiné zavazadlo,jež nese alespoň jednu knihu. Bibliovak se rodí zpravidla cestou mezi regály knihkupectví.*

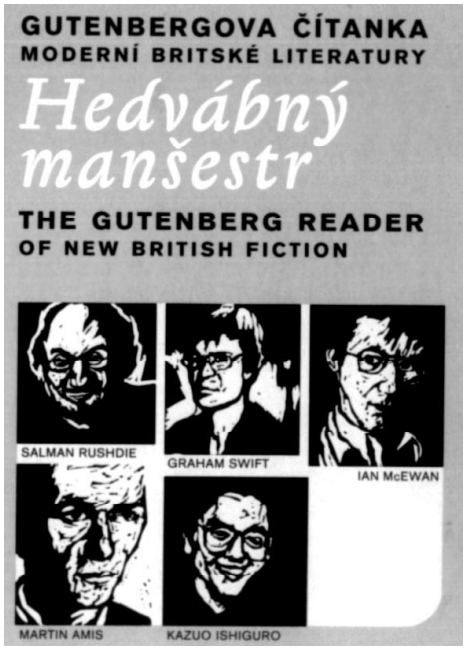
Aby se i vaše zavazadlo mohlo stát „bibliovakem“ nabízíme Vám inspiraci z polic místního knihkupectví, jež najdete v přízemí obchodního centra na Horské ulici (vede dolů od náměstí Krakonošova náměstí).

Protože má letošní Dětská scéna výrazně mezinárodnější nádech, dovolte, abychom i my k tomu přispěli dnešní biblioinspirací.

Hedvábný manšestr

(Gutenbergova čítanka moderní britské literatury – The Gutenberg Reader of New British Fiction)

Půvabně a se všemi nakladatelskými náležitosti vypravená kniha v kapesním formátu přináší reprezentativní výběr významných současných britských prozaiků. Vedle těch hodně

známých (Salaman Rushdie nebo Ian Mc Ewan) jsou zde i jména, která jsou u nás zatím méně v povědomí. Zajímavé může pro laskavého čtenáře být i etnická pestrost vybraných autorů od anglosasů po autory vzešlé z prostředí přistěhovaleckých minorit (Kazuo Ishiguro nebo Romesh Gunesekera). Každá ukázka v anglickém originále je zrcadlově doplněna českým překladem, medailónky autorů a výběrem dalších doporučených titulů, které byly v posledních desetiletích přeloženy do češtiny. Jako inspirační ukázku nabízíme drobnou část úryvku z historického románu **Vášeň** lesbické autorky Jeanette Wittersonové.

„Její jinakost literární však není ostentaivně sexuální, nýbrž se zakládá hlavně na suverénním jazyce, který je schopen tu přerušit dějovou lini zcizovacím efektem mýtu, pohádky, či kvaziivědeckého pojednání, tu plynule přeskočit do úvahy, která nikdy nejde daleko pro trefnou metaforu.“

….

…Mně se však má anonymita zamlouvala. Ve vsi měl každý celý houf příbuzných, s kterými se mohl vadit a o nichž všechno věděl. Já si o těch svých spřádal báchorky. Byli takoví, jaké jsem je chtěl mít, záleželo to jen na mém rozmaru.

Díky mamince úsilí a našemu faráři, který oprášil své dávné znalosti, jsem se naučil číst v mateřštině, latině a angličtině, vyučil jsem se aritmetice, základům první pomoci, a protože si důstojný pán ke skrovnému platu přilepšoval sázením a hraním, znal jsem rovněž kdejakou karetní hru i jak fixlovat. Nikdy jsem mamince neřekl, že má dutou Bibli a v ní paklík karet. Někdy si ji omylem vzal na mši, a to pak bylo vždycky čtení z první kapitoly knihy Genesis. Lidé ze vsi si mysleli, že má pan farář zalíbení v příběhu o stvoření světa. Já bych byl radši, kdyby byl zaníceným jezuitou, pak bych se spíš domohl vytržení, které k víře potřebuji.

Zeptal jsem se ho, proč se stal knězem, a on na to, že když už má člověk pod někým pracovat, pak nejlépe pod šéfem, co je věčně pryč.

Rybařili jsme spolu a on mi ukazoval děvčata, na která měl zálusk, a naváděl mě, ať je svedu za něj. Ale já ho nikdy neposlechl. Ženu jsem poznal až pozdě, jako můj otec.

Když jsem rukoval, maminka neplakala. Plakal Claude. Dala mi svou malou Bibli, tu, co ji měla už tolik let, a já jí slíbil, že si v ní budu číst…..

NAŘÍZENÍ TRUTSPEKTORÁTU

KLIDNÉ SNY!

J.A. Komenský - Labyrint světa a ráj srdce

Čtení čtvrté

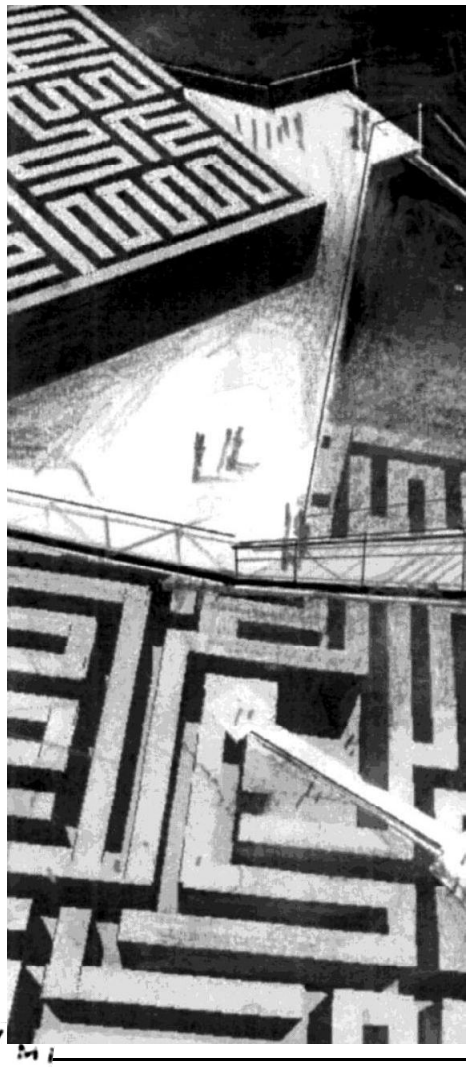
Kapitola XXV

Způsob rozkošných světa

Všezvěd dí: „Poďmež tedy zhůru, tam jinakší věci uhlédáš, slibujiť, samy rozkoše.“ I vejdeme po schodech do první síně; a aj, tu loží, měkkými peřinami postlaných, visutých a kolíbavých, několik řadů, po nichž se někteří váleli, služebníků s oháňkami, vějíři a jinými nástroji k všelijaké službě hotových plno vůkol sebe majíce. Vstával-li který, ruce se hned ze všech stran podkládaly; oblékal-li se, ne jiná než hedvábná měkká roucha se podávala; bylo-li kam přejíti potřebí, na stolicích polštáři postlaných přenášeli. „Nu, tu, hle, máš pohodlí, jehožs hledal,“ dí tlumočník. „Co nad to žádati můžeš? Tak mnoho všeho dobrého míti, aby se o nic nestaral, ničeho nedotýkal, co duše ráčí, všeho hojnost měl, a ani zlému větru na sebe vanouti nedal, není-li to blahoslavená věc?“ Odpověděl jsem: „Ovšem, žeť tu hned veseleji než v dolních těch mučírnách: ne všecko mi se však i tu podobá.“ „Co opět?“ řekl on. A já: „Že ty lenochy s vypouklýma očima, dutou hlavou, oteklým břichem, nedotklivými oudy, jako bolavým vředem, vidím; zavadí-li kde, neb se kdo oň otře, neb na něj odporný vítr zavane, hned mu zle. Stojatá voda hnije a smradí se, slýchával jsem, tuto pak toho příkladu vidím. Také tito života nic neužívají, poněvadž ho přespějí a přezahálejí: nic to pro mne není.“ „Divnýs ty filozof,“ dí tlumočník.

A vedou mne na druhou síň, kdež já očím a uším plno vnady spatřím, zahrady rozkošné, rybníky a obory, zvěř, ptactvo, ryby, muziku všelijakou libou a tovaryšstva veselého houfy: ani sobě skáčí, honí se, tancují, štvou, fechtují, hry provodí a nevím, co víc netropí. „Toto není stojatá voda,“ dí tlumočník. „To pravda,“ dím já, „ale nech mne, ať sobě na to hledím.“ Podívaje se pak, řekl jsem: „Vidím, že se žádný těch kratochvílí nenají a nenapije: nýbrž unavě se každý běží v stranu, jiným zase něčím vyražení hledaje. Malá mě se to zdá rozkoš.“ „Hledáš-li tedy v jídle a pití rozkoše,“ dí on, „poďme sem!“

DNE 22. 28. 6. - 2001

VSTUP POVOLEN

Autor básně, rodák z Jelení Gory, je od 1.5.1856 nezvěstný. Zmíněného dne se mu podařilo opět překročit státní hranici, opět svou milou a o pět minut později opět zmizet. Policejnímu sboru se po několika hodinách usilovného pátrání podařilo zadržet jen Andrzejův ruksak. V jeho útrobách byl nalezen kompas, jedna tužka, zápalky (celkem 6) a milostná báseň opěvující krásy českého podkrkonoší.

Andrzej Krakrzewskij

*(z polského originálu **„Kluczko, kluczko, klucziczko“** volně přebásnil Matěj)*

Klika

2001

Kliko, kličko, kliko,
má dívka - krev a mlíko.
Za ranního kuropění
klika v ruce stále není.
Kliko, kličko, kliko!

Kliko, kliko, kličko,
nezhasínej, svíčko!
Za ranního svítání
ruky chvění, klepání -
kliko, kliko, kličko!

Kličko, kliko, kliko,
moc mě bolí břicho,
hlava, nohy, záda –
proč mě nemá ráda?
Kličko, kliko, kliko!

DNE 22. 28. 6. -

- NALEZENO -
U SOUSEDŮ

Na tomto místě bychom vám rádi nabídli trochu, třeba pedagogické, inspirace z bohaté studnice současné pedagogické literatury. Lze tento koutek brát jako možná osvěžení, možná jen jako ukázku toho, jak se o podobných věcech, o něž i nám při našem "dramaťáckém" snažení jde, přemýšlí v jiných souvislostech. Tentokrát nabízíme pohled německých sociálních pedagogů.

Horst Belz a Marco Siegrist
Klíčové kompetence a jejich rozvíjení

(Východiska, metody, cvičení a hry)

Vstup pátý

Samostatnost a výkonnost

Zásady samostatnosti a výkonnosti:

- Samostatnost a výkonnost jsou nezbytné pro lidskou existenci.
- Tyto schopnosti nelze rozvíjet bez vhodných podmínek.
- Musíme být schopni poznat hranice výkonu.
- Pozitivní zkušenosti podporují snahu o osvojení těchto schopností.

č.j. 005

- Tíseň, obavy a tlak jsou kontraproduktivní, brzdí ochotu k výkonům a jejich motivaci.
- Přiměřené vypořádání se s konflikty zvyšuje výkonnost jednotlivce a je součástí samostatnosti a odpovědnosti za sebe samého.

Řešení konfliktů:
„Konflikty vznikají zřídkakdy bez příčiny a náhle. Mohou sice propuknout překvapivě, avšak mají, když se podíváme důkladněji, ve většině případů delší historii vzniku a dobu vývoje. Mnohé konflikty je možno vytušit v relativně raném stadiu ještě před jejich propuknutím, ale jsou z mnoha různých důvodů příliš dlouho „zametány pod koberec“. Svou úlohu zde hraje individuální chování osob zúčastněných v konfliktech, nedostatky v komunikaci a často i skupinová ideologie postrádající harmonii.“

Symptomy, které signalizují konflikty:

- komunikace mezi zúčastněnými se zhoršuje, tzn. stává se škrobenější a formálnější,
- přibývá drobného popichování a řevnivosti
- stále častěji se objevují rozdílné názory na vyskytující se problémy, častěji dochází k hádkám kvůli maličkostem
- místo řešení problémů se hledají viníci
- lidé se stále více odvolávají na pravidla a nařízení
- nutné formality jsou na prvním místě
- hlavní věcí nejsou věcné problémy, nýbrž myšlenky na to, jak si to spolu vzájemně „vyřídit“
- všichni zúčastnění jsou frustrováni
- efektivita práce se vytrácí

6. - 2

KARTOTÉKA
DS 2001

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

DNE ... 6.2001

Příjmení:	Peña
Jméno:	Alejandra
Vlasy:	tmavší, jeden šedivý vlas
Barva očí:	hnědá
Barva stěn koupelny:	žlutá
Oblíbená barva ponožek:	modrá
Oblíbený drahý kov:	stříbro
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	1000 kg
Za 24 hodin ujde:	1 km
Večeře pro dva za 55 Kč:	guacamole aneb avokádovou pomazánku

Vydal: Trutspektorát 27.6.01

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

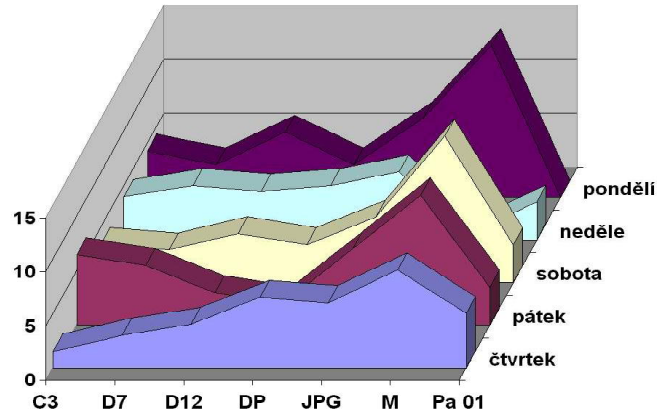
DNE ... 6.2001

Příjmení:	Neumann
Jméno:	Jens
Vlasy:	blond
Barva očí:	modrá
Barva stěn koupelny:	oranžová
Oblíbená barva ponožek:	modrá
Oblíbený drahý kov:	dřevo
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	0 kg
Za 24 hodin ujde:	k dalšímu parku
Večeře pro dva za 55 Kč:	míchaná vajíčka na cibulce, posypaná sýrem

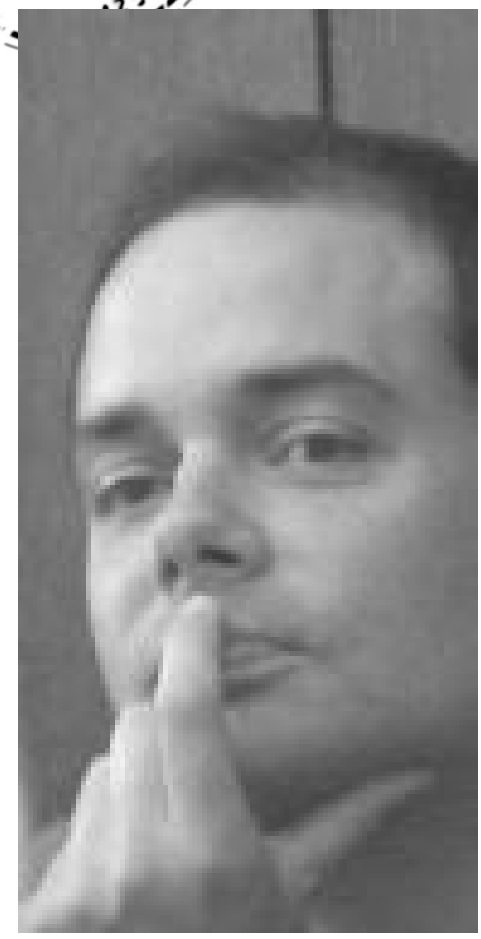

Vydal: Trutspektorát 27.6.01

REDAKČNÍ GRAF SPÁNKOVÉ AKTIVITY

!-ZACHYCENO-!
DNE ... 6.2001

Rozhovor u večeře s kanadsko českým hercem a režisérem

Ewanem McLarenem

Můžeš na úvod, Ewane, přiblížit svou genezi "kanadsko - českého režiséra"?

Já jsem vystudoval v Kanadě vysokou hereckou školu, ale když jsem ji dokončil, měl jsem za to, že mám ještě málo životních zkušeností, abych někde začal vyrábět divadlo. V té době jsem se dozvěděl, že je možné jít učit do Evropy angličtinu. Byla to taková zajímavá doba, celý svět se proměňoval a já jsem chtěl být u toho. Proto jsem už v 90. roce přijel do Prahy. Začal jsem tu učit anglicky. Učil jsem i v Artamě. Pak jsem hrál v představení Horké to někdo rád divadla Ypsilon. Díky tomu jsem začal pak i sám režírovat. Udělal jsem několik představení v Řeznické, v Labyrintu, v Rokoku a v Dlouhé. Asi nejraději jsme měl

představení Úplné zatmění, které jsem dělal s Karlem Rodenem (to se hrálo několik let). Byl jsem také u zrodu první anglicky mluvící divadelní skupiny Mystery Loves Company. Původně jsme chtěli pracovat na společných česko - anglických projektech. Takovým projektem bylo například představení Král jelenem, které jsme dělali společně s Kašparem. Jenže pak se MLC začala postupně stávat pouze takovým krajanským divadlem pro cizince v Praze. Já už se jim pak začal vzdalovat. Ale teď se v MLC vyměnili lidi ve vedení a začalo to zase vypadat, že by se mohli vydat právě na tu cestu, která mi připadá smysluplná, cestou mezinárodních projektů i s českými herci a režiséry. No, necháme se překvapit.

A co děláš nyní?

Postupně jsem dospěl k rozhodnutí, že se budu věnovat spíše produkční činnosti. Řekl jsem si, že budu užitečnější, když budu vytvářet prostor pro špičkové umělce, že jim budu vytvářet potřebné podmínky pro jejich práci. Chtěl bych se věnovat samostaným mezinárodním projektům. Taky proto jsem v posledních třech letech pobýval více v Kanadě. Byl jsem tam právě kvůli produkci na stáži a kromě toho jsem doma v Calgary dva roky po sobě produkoval velký měsíční festival alternativního divadla, tance a hudby. Jsem přesvědčený, že jako producent nebo produkční budu užitečnější. Ale určitě budu dělat projekty nezávislé na stálých scénách nebo stálých institucích. Něco v tom směru, co dělá divadlo Archa nebo nově otevřené divadlo Ponec.

Ewane, jaká je tvá zkušenost s dětským divadlem?

V Kanadě je také divadlo s dětmi hodně rozvinuté. Je to hlavně ve školách základních a pak hlavně středních. Děti si volí drama nebo

školní divadlo z nabídky volitelných předmětů. Třeba já jsem byl divadlem na střední škole tak pohlcen, jak říkáme v angličtině: "byl jsem kousnut divadelním broukem", že jsem se musel v posledním ročníku hodně koncentrovat, abych odmaturoval. Ale vyšlo to.

Máme také v Kanadě přehlídky, ale není to propojeno s tolika vzdělávacími akcemi pro pedagogy a vedoucí souborů. Pro kanadské učitele jsou zas jiné workshopy a kongresy, přehlídky jindy. Možná by to bylo zajímavé i tady. Třeba kdyby tu děti měly takové fórum, kde by spolu mohly mluvit, aby ta přehlídka byla víc o setkávání dětí. A mohlo by to být i moderováno někým dospělým a nebo by tam klidně mohl být i nějaký dospělý lektor.

Přiznám se, že mne teď dětské divadlo zajímá víc i z toho důvodu, že od té doby, co jsem se stal otcem (syn Nikolas 11 měsíců), je pro mne důležité starat se o to, jaké možnosti tu děti mají a jaká péče jim je věnována. Již dříve jsem si všímal, že se tu s dětmi hodně pracuje, že jim je věnováno hodně pozornosti. I teď vidím, že se v dětech a v tom, co už teď umí, ukrývá velký potenciál pro budoucnost divadla. Myslím tím jak

uměleckou budoucnost, tak budoucnost poučeného a vnímavého diváka. Jedním z momentů, které mě nasměrovaly sem už jako lektora jazyka, i teď jako možného producenta, je skutečně vysoká kulturnost téhle země. Tahle přehlídka mě ubezpečuje v tom, že to může pokračovat. Jedna věc mne však překvapila, jak se tady k představením přitupuje intelektuálně, jak se všechno rozebírá tak kriticky. Už jsem se vyrovnal s tím, co si děti v Deníku přečtou o své práci, ale ze začátku jsem tím byl, přiznávám, až zaskočen.

Úplně na závěr Ewane, pořád mi vrtá hlavou, jak se rozhodne člověk v Calgary k cestě do Čech?

Moc jsem toho předem nevěděl. Ale moje maminka má už dlouho ráda Dvořáka a já jsem jako malé dítě hrál ve hře Ze života hmyzu bratří Čapků, tedy v angličtině. Cítil jsem nějak, že v tehdejším Československu je skutečně silné kulturní prostředí.

!-ZACHYCENO-!
DNE ... 6.2001

SOUTĚŽ

Tak náročnou soutěžní otázku, jakou vám pokládáme tentokrát, jste ještě neřešili. Všichni si pleteme města Trutnov a Turnov.

Kdo si ovšem zmíněná města spletl v roce 1734 a způsobil tak mezinárodní historický kolaps?

Jaké události následovaly?

Nápověda:

žena…potomstvo: Jan, Jáchym, Karel, Katrin, Cyril, Olin….kůň….dům….dopis….pohřeb.

Pakliže napíšete do dnešního večera, tj. do 18.30, odpověď na zmíněný dotaz a vhodíte jej do krabice s příspěvky Redakce Deníku dětské scény, máte možnost postoupit do dalšího kola. Nemusíte se lekat zdánlivé otázky pro historiky – experty. Odpověď je velice snadná. Na vítěze čeká kniha.

Oznámení, výzva!

Vážení, včera se jedné ze seminaristek semináře „A“ ztratila mezi 20:00 – 23:00 hodinou hnědá peněženka obdélníkového tvaru. Prosíme poctivého nálezce, aby peněženku přinesl do redakce. Děkujeme.

Legenda:

SLŠ – Střední lesnická škola
MěÚ – Městský úřad
ND – Národní dům
Kino – kino
ZUŠ – Základní umělecká škola

CO DNES A CO ZÍTRA

středa 27. 6. 2001

7.30 - 8.15	snídaně - soubory, seminaristé		
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé		
	= seminář A		ND-1
	= seminář B		MěÚ
	= seminář C		Nivy
	= seminář D		ZUŠ-D
9.00 - 11.30	5. blok vystoupení souborů představení pro veřejnost (viz odpolední blok)		ND/ kino
12.30 - 13.45	oběd - soubory, seminaristé		
14.00 - 16.30	5. blok vystoupení soubory		
	*** Oskarky** Vrtule, 3. ZŠ Slaný		ND
	*** Slavík** Divadlo Hudradlo Zliv - 4. oddíl		kino
	*** Hebe, hebe, hebere** DdDd ZUŠ Děčín		kino
17.00 - 18.45	diskusní klub pro seminaristy		MěÚ
17.00 - 18.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů		ND-S
18.45 - 20.00	večeře - soubory, seminaristé		
20.15	večerní představení *** Černošská pohádka** Divadlo Drak Hradec Králové		ND

čtvrtek 28. 6. 2001

7.30 - 8.15	snídaně - soubory		
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé A, B, C, D		ND-1/MěÚ Nivy/ZUŠ-D
12.30 - 13.30	oběd - soubory		

Zájem o Dětskou scénu projevují žáci a učitelé základních škol

PŘEHLÍDKA / Úspěšní recitátoři, divadelní, recitátorské a loutkářské soubory v České republice představují svůj um a společně s lektory diskutují o umění.

■ JANA MUDROVÁ

■ ALEŠ VANÍČEK

Trutnov - Nejlepší recitátoři a divadelníci dětské kategorie mají za sebou další den Dětské scény 2001.

...vají svůj deník

Jejich práci v dílnách, kluzech a seminářích i samotná vystoupení se snaží od pátku neúnavně a poutavě monitorovat redakce Deníku dětské scény. Zajímavé postřehy, názory a rozhovory například v rubrikách Na kobereček, Posvítili jsme si na, Odposloucháno či třeba Průvan si mohou denně přečíst nejen účastníci, ale i třeba trutnovští diváci, kteří měli to štěstí a dostali se na některá z představení.

Zájem o současné umělecké dění v Podkrkonoší je podle slov ředitelky Domu kultury Ziny Rýgrové velký. *"Svou touhu vidět divadlo projevily hlavně základní školy, kterým jsme podle kapacit umožnili přítomnost na dopoledních představeních,"* podotýká Zina Rýgrová. Pro Dům kultury je pořádání velké akce zatěžkávací zkouškou.

"Úkolu jsme se zhostili podruhé, po loňské Dětské scéně nás organizátoři opět oslovili. Jsem ráda, že se jim tu líbí. A chci také poděkovat Městu Trutnov za finanční podporu," dodává ředitelka. Na další hodnocení akce, která bude pokračovat až do čtvrtka, moc času nezbývá. Stále je co zařizovat. Účastníkům se jako "pečovatelky" věnují i některé studentky gymnázia.

Oblíbený lektor z Ugandy

Programově je Dětská scéna 2001 nesmírně nabitá. Každou hodinu se něco děje, ať už v prostorách Střední lesnické školy, Národním domě, Kině Vesmír, v sále městského úřadu či v Základní umělecké škole.

A tak aspoň jedno zastavení. Zajímavý pohled na učební metody ve vzdálené Africe poskytl včerejší seminář v malém sále městského úřadu, který vedl ugandský pedagog a divadelní režisér Frank Katoola.

Tématicky bylo setkání zaměřeno na práci s dětmi z jejich vlastní perspektivy, z jejich vlastního úhlu pohledu. *"Vzájemné sblížení a pochopení výrazně zkvalitňuje společné snažení a pomáhá vzbudit v dětech nadšení a schopnosti, které přesahují možnosti dané tréninkem,"* míní lektor.

Deník dětské scény - Trutnov 2001. Číslo 5.
Redakce: Roman Černík, Iva Dvořáková, Anička Trčková, Zdeněk Dlabola, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 27.6.2001 v 0.35. Vychází - 27.6.2001 v 12.00. Náklad - 300ks.

Tři otázky na závěr

pro Jakuba Huláka

čtěte na str. 77

Embarassingova specifika

Puberta je období, v němž každé slovo, vyřčené dospělou osobou, je směšné, trapné anebo úplně blbé.

Dodatek ing. Ducka

Učitel JE dospělý člověk, tudíž pubertální žák nemá nejmenší důvod věřit mu, že kachna patří mezi vodní ptactvo.

NA KOBEREČKU

Matěj

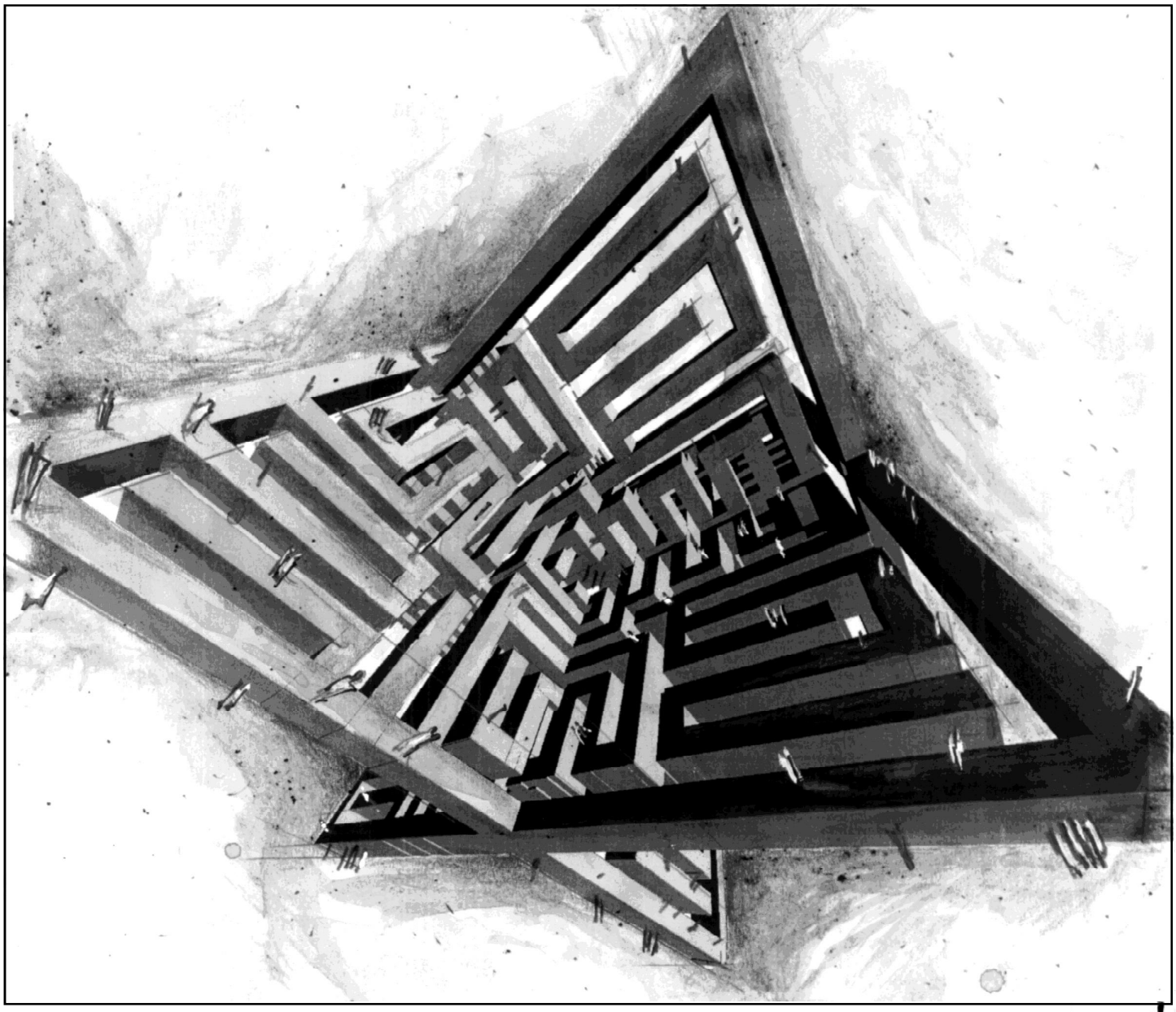
čtěte na str. 76

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo - 6 DNE 22. - 28. 6. - 2001 čtvrtek - 28. června 2001

TRUTNOV

Z MATĚJOVA POKOJE

1P/2ND

Tak a zítra domů, teda vlastně už dnes. Je po půlnoci a všichni datlují u těch zvláštních, blikajících bedýnek na stolech. Nikdo si mě nevšímá, ale pán přísahal, že už to skončí. Před obědem, když ještě spal na Úsvitě, jsem tu radostnou zprávu musel někomu říct. Na pokoji nikdo jiný nebyl (můj spící, pán označovaný jako JPG, jakoby nebyl) a tak jsem vyšel na balkón. To byste nevěřili, jak lehce jsem se dostal k vděčným posluchačům z jiných pokojů a jakou měli ohromnou radost a jejich výskot a křik, když mě viděli a slyšeli, mě opravdu utvrdil v přesvědčení, že jsou to hodní lidé, co tady na přehlídce byli. Ještě naposled očuchám všechny rohy místnosti, pohraju si s košem, olížu trutspektorům nohy a obličeje na důkaz vděčnosti za jejich svačiny a domůůůů,.....

NA KOBEREČKU

U

ONE 22. - 28. 6. - 2001

Otázky z dotazníku, jež dával svým přátelům v pařížských kavárnách Marcel Proust, jsme položili tentokrát zásadnímu členovi redakce přehlídky dětských souborů

Matějovi (???)

Na který nejstarší okamžik svého života si vzpomenete?

Na chvíli, kdy si pro mě do útulku přišel můj pán Pavel Kocych, zde přezdívaný JPG.

Které své vlastnosti byste oželel(a)?

Nekontrolovatelnou dovádivost. A asi chorobnou čůravost v napjatých chvílích. O té druhé vlastnosti jsem ale do Dětské scény vůbec nevěděl.

Které povolání byste volil(a), kdyby vše bylo jen na Vás? (kdybyste nemohl(a) být tím, čím jste dnes?

Záchranářem tonoucích, hrozně rád totiž plavu.

Která postava z historie je Vám inspirací, které si nejvíce ceníte a kterou byste vymazal(a)?

Nevyznám se v tom, nerozumím otázce. Ale nejraději mám svého pána, jeho paní, svoje adoptivní rodiče Srstku a Kubišovou a všechny z redakce.

Jaké ženské vlastnosti si vážíte?

Oddanosti.

Jakou strategii volíte při průchodu labyrinty svého života?

Kdo uteče, ten vyhraje. A někdy Drž ho za každou cenu!

Do jakých dveří nevstupujete?

Do těch, které mají kliku výše, než kam vyskočím.

POSVÍTILI JSME SI NA

Kam letí Rackové ze seminární třídy D?

Za pomoci výrazných pohybů zažíváme všichni stejnou emoci.

Au! Zkusili jste se někdy rozpřáhnout v úzkém kruhu?

Exotická hudba nás dostává do varů (Karlových?)

Mé arytmické tělo protestuje!

Aktivní tělo! Chytej vzduch, ne tyč. Ona tam někde bude!

Cože?

Postřeh! Švih... A mám ji!!!

Už je tu zas ta násada od koštěte! Lapám do vzduchu.

Mám ji! A zase!

Lapám po vzduchu - a tyč tam není!!!

Hmmm, má máma má malou zahrádku.... hlas mi zní úplně jinak! Znám!!!

Proč mi duní hlava? Čí je to hlas, co slyším? Můj?

Ach! geniální Čechov! Je to živý, geniální, o nás, o lidech!

Nemám talent!

Prožívám atmosféru dění představení.

Která židle je ta, na které jsem seděl?

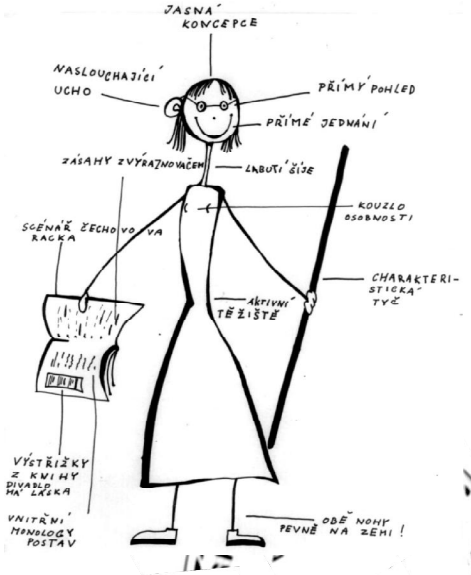
Improvizační pohotovost je hygienikem hercova díla.

Nemám rád hygienu.

Čechovova metoda je úžasná!

Čechovova metoda ... že bych to nepochopil?

(autory textu jsou seminaristé třídy D)

REFERENCE

č.j. 006 / MMI

ONE 22. - 28. 6. - 2001

Ahoj všichni tady na Dětské scéně!

Jsme soubor z Jirkova. Nepřijeli jsme vám ukázat vlastní vystoupení, my žádné totiž ještě nemáme. Fungujeme teprve od září letošního roku. Ten je už u konce a my bychom v tom příštím chtěli dát dohromady něco, co bychom také mohli ukázat.

Řekli jsme si: Proč se nejít podívat na ty nejlepší?

Jak vůbec vypadá národní přehlídka?

Většina z nás ani neviděla divadlo hrané dětmi. Tak jsme tady a jsme MOC rádi. Děkujeme paní ředitelce Rýgrové.

Vstřebáváme plnými doušky všechno, co se nabízí. A stíháme horko těžko. Děje se toho tolik, čas je nepřítel.

Ale! Než se dostanete dál! Všichni jsme v absolutní shodě v jedné věci, kterou v Trutnově nejvíc žijeme. A to je naše dopoledne. Trávíme je v dílně v ZUŠ. Poznali jsme práci s výjimečnými lidmi: Alechandrou, Jensem, Pavlem a Martinem. Zažili jsme mimořádné chvíle. Ty pocity mají svá jméne, ale teď se do textu nějak nevejdou. Nádherné chvíle!

Chodíme odpoledne na představení. Sestavili jsme si vlastní žebříček pěti nej. Dlouho jsme o něm debatovali, hlasovali. největší stopy v nás zanechala představení: Vrabec s ustřiženým jazykem, Momo, Za Ludmilou! Když má kdo rád koho! Strašidla a krásné panny. (poz. redakce - výčet není úplný, protože středeční představení už soubor nestihl reflektovat)

Jinak všechno vážně klape, obdivujeme organizaci, místní holky (hlavně Petr a Evžen), naše holky vzpomínají na kluka, který zpíval a je z Horní-Dolní. Byli jsme taky v čajovně, potkali jsme vojáka z Rakouska-Uherska, viděli jsme... Prostě paráda! Chápete?

Takže někdy tady zase ahoj. Chceme být tak dobří jako vy,doufáme, že se nám to povede se sem dostat jako účinkující. Držte nám palce.

Na shledanou!

David Ďulík,Jiří Sezsták, Dana Jeřábková, Markéta Chrásková, Tereza Hnízdilová, Martin Bábík, Daniela Fryčová, Markéta Navrátilová, Evžen Boho, Petr Valeš

č.j. 006 / MMI

ANKETA

DNE 22. 28. 6. - 2001

1. Co vám na dětské scéně v Trutnově letos vyhovuje?

všechno - MK, Tereza

+ To, že se letos překrývají sólisté se soubory a že v tělocvičně teče teplá voda. /JM/
+ Velmi chutná a pestrá strava, přátelská a hezká atmosféra. /BP/
+ Možnost výběru seminářů a spojení přehlídky sólového přednesu a souborů. je to pak dohrady rozmanité. /PK/
+ Mně osobně vyhovovala rozmanitost a pestrost dětských vystoupení po stránce tématické i způsobu provedení i úrovně. Pochvalovala jsem si, že se představení konala na různých místech, aspoň se člověk přes den trochu hýbal. /M.K./
+ Je tu spousta hospod. Je to město výběru - a nejenom gastronomického. Jsou tu okolo kopce, na které se můžeš aspoň koukat, když už se tam nemůžeš vypravit. /H. Kasíková/
+ Nejvíc mi vyhovovalo, že celé dětí dětí recitační části přehlídky se podařilo umístit ve Středním lesnickém učilišti. Pro účastníky to tak bylo lepší a příjemnější. - /Z. Rýgrová/
+ Vše od ubytování po představení. /členka hrajícího souboru/

2. Co byste chtěli, aby se opakovalo i v příštím roce?

všechno - MK, Tereza

+ Seminář zabývající se dětským sólovým přednesem. /JM/
+ Chtěla bych, aby příští ročník přehlídky byl znova v Trutnově, protože to je velmi romantické město přímo stvořené pro umění. /BP/
+ Umístění ve stejném městě s výhodně umístěným ubytováním, místypro představení a semináře. Celkový harmonogram. Večerní představení. /PK/
+ Určitě bych opakovala náš seminář - herecká práce, třeba s jinou hrou. Tato práce mě nadchla a chtěla bych mít možnost v ní pokračovat. Na druhou stranu bych opakovala možnost výběru seminářů, aby si každý mohl vybrat, co mu vyhovuje. /M.K./
+ Aby výběr zůstal. Do budoucna bych si přála, aby město víc prorostlo do přehlídky a přehlídka do města. /H. Kasíková/
+ Všechno. nevidím chybu. Kdyby v příštím roce to bylo tak jak to je,aspoň. Pro příští rok mi připadá zajímavé třeba znovu uvažovat o dětské porotě. /J. Dejl/
+ Dětská scéna. /Z. Rýgrová/
+ Prostě za rok musí být opět i recitačka! /recitátor/
+ Hlavně recitační přehlídka tady a společně se soubory. Ještě větší prolnutí divadelní přehlídky s recitátory. /seminaristka/

3. Co byste rozhodně nechtěli, aby se opakovalo?

+ Z organizačního pohledu chování některých seminaristů. Způvodně přihlášených 77 seminaristů je jich tu 49 - a přijížděli během tří dnů. Se sólovými recitátory nebyly starosti, se soubory ne, ale seminaristi se mě natrápili! /Z. Rýgrová/
+ Nevím. Nenapadá mě. /seminarista/

Tři otázky na závěr

pro Jakuba Huláka
/organizačního pracovníka Artama Praha/

Jakube, co se povedlo v Trutnově proti loňsku zlepšit?

Podařilo se to, o co jsme usilovali od začátku, aby přehlídka nebyla jen pro dospělé, ale aby si jí užily i děti. Náš ideál by sice byl, aby tady soubory byly po celou dobu, ale za velký úspěch považujeme alespoň prodloužení pobytu souborů na přehlídce o jeden den. Jejich program pak vypadá tak, že přijíždějí, další den mají zkoušky, pak hrají a poslední den se mohou zúčastnit dopolední dílny. Především to ale znamená, že se setkají s kolegy z dalších souborů, mají možnost vidět víc než polovinu přehlídkových představení. Za velký úspěch letošní přehlídky pokládám větší účast zahraničních hostů. Dva ze čtyř seminářů pro dospělé účastníky vedli cizinci, Frank Katoola z Ugandy a Tatjana Brinkman z holandského Utrechtu. Dílny pro děti ze souborů vedli společně s českými studenty DAMU jejich kolegové Alejadra Peña a Jens Neumann z divadelní školy v Utrechtu. Jako seminaristé se navíc dětské scény zúčastnili učitelé dramatu a metodičtí pracovníci z Malty a Irska.

Proměnil se od loňska také nějak vztah místních pořadatelů k Dětské scéně?

Místní pořadatelé od začátku dělají vše proto, aby přehlídka proběhla co nejlépe. Ale protože jsme tu už podruhé, podařilo se pochopitelně lépe vyladit naši spolupráci. Každá z institucí podílejících se na běhu přehlídky má letos lépe ujasněnou svou úlohu.

Co sama přehlídka pro tebe přinesla nového, co by letošní ročník pro tebe mohlo charakterizovat?

V posledních letech je evidentní, že se podoba dramatické výchovy a dětského divadla poněkud proměňuje. Řekl bych, že dochází k určitému otevření poněkud uzavřeného světa, ve kterém se dětské divadlo do konce devadesátých let nacházelo. Toto otvírání provází snaha obohacovat dětské divadlo o nové podněty dané novou společenskou situací, ale také modernějšími divadelními postupy. Na druhé straně do dětského divadla pronikají tendence, které ho spíše vzdalují jemu náležejícím výchovným cílům. Letošní ročník byl zajímavý výrazným podílem rozměrnějších, ambicióznějších inscenací, které hledají možnosti dětského divadla vzhledem k velkému iluzivnímu divadlu.

Přemýšlíš o něčem, co by za rok mohlo být jinak?

Během tří ročníků, které jsem připravoval, jsem pochopil, že žádný organizační model není ideální. Mám teď v hlavě představu různých změn a vylepšení, ale vím, že není možné docílit stavu, kdy budou všichni účastníci přehlídky spokojeni. Typickým příkladem jsou diskusní kluby pro seminaristy, které v minulosti vystřídaly už mnoho podob a jejich struktura vždy vyvolala mnoho pozitivních i negativních ohlasů.

!-ZACHYCENO-!

DNE ... 6.2001

Redakční slepenec z mimochem zaslechnutých slov - aneb k recitaci

Na psychický úrovni už přece nejseš dítě!!!

To je můj modrý slon!

Lžeš! Lžeš!

Lžeš! č.j. 006 / MMI

Hrábni do vzduchu! Ona tam přece někde bude!

Nepochopila jsem, jak to ta užovka s tím hadem myslí. Chce mu pomoct nebo...?

Jenom málo kdy se mu to podařilo!

Jsi velmi šikovnej člověk a máš talent.

Tebe to baví, viď?

Najednou se ztratil.

Ona by odkolovrátkovala všechno…

Trochu jsem znejistěla ve věření tobě - není to blbý, co jsem řekla?

Ty myšlenky jsou z pozice dospělého člověka.

Už není potřeba to nějak rozhňahňávat.

A mám to jako posluchač pochopit?

Já ti nějak nevím, co si myslíš o tom Buškovi.

Že máš rád toho Karla, to jsme poznali.

Tak srovnej a já to pak řeknu.

Nevnímala jsem to jako celek.

On to říká křehce, ale slonsky!

Kdo to je „ my“?

Je na tobě vidět, že máš vyprávěcí dar.

Opravdu sis sama vybrala ten text? Teda!

Nedokázal to vystavět!

Vystavěl to, ale ta stavba byla prázdná.

Bylo to smontovaný a já jsem se tam ztratil.

Já jsem na něj zatížená.

To je zajímavý, já z toho nadšenej nejsem!

Já to nevidím….

Pro mě to bylo moc v klidu, já jsem vypadla.

Všechno bylo stejně málo podstatný

Proč to, nám dospělých, vykládáš?

Mně se hrozně líbí, jak je to takový staročeský!

Tož děkujem.

DNE 22. 28. 6. - 20(

ODPOSLOUCHÁNO

….již z posledního diskusního klubu pro seminaristy DS

Moderátorka: *Jiřina Lhotská*
Místo: *Malý sál MÚ*
Přítomni: *kdo měl nohy a sílu došel*
Průběh akce: *lidový*
Reakce: *intelektuální*
Čas: *podle brožury viz. str. 14*

Hodnocená představení:
Oskarky (Vrtule, 3. ZŠ Slaný),
Hebe, hebe, hebere
(DdDd ZUŠ Děčín),
Slavík (Divadlo Hudradlo
Zliv - 4. oddíl)

Vlhkost vzduchu: *okluzno a dusno*

Oskarky

Debatu zahájila J.L. otázkou, zda má tento způsob inscenování na dětském divadle své místo. Rozkryla dva klíče, které lze v zásadě použít. Prvý způsob staví postavy do situací, vede je k řešení konfliktů, druhý (využitý v této inscenaci) vychází především ze symboliky, abstraktnosti a oslovuje diváka poněkud jiným způsobem. V zásadě se všichni přítomní shodli na tom, že oba přístupy jsou možné, že oba přinášejí dětem obohacení. V případě tohoto představení však většina seminaristů byla toho názoru, že překrývání plánů, struktur a rovin bylo tak velké a komplikované, že se představení stávalo nepřehledným a nesrozumitelným. Ti z přítomných, kteří představení viděli několikrát (3-4 krát) konstatovali, že po opakovaném shlédnutí se jim podařilo rozkrýt více ze sdělení, jež invenční inscenace nabízela. Z pléna však také zaznělo, že nikdo nemůže po nikom chtít, aby pochopil ve čtyřiceti minutách všechno to, co jiní vytvářeli měsíce. Tvůrce by měl mít ohled na diváka a vybírat, neboť to je skutečná tvorba.

Hebe, hebe, hebere

Inscenace byla velmi kladně přijata. Nejvíce snad byla pochválena hudební složka a muzikálnost dětí. Inscenace, označená jako lidová hra, vycházela z jednoduchosti a práce se zkratkou. V průběhu diskuse, ve které přítomní ocenili komunikativnost představení, došlo i na hledání nesrovnalostí a možností, jak představení vylepšit. Jako první byl nastolen problém využití několika druhů loutek, z nichž některé nebyly příliš funkční a jiné ba naopak velmi dobře dotvářely celý příběh. V úvodu celé inscenace byl divákovi nabídnut určitý inscenační klíč (realistické prostředky a herectví), od kterého se v další části odstoupilo a šlo spíše o hru s nadsázkou a humorem. Bylo by dobře tyto dva prvky sladit. Hovořilo se i o práci s prostorem a temporytmem, který občas pokulhával.

Slavík

Vtip, práce s rekvizitou, s loutkou, invenčnost, dobře zbudované situace a pravdivé jednání herců – to byla největší pozitiva zdařilé inscenace. Divákovi byl vyprávěn známý příběh v dnešní podobě, s dnešním pohledem. Velmi vhodně volené prostředky poskytly prostor pro zcizení Andersenova příběhu. Zaujal i princip přechodů z role vypravěče do rolí postav a schopnost dětí vnímat divadelní tvar. Byla diskutována otázka, jak rozpoznat správnou míru komediálnosti a nepřehnat využívání gagů. Někteří přítomní se shodli, že v této inscenaci byla míra využití těchto prostředků naplněna až po okraj.

V průběhu hodnocení na posledním diskusním klubu se seminaristy byla vedena debata, která jasně pojmenovávala dva základní pohledy hodnocení dětských divadelních představení.

Pohled první, prvotní, upřednostňovaný a důležitější: děti zabývající se divadlem a jejich vedoucí si zaslouží pochvalu za odvedenou práci, za snahu prohlubovat vztahy, dovednosti, komunikovat, někoho oslovit; setkávat se s problémy a překonávat je, přemýšlet, budovat a poznávat, hledat a nalézat, pojmenovávat, hrát si, být……

Pohled druhý, druhotný, nicméně v této fázi práce s dětmi také důležitý, divadelní: oslovilo nás představení jako nezaujatého, prvním pohledem nezatíženého, „nezasvěceného" diváka? Vznikla iluze uvěřitelnosti příběhu, jednání a vystupování postav? Pochopili jsme, co bylo řečeno a chtělo být sděleno? Hodnotíme vystoupení z pohledu divadla jako konvence způsobu komunikace, která má nějaké zákonitosti a pravidla.

V průběhu přehlídky docházelo ke směšování obou způsobů hodnocení, někdy, podle okolností, situace a momentálního rozpoložení a způsobu diskuse, v závislosti na zkušenosti souborů a jejich vedoucích, byly oba pohledy v rovnováze nebo byl jeden z nich, z těch či oněch důvodů, upřednostněn. Jde jistě o legitimní způsob, který prospívá dětskému divadlu a je umožněn tím, že Dětská scéna je přehlídkou a nikoliv soutěží. Tuto svobodu zajišťuje především vědomí, že nejdůležitější není výsledek, ale sám proces práce s dětmi, při kterém procházejí společným vývojem nejenom soubory, ale i vedoucí, seminaristé, lektoři a trutspektoři. Nezatíženi pocitem, že někdo musí dostat jedničku a jiný pětku, že každý má svůj úhel pohledu, zkušenost, možnosti a tím i jiné výchozí postavení, můžeme mnohdy vyřknout poměrně přikré, tvrdé soudy, které jsou ve většině případů přijaty, neboť nikomu nepřiřknou černého Petra ani punc dokonalosti a neomylnosti. Važme si toho!

Trutspektor D12

Reference z česko-ugandské hudebně taneční desetiminutovky

Ano. Už je to tady! Poslední večeře, poslední doubrounoc, snídaně a jede se dom.

Někdo by řekl, že po týdnu skvělé práce máme právo na trochu odpočinku. To ano, právo by tu jistě bylo, ale máme chuť se jím řídit? Nejspíš ne. Zvuk bubnů byl onou živou vodou, která nás postavila na nohy. Cesta na Nivy – v rytmu DRAKA, cesta zpět – v rytmu Franka Katooly a jeho seminaristů. Ti si pro nás připravili kratší výstup, ve kterém nám umožnili zajímavý náhled na česko-africkou kulturu a do semináře samotného. Libretu jsem (až na výjimky) nerozumněl, ale o to větší stopu ve mě zanechal pohyb a rytmus. Poklepávaje si nohou, broukal jsem si s nimi – pio pio amba je mama...

Zápis z posledního rozborového semináře lektorského sboru

V posledním sezení přivítala vedoucí posledních tří představení letošní přehlídky Irina Ulrychová v zastoupení předsedy lektorského sboru pana Jaroslava Deyla, který se podle našich zpráv odebral do Třebíče podepisovati vysvědčení. Je třeba však připomenout, že pan J.D. se rozloučil s přehlídkou před posledním odpoledním blokem. Ve své emocionálně působivé řeči, v níž děkoval (a tak nějak od srdce) všem a všem, připomněl letošní dobře skryté **třicáté narozeniny národní přehlídky dětského divadla** *(Red - Akce se tímto skrytě připojuje ke gratulaci)*.

Irina Ulrychová, věrna tradici, poděkovala vedoucím za viděné a požádala také o předání díků hrajícím dětem, „které v konečné fázi nesly na trh svou kůži."

Dále seminář pokračoval podle osvědčeného schématu (viz. předešlá čísla DS)

Oskarky

Vrtule, 3. ZŠ ve Slaném, vedoucí Petr Rezek

Geneze představení

Námět vznikl na každoročním letním soustředění, kde Vrtule selektuje a vybírá podněty pro nadcházející sezónu. „Na sítě zůstaly Wildovy texty (Pohádky). Pak se pracovalo na seznamování s autorem z nejrůznějších pohledů, seznamování s dílem i životem. Soubor byl zaujat silou výpovědi Wildových textů. Zaujetí bylo spíše v emocionální rovině než v tématech, pocity postupně procházely od legrace, přes dojemno a truchlivo až k naději".

Z rozhovoru o viděném

Představení, nesporně zajímavé, ale divácky velmi náročné. Vychází z poetiky v dětském divadle zatím málo obvyklé. Téma nelehké a v prostředcích volně formulované, takže každý divák může z nabídnutého „vytahovat" podle svého rozpoložení či nátury, ale nejde o úplnou nahodilost. V lektorském sboru přečtené sdělení se točilo kolem člověka – umělce, jeho tvorby, vztahu mezi tvorbou a životem, mezi podobou díla a podobou života, došlo k pokusu pojmenovat si, kdo je vlastně umělec a jaká práva člověk – umělec má na své cestě za sebevyjádřením.

Prostředky inscenace postavené na neobvyklé a neokoukané imaginaci se vršily v rychlém sledu a nebylo jednoduché objevit klíč k dešifrování představení, jež bylo označeno jako „ smršť obrazů a symbolů". Lektoři ocenili zaujetí aktérů, o nichž usoudili, že ví kdo a proč na scéně jsou, ale přesto stále visel ve vzduchu problém sdělení, jemuž by snad mělo být rozumět, alespoň jeho ústřední linii. Jeden z lektorů: „Trochu jsem si připadal na představení, které je pro mne zajímavé, ale přišel jsem bez pozvánky."

Diskuse se také dotkla podílu hrající a vedoucího – režiséra. *(P.R: „ tak 50 na 50").* V závěru diskuse došla ocenění také výtvarná stránka představení. Kvitována byla i vzdělávací funkce (hlubší a prožité poznání autora a díla), jíž bezesporu byla pro všechny zúčastněné práce na Oskarkách.

Hebe, hebe, hebere

DdDd, ZUŠ Děčín (vedoucí Jana Štrbová a Alena Pavlíková)

Geneze představení

Pro potřeby souborové práce využit scénář Milady Mašatové, dramatizace pohádky „Modrý kahanec" bratří Grimmů. Prvotní oslovení bylo múzičností textu. Děti jej přijaly a baví je i loutky, mohly si osvojit loutky jiného typu než už

č.j. 006 / MMI

znaly. Jsou v tom spokojené.

Z rozhovoru o viděném

Představení podle vyjádření lektorů nabídlo čistý přehledný tvar, na kterém pracovaly vybavené, „múzické“ děti. Jistě i proto bylo představení příznivě diváky přijato. Představení bylo podle slov lektorů hodně podobné předchozím děčínským inscenacím a dokonce padla otázka, zda by nebylo zajímavé zkusit se vydat s takto vybavenými dětmi nějakým objevnějším směrem. Tuto myšlenku podporovala i úvaha o podcenění dětí (předloha svým sdělením i výstavbou odpovídá mladším dětem) a „patnáctiletí mají jiné problémy i jiné zájmy, potřebují něco jiného než jedenáctiletí…“.

V další diskusi o prostředcích byla oceňována muzikálnost dětí, hudebnost celého kusu. I když někteří z lektorů upozorňovali na nebezpečí převahy hudebního plánu nad poněkud upozaděným vlastním příběhem. Dalším otazníkem byl dílčí nesoulad výtvarných prostředků. Na jedné straně je nabídnuta výtvarně působivá replika starého loutkového divadla, funkční a zvládnutí maňásci a na druhé straně papírové koruny a pyžama. O smyslu a významu pyžam i křiklavého bubínku se diskutovalo déle. Upozorněno bylo i na další nedůslednosti v logice prostředků (herecké ztvárnění práce a „práce“ a naplnění nemohoucnosti rukou – právě u rukou a jejich přesného zobrazení je nutno se ještě zastavit, protože práce a ruce patří k ústředním motivům inscenace).

Slavík

Divadlo Hudradlo – 4. oddíl, Zliv (vedoucí Mirek Slavík)

Geneze představení

Čtvrtý oddíl Hudradla od léta do Vánoc pracoval na vlastní adaptaci Ifigénie v Tauridě, ale pak se s odchodem nejstarších členek hodně proměnil a bylo třeba hledat novou předlohu, jež by odpovídala novému složení. V šuplíku byl uložen Slavík. Původní téma bylo o tom, že opravdové, živé a přirozené věci technika nemůže nahradit, ale postupně se tématický plán proměňoval. Díky práci na téhle inscenaci se zformoval nový a hodně soudržný oddíl.

Z rozhovoru o viděném

„Když jsou věci dobré a fungují, tak jsme s rozborem hned hotovy.“ Představení stojí na dobře vystavěných situacích. Text se opírá o dobře naposlouchanou dětskou mluvu a odpovídá způsobu myšlení dětí a zároveň pracuje i s dramatickou výstavbou, se zámlkami. Předloha velmi funkčně využívá zcizování, takže umožňuje pracovat s prolínáním vlastního příběhu se zcizeným odstupem, jež vytváří prostor pro dětskou hru. Děti na jevišti dokáží nabídnuté možnosti dobře využívat a obě roviny se tak dostávají do divácky přitažlivé rovnováhy.

Aktéři se vnímají a v rolích pracují s nasazením. Oceněno bylo také scénické řešení, koberec – polštář nejenže je využíván a výtvarně uvádí do zeměpisných souřadnic, ale svým zpracováním formuje i způsob chůze (poddaní k panovníkovi přichází zvláštním stylem pohybu a držení těla – jakoby povrch nutil dvořany se vlezle plížit). Jestliže se objevovala nějaká ale, týkala se „vynálezů“ jejich patřičnosti do celkového stylu a také jejich malá funkční variabilita (na rozdíl od jiných rekvizit) a hlavně scény umírání, její stylizace a jejího vyznění v celku inscenace.

Závěrečné slovo zastupující předsedkyně patřilo opět díkům za inspirativní a dobře odvedené inscenace. A pak už jenom pozvání k podobnému setkání opět za rok.

Zapsal v boji s únavou podléhající trutspektor C3

06 / MMI

REFERENCE

Let Racka

Pozorovací zápis o veřejné ukázce ze semináře D (Herectví a práce s hercem).

Místo: ; divadelní sál trutnovské ZUŠ
Čas: 10:00 (pro pozorovatele dost krutě brzo)

V úvodu lektorka Hanka H. – F. přivítala přítomné a poděkovala jim za ochotu sdílet drobný krok práce, jakési pootevření dveří ke vstupu do dramatických postav. Jak sama uvedla, šlo jen o první krok na hereckém vytváření postavy, protože u Čechovových her jen čtená zkouška zpravidla trvá přes tři týdny.

A pak už se hrálo. Tři mladí muži a …. mladých žen v soustředěných pozicích zaplňuje jeviště malého příjemně komorního sálu ZUŠ. V necelé čtvrthodině jsme svědky promyšlené koláže z Racka. Koláž je vystavěna na úryvcích z dialogů hlavních postav. I když se jedná jen o jednotlivé repliky dostává se k nám proměna vztahů od milostného vzplanutí až po smutný, „zmoudřelý“ epilog. I na nabídnutém miniaturním prostoru lze zakusit atmosféru Čechovova Ruska, jeho melancholie i osudové bezmoci jeho hrdinů, kteří se ztrácejí v bezvýchodném bezčasí. Diváka okamžitě napadá, jak je to možné? Vždyť jsou to jen úryvky, aktéři jsou ve většině nečechovovsky velmi mladí? Klíč k přijetí je určitě třeba hledat v soustředění a službě textu. Herecká vystoupení jsou vystavěna na práci s pauzou a melodií vět. Herci pracují bez velkých gest, bez přehršle akcí, ale to, s čím je pracováno (pohledy, nasměrování těla), je přesné. Nikde ani stopa po prezentaci sebe, ale služba textu, sdělení, společnému času, společnému místu. Tyto úvahy podtrhuje i přesné vědomí spoluhráčů, jež vystupuje při přebírání replik (i tady je vše přesné také dramaturgicky i režijně – i u tohoto drobného tvaru!).

Hanka skromě děkujje přítomným divákům: „Děkuji vám všem, kteří jste přišli, že jste nám umožnili naši práci dokončit. I v té fázi, kam se seminář dostal, je vystoupení před publikem určitě užitečnou a důležitou zpětnou vazbou.“ Diváci odcházejí, Hanka si přisedá do kroužku svých lidí. Děkuje jim a rozděluje úkoly k závěru. I z venku je na tomto hejnečku možné vnímat, jak je práce dala dohromady, není poznat, kdo jsou lidé z karlovarského studia a kdo je týdenní seminarista. Je to potvrzení předchozího dění na jevišti, jež by bez pocitu (vědomí) sounáležitosti nemohlo fungovat.

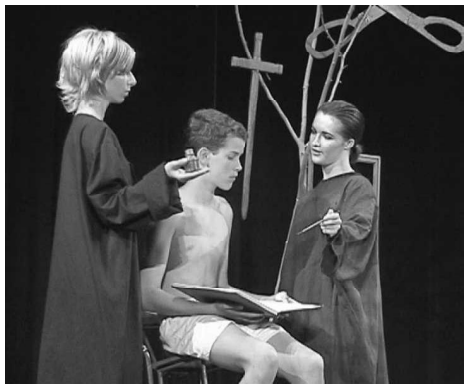
Přes časnou hodinu a značné fyzické i duševní opotřebování přišel, viděl a zapsal

trutspektor – pozorovatel C3.

KARTOTÉKA

DS 2001

REFERENCE

V semináři Tatjany Brinkman jsem se učili zejména eliminovat své běžné stresované a strnulé já, ovládané rozumem a touhou po dokonalosti, a objevovali svoji emotivní a pudovou složku. Současně jsme hledali přirozenost těla, abychom mu umožnili komunikovat a být nástrojem našeho vyjadřování a dorozumění. Jedním z prostředků tohoto hledání se staly právě různé typy masek.

Za tímto strohým a nedostatečným popisem se rozhodně neskrývá jen nezávazná pohybová hra. Osvobozování naší bytosti od rutinní strnulosti a neustálé sebekontroly intlektu bylo velmi náročné, pro mnohé dokonce bolestné. První setkání s maskou vyvolalo šok. Kupodivu nás maska nechránila, ale jaksi podivně nás obnažovala a vydávala naši pohybovou intuitivní stránku napospas světu. Přesto se nám po čase pod povzbudivým a citlivým vedením Tatjany podařilo nechat promlouvat naše tělo v souladu s příslušnou maskou. To ale nebylo to nejdůležitější. Našli jsme potěšení z přirozenosti našeho těla, práce s maskou začala být radostnou hrou.

Jistě tomu napomohlo i laskavé a vstřícné klima, jež se při společném překonávání prvotních obav vytvořilo. Všichni odjíždíme domů s nepřenosnou zkušeností, nesdělitelným poznáním čehosi nehmatatelného v nás. A také s jistou lítostí, protože Tatjaninu inspirující osobnost i uvedený způsob práce s tělem budeme velmi postrádat. Tak snad, doufejme, zase někdy...

Za seminář Tatjany Brinkman Hanka, Pavlína a Jarka

B.I.B.L.I.O.V.A.K

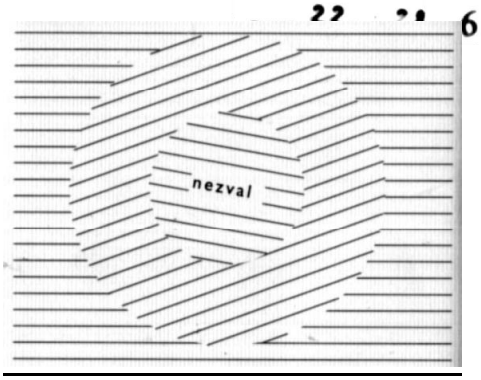
***Bibliovak** = jakýkoliv vak, sak, taška nebo batoh či jiné zavazadlo,jež nese alespoň jednu knihu. Bibliovak se rodí zpravidla cestou mezi regály knihkupectví.*

Aby se i vaše zavazadlo mohlo stát „bibliovakem“ nabízíme Vám inspiraci z polic místního knihkupectví, jež najdete, třeba při dnešní cestě na nádraží, v přízemí obchodního centra na Horské ulici (vede dolů od Krakonošova náměstí).

Dětská scéna již několik let začíná částí věnovanou sólové dětské recitaci (v současné zmatené a proti humanitně zaměřené práci MŠMT, jež hodlá zastavit této bezesporu užitečné a smysluplné činnosti podporu, není jisté, že tomu tak bude i příští rok???!!!), proto jsme se rozhodli nabídnout jako poslední biblioinspiraci právě poezii. A když už poezii, tak klasiku. Nový reprezentativní výbor z básní Vítězslava Nezvala.

Vítězslav Nezval / Kouzelník

Až svět jak dílna hrnčíře
se rozhlaholí mužským sborem,
jezte mé básně z talíře
s modravým cibulovým vzorem

Až se ti zasteskne,
přijď.
Až se ti slza v oku zableskne,
ty přijdeš, viď!
Z té noci přeteskné
nezbude ani hvězda, ani rybářská síť
a nový den se rozbřeskne.
Ty přijdeš. Přijď!

V kanceláři trojnásobný jazzband k tanci hraje
papírová řeka plná modrých vlajek
kapříci pstruzi a květy stromů
vesele tančí při charlestonu

Sbohem a bylo-li to všechno naposledy
tím hůře mé naděje nic vám už nezbude
Chcem-li se setkati nelučme se radš tedy
Sbohem a šáteček Vyplň se osude!

NAŘÍZENÍ TRUTSPEKTORÁTU

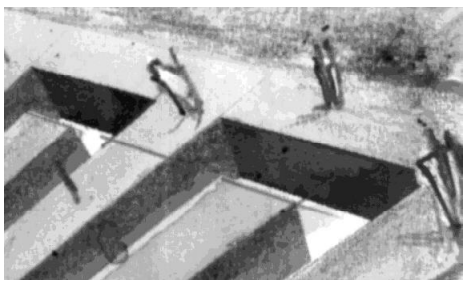
KLIDNÉ SNY!

J.A. Komenský - Labyrint světa a ráj srdce

Čtení páté

Kapitola LIV

Zavírka všeho

Vtom zmizelo vidění od očí mých, a já poklekna na kolena, obrátil sem oči zhůru a Slitovníku svému, jak sem uměl, poděkoval jsem těmito slovy:

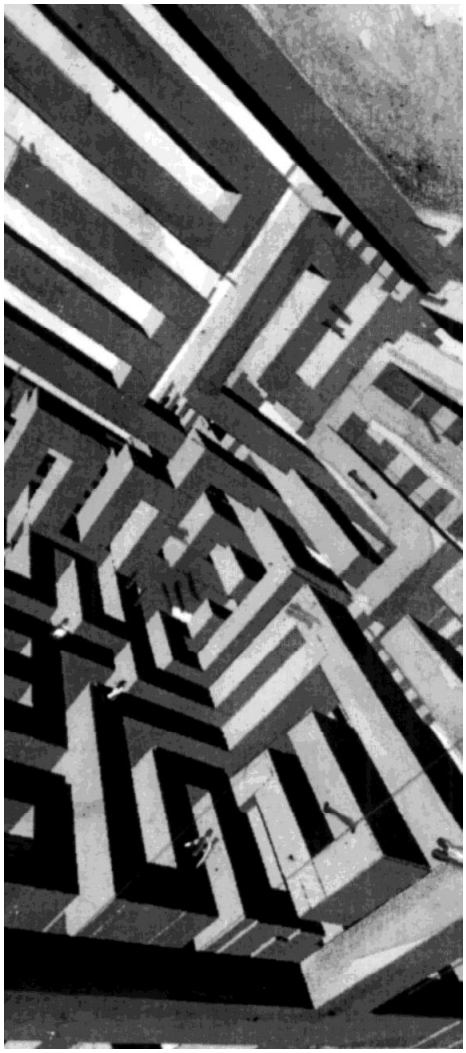
„Požehnaný jsi, Hospodine Bože můj, zvelebování a vyvyšování věčného hodný, a požehnané jméno slávy tvé, důstojné a veleslavné na věky věků. Oslavujtež tebe anjelé tvoji, a všickni svatí tvoji chválu tvou vypravujte. Nebo veliký jsi ve své moci, a moudrost tvá nevyzpytatedlná, a milosrdenství tvé nade všecky skutky tvé.Oslavovati tě budu, Hospodine, dokud jsem živ, a jménu tvému svatému zpívati, dokud mne stává: nebos mne rozveselil milostrdenstvím svým, a naplnil plésáním usta má, vychvátiv mne z proudů násilných, z vírů hlubokých vyňav mne, a na bezpečnosti postaviv nohy své.....

..... Pozdě jsem tě zamiloval, ó kráso věčná, protože jsem tě pozdě poznal. Poznal sem pak tehdáž, když mi se zasvítila, ó jasnosti nebeská. Nechť chvály tvé mlčí, kdo slitování tvých nepoznal; ale vy, vnitřnosti mé, vyznávejte se Pánu. Ó, kdo mi to dá, aby srdce mé opojeno bylo tebou, vůně věčná! abych na všecko zapomenul, což ty nejsi, Bůh můj! Pakli mi vezdejší věci tebe zastiňují, umru, ale abych tě spatřoval a s tebou jsa více tě neztracoval. Zdržuj mne, pane, veď mne, nes mne, abych od tebe nebloudil a neklesal: dejž, ať tě miluji milováním věčným, a nemiluji vedle tebe věci žádné, leč pro tebe a v tobě, ó lásko neskonalá. Ale což více mluviti mám, Pane můj? teď sem, tvůj sem: tvůj sem vlastní, tvůj sem věčně. Odříkám se nebe i země, jen ať tebe mám: sebe mi jen neodpírej, dosti mám, na věky věků neproměnně dosti mám, na tobě samém.Duše i tělo mé plesá k tobě, Bohu živému: ach, skoro-li již paj půjdu, abych se ukázal před obličejem tvým? Kdy chceš, Pane Bože můj, vezmi mne, teď sem, hotově stojím: zavolej, kdy chceš, kudy chceš, jak chceš. Půjdu, kam poručíš, činiti budu, co rozkážeš. Duch tvůj dobrý spravuj mne jen a veď mezi osídly světa jako po rovné zemi, a milosrdenství tvé sprovázej mne po cestách mých a proveď skrze tyto, ach tesklivé temnosti světa až k věčnému světlu. „

Amen i Amen

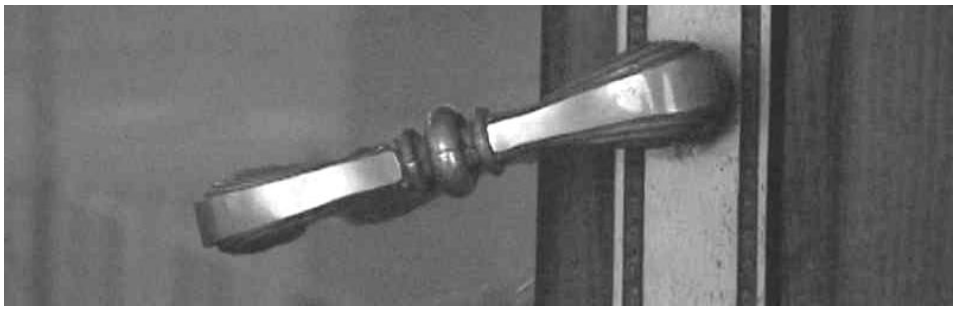
GLORIA IN EXCELSIS DEO ET IN TERRA
PAX HOMINIBUS BOAE VOLUNTATIS

Sláva na výsostech Bohu a na zemi
pokoj lidem dobré vůle.

DNE 22. 28. 6. - 2001

VSTUP POVOLEN

Tak a je to! Bez oklik, kliček a klíčů jsem došel až sem. Prý, že z mého nápadu nic nevzklíčí! Možná bych měl pokleknout, pak si dát tři čtyři kliky, abych se přesvědčil, že nesním.Opouštím klidný život a stojím před klíčovou chvílí svého života. Jen vzít za tu kliku. Hladkou, chladnou, lesklou a zneklidňující. Je taková symetrická. Láká mne a zároveň se zdá nepřístupná. Cvakne to, až otevřu a nebo to bude úplně tiché? Bez zvuku? Proč zrovna právě v této chvíli nejsem klidný? Co je to za neklid všude kolem, který mne pohlcuje? Přece mne neodradí jedna hloupá klika! Není přece živá! Musím se soustředit. pomalu se přiblížit. Natáhnout ruku. Položit ji na kliku. Pevně kliku sevřít a zmáčknout směrem dolů. Teď!

Co to je? Proč už je zamčeno!!

- NALEZENO -
U SOUSEDŮ

Na tomto místě bychom vám rádi nabídli trochu, třeba pedagogické, inspirace z bohaté studnice současné pedagogické literatury. Lze tento koutek brát jako možná osvěžení, možná jen jako ukázku toho, jak se o podobných věcech, o něž i nám při našem "dramaťáckém" snažení jde, přemýšlí v jiných souvislostech. Tentokrát nabízíme pohled německých sociálních pedagogů.

Horst Belz a Marco Siegrist
Klíčové kompetence a jejich rozvíjení

(Východiska, metody, cvičení a hry)

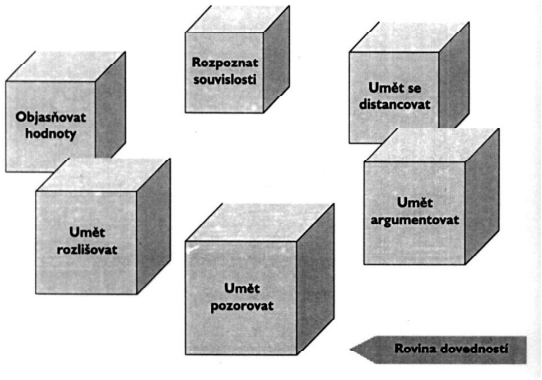
Vstup šestý

Schopnost zdůvodňovat a hodnotit

Schopnost zdůvodňovat a hodnotit znamená připravenost a způsobilost jednotlivce věcně a systematicky zdůvodňovat a hodnotit výsledky vlastní práce, společné pracovní výsledky skupiny a také cizí výsledky, používat přitom přiměřená kritéria a měřítka hodnot a přisuzovat jim adekvátní váhu, umět také výsledky shrnovat a dostat se tak do situace, kdy pracuje samostatně na základě vlastních rozhodnutí a zdůvodnění a vyžaduje zdůvodnění u vyjádření hodnocení ostatních.

Zásady schopnosti zdůvodňovat a hodnotit

· Kritéria hodnocení a měřítka musejí být všem známa.
· Hodnocení musejí být použitelná pro všechny.
· Je třeba oddělit objektivní věcný obsah od subjektivního hodnocení.
· Společné vypracování měřítek podporuje proces učení.
· Zdůvodnění jsou výrazem vlastního hodnocení, a jsou tudíž vždy subjektivní.
· Hodnocení výkonu nevypovídá nic o kvalitě osoby.
· Hodnocení nejsou konečnými soudy, mají být pobídkami do dalšího učení.

DNE 22. 28. 6.
č.j. 006 /

ANKETA

DNE 22. 28. 6. - 2001
CENZUROVÁNO
č.j. -!!!-/ MM!

1. Co vám na dětské scéně v Trutnově letos vyhovuje?

všechno - MK, Tereza
+ To, že se letos překrývají sólisté se soubory a že v tělocvičně teče teplá voda. /JM/
+ Velmi chutná a pestrá strava, přátelská a hezká atmosféra. /BP/
+ Možnost výběru seminářů a spojení přehlídky sólového přednesu a souborů. je to pak dohrady rozmanité. /PK/
+ Mně osobně vyhovovala rozmanitost a pestrost dětských vystoupení po stránce tématické i způsobu provedení i úrovně. Pochvalovala jsem si, že se představení konala na různých místech, aspoň se člověk přes den trochu hýbal. /M.K./
+ Je tu spousta hospod. Je to město výběru - a nejenom gastronomického. Jsou tu okolo kopce, an které se můžeš aspoň koukat, když už se tam nemůžeš vypravit. /H. Kasíková/
+ Nejvíc mi vyhovovalo, že celé dětí dětí recitační části přehlídky se podařilo umístit ve Středním lesnickém učilišti. pro účastníky to tak bylo lepší a příjemnější. - /Z. Rýgrová/
+ Vše od ubytování po představení. /členka hrajícího souboru/

2. Co byste chtěli, aby se opakovalo i v příštím roce?

všechno - MK, Tereza
+ Seminář zabývající se dětským sólovým přednesem. /JM/
+ Chtěla bych, aby příští ročník přehlídky byl znova v trutnově, protože to je velmi romantické město přímo stvořené pro umění. /BP/
+ Umístění ve stejném městě s výhodně umístěným ubytováním, místypro představení a semináře. Celkový harmonogram. Večerní představení. /PK/
+ Určitě bych opakovala náš seminář - herecká práce, třeba s jinou hrou. Tato práce mě nadchla a chtěla bych mít možnost v ní pokračovat. Na druhou stranu bych opakovala možnost výběru seminářů, aby si každý mohl vybrat, co mu vyhovuje. /M.K./
+ Aby výběr zůstal. Do budoucna bych si přála, aby město víc prorostlo do přehlídky a přehlídka do města. /H. Kasíková/
+ Všechno. nevidím chybu. Kdyby v příštím roce to bylo tak jak to je,aspoň. Pro příští rok mi připadá zajímavé třeba znovu uvažovat o dětské porotě. /J. Dejl/
+ Dětská scéna. /Z. Rýgrová/
+ Prostě za rok musí být opět i recitačka! /recitátor/
+ Hlavně recitační přehlídka tady a společně se soubory. Ještě větší prolnutí divadelní přehlídky s recitátory. /seminaristka/

3. Co byste rozhodně nechtěli, aby se opakovalo?

+ Z organizačního pohledu chování některých seminaristů. Způvodně přihlášených 77 seminaristů je jich tu 49 - a přijížděli během tří dnů. Se sólovými recitátory nebyly starosti, se soubory ne, ale seminaristi se mě natrápili! /Z. Rýgrová/
+ Nevím. Nenapadá mě. /seminarista/

. 6. - 2001

CO DNES

Legenda:

SLŠ – Střední lesnická škola
MěÚ – Městský úřad
ND – Národní dům
Kino – kino
ZUŠ – Základní umělecká škola

čtvrtek 28. 6. 2001

7.30 - 8.15	snídaně - soubory		
8.30 - 12.30	dětská dílna (soubory)	- I	ZUŠ-1
		- II	ZUŠ-2
	semináře pro dospělé A, B, C, D		ND-1/MěÚ Nivy/ZUŠ-D
12.30 - 13.30	oběd - soubory		

OPRÁVNĚNÍ K VEDENÍ

OVĚŘENO

DNE 22. 28. 6. - 2001

Příjmení:	Plešek
Jméno:	Martin
Vlasy:	světlé blond
Barva očí:	nevím – šedá
Barva stěn koupelny:	modrobéžová
Oblíbená barva ponožek:	černá
Oblíbený drahý kov:	stříbro
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	přítelkyni
Za 24 hodin ujde:	nerad chodím pěšky
Večeře pro dva za 55 Kč:	koupil by si sázkový tiket, abychom vyhráli nějakou lepší večeři
	Vydal: Trutspektorát 27.6.01

PROVĚŘENO

DNE 22. 28. 6. - 2001

Příjmení:	Bednář
Jméno:	Pavel
Vlasy:	zpocené
Barva očí:	modrá
Barva stěn koupelny:	mořská modř
Oblíbená barva ponožek:	šedá s černými proužky
Oblíbený drahý kov:	….
Uzvedne do výše 1 m hmotnost:	79,5 kg
Za 24 hodin ujde:	na autobus a zpátky
Večeře pro dva za 55 Kč:	borůvkové lívance (ne z prášku)
	Vydal: Trutspektorát 27.6.01

KARTOTÉKA DS 2001

TRUTSPEKTOR Č.J. MMI/21

DNE 22. 28. 6. - 2001

Deník dětské scény - Trutnov 2001. Číslo 6.
Redakce: Roman Černík, Iva Dvořáková, Anička Trčková, Zdeněk Dlabola, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 28.6.2001 v 0.20. Vychází - 28.6.2001 v 11.00. Náklad - 230 ks.

PŘÍLOHA

SCHVÁLENO